ΤΕΥΧΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ
ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 14
20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1943

Δεκαπενθήμερο Εἰκονογραφημένο Περιοδικὸ γιὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια.

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ

Προσωρινὰ Γραφεῖα Μεγ. Ἀλεξάνδρου 6β | Συνδρομαὶ: Ἐτησία δρχ. 50000, Ἑξάμηνος » 30000, Τρίμηνος » 20000 | Ἐκδίδεται ἑκάστην 5ην καὶ 20ὴν κάθε μηνός. | Τιμὴ φύλλου δραχ. 600

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

Γιατὶ καὶ πότε κτίστηκε ἡ ἐκκλησία.—Πῶς καὶ ποῦ βρέθηκε ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα.—Τὸ κλέψιμο τῆς εἰκόνας.—Πότε ξαναβρέθηκε.—Διαφορα θαύματα.—Πανηγύρια καὶ γιορτές.—Τί θρυλεῖται.—Παραδόσεις ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κλπ

Η ΤΗΝΟΣ ἕν' ἀπ' τὰ μεγαλείτερα νησιὰ τῶν Κυκλάδων, ἀκούγετε πάντοτε γιὰ τὰ πολυσέβαστα ἱερά, ναοὺς καὶ μονὲς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Ἀλλ' ἐκεῖνο κυρίως τὸ ἱερὸ τό ὁποῖο τράβηξε ὅσο ποτὲ κανέν' ἄλλο τὰ βλέμματα καὶ τὴν προσοχὴ ὅλων τῶν πιστῶν, ἰδιαιτέρως δὲ ὅσων λατρεύουν τὴν Παναγία εἶναι ἡ περίφημος «Μονὴ τῆς Εὐαγγελιστρίας».

Ὅλη ἡ Ἀνατολή, ὄχι μόνο ἡ Ἑλλάδα, ἔχει ἀκουστὰ τὴν μεγάλη φήμη, τοῦ ἱεροῦ τούτου τῆς Παρθένου τεμένους.

Τὰ συνεχῆ δὲ θαύματα αὐτοῦ ὅταν τ' ἀκούει κανεὶς διηγούμενα, τοῦ αὐξάνουν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν λατρεία πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀλλὰ ἐντελῶς παράδοξα καὶ ἀκατάλληλα ὀνομάσθηκε ὁ ναὸς αὐτὸς «Μονή». Γιατὶ οὔτε Κοινόβιον ἀποτελεῖ οὔτε Ἡγούμενο ἔχει, ὅσο γιὰ μοναχούς, πολὺ λίγους, ὅσους χρειάζονται γιὰ τὴν φύλαξι καὶ ὑπηρεσία τοῦ Ναοῦ. Ἂς ἐπισκεφθοῦμε πάντως τὸ ἱερὸ αὐτὸ προσκύνημα τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν.

Ἡ Μονὴ τῆς Εὐαγγελιστρίας βρίσκεται στὴν ἀνατολικὴ ἄκρη τῆς κωμοπόλεως Τήνου, ἡ ὁποία εἶναι καὶ πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ.

Τὸ οἰκοδόμημά της φτιάνει ἕνα μακρὺ παραλληλόγραμο, στὴν πρόσοψι τοῦ ὁποίου βρίσκονται τὰ ἑξῆς ἰδιαίτερα διαχωρίσματα:

1) «Τὰ κελλιά». Δηλαδὴ θάλαμοι, εὐπρόσωποι ὁπωσδήποτε οἱ ὁποῖοι παραχωροῦνται δωρεὰν γιὰ κατοικία στοὺς προσκυνητὰς καὶ στοὺς φτωχοὺς κατοίκους τῆς κομωπόλεως.—2) «Ἡ αἴθουσα τοῦ συμβουλίου». Ὅπου γίνονται οἱ συνεδριάσεις αὐτῶν ποὺ διοικοῦν τὰ τῆς μονῆς, καὶ ὅπου συζητοῦνται ὅσα ἀφοροῦν στὴν διαχείρησι καὶ στὰ πανηγύρια τοῦ ἱεροῦ.

3) «Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς». Τὰ ἱερὰ ἄμφια, τὰ ὁποῖα εἶναι ὄχι λίγα καὶ τόσα ἄλλα πολυτιμώτατα, τὰ περισσότερα, ἀφιερώματα εἶναι τοποθετημένα μέσα σ' ἕνα θολωτὸ οἰκοδόμημα ποὺ ὑψώνεται στὸ βάθος τῆς ὅλης οἰκοδομῆς. Ὁ δὲ κυρίως ναὸς ὑψώνεται πρὸς τ' ἀριστερὰ μόλις μπαίνει κανεὶς καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια, πάνω σ' ἕνα κολοσσιαῖο τεχνητὸ βάθρο ποὺ κατασκευάστηκε μ' ἐπιχωμάτωσι.

Ἡ ἀνάληψις τῆς Παναγίας.

Αὐτὸς ὁ ναὸς θἄπρεπε νὰ ὀνομασθῆ δύο ναοὶ καὶ ὄχι ἕνας, ὁ ἕνας κτισμένος πάνω στὸν ἄλλο. Καὶ ἀπὸ κάτω μέν, μέσα σὲ κάποια θολωτὴ μυστυριώδη κρύπτη βρίσκεται ὁ ναὸς τῆς «Ζωοδόχου Πηγῆς», ὁ ὁποῖος πῆρε αὐτὸ τ' ὄνομα, ἀπὸ μιὰ πηγὴ νεροῦ ποὺ ἀνακαλύφθηκε σ' αὐτὸ τὸ μέρος τὸ 1822.

Ἀπὸ πάνω δὲ ἀπ' αὐτόν, ὑψώνεται ὁ κυρίως μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς «Ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας» ὁ ὁποῖος κτίσθηκε πρὸς τιμὴ τῆς «Εὐαγγελισθείσης Μαρίας».

Ἐν τούτοις ἂς μὴ νομίσει κανεὶς ὅτι πρόκειται γιὰ ἀρχιτεκτονικὸ καλλιτέχνημα, ἢ κανενὸς μεγαλοπρεποῦς τεμένους, σὰν αὐτὰ ποὺ θαυμάζομε ἀλλοῦ.

Κάθε ἄλλο. Ὁ ναὸς αὐτὸς κτίσθηκε τὸ 1823.

Ἀρχιτέκτων ὑπῆρξε ὁ ἀπὸ Σμύρνης Εὐστράτιος ἢ Στρατῆς Μοιάζει δὲ τὸ οἰκοδόμημα μᾶλ

λον μὲ φαρδὺ στρατῶνα ἢ μὲ σχολεῖο παρὰ μὲ «οἶκον τοῦ Θεοῦ» καὶ μάλιστα τόσης φήμης.

Μιὰ μόνο μεγαλοπρέρεια ἔχει, ἕνα μόνο στόλισμα, ἕνα κάτι, ποὺ τὸν καθιστᾶ κάπως ἐπιβλητικώτερον καὶ τοῦ δίνει τὴν ὄψι ἀληθινοῦ ναοῦ. Τὸ «τέμπλον».

Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ὡραιότατα φτιαγμένο. Εἶναι ὁλόκληρο ἀπὸ ξύλο λεπτότατα σκαλισμένο.

'Αλλ' ἂν τὸ τέμπλον συντελῆ στὴν καλὴ ἐντύπωσι τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ ναοῦ, τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ κάτι ἄλλα μέσα σ' αὐτὸν περιττὰ καὶ ἀνάρμοστα, τὰ ὁποῖα στὰ μάτια τῶν προσκυνητῶν δίνουν πολὺ ἄσχημη ἐντύπωση μὲ τὴ θέα τους.

Ἔτσι δὲν μποροῦν νὰ μὴν ἀφίσουν τὴ χειρότερη ἰδέα στὸν ξένο τὰ δυὸ μεγάλα «χρηματοκιβώτια», μέσα στὰ ὁποῖα φυλάγονται, στὸ μὲν ἕνα ἡ ἱερὴ εἰκόνα τῆς «Εὐαγγελιζομένης Μαρίας» στὸ δὲ ἄλλο ἄλλα πολίτιμα καὶ ἱερὰ πράγματα.

Τί θέση ἔχουν τὰ χρηματοκιβώτια μέσα στὸν ναό δὲν μπορῶ νὰ πῶ οὔτε εἶμαι κατάλληλος γιὰ νὰ δώσω γνώμη.

'Αλλὰ βέβαια δὲν θὰ βρεθῆ κανένας ποὺ νὰ παραδεχθῆ ὅτι τέτοια «ἔπιπλα» εἶναι κατάλληλα γιὰ ναούς.

Γιατὶ τέτοια διακόσμησις θὰ πήγαινε περισσότερο σὲ «οἶκον ἐμπορίου» παρὰ σὲ «οἶκον τοῦ Θεοῦ».

'Εκεῖνο τό ὁποῖο ἐνθουσιάζει τὴν ψυχὴ τῶν πιστῶν, ποὺ μαζεύονται κάθε χρόνο, γιὰ τό ἱερό αὐτό προσκύνημα, εἶναι ἡ θαυμάσια τοποθεσία τοῦ ναοῦ ἡ γύρω μεγαλόπρεπη θέα ποὺ ἔχει.

Κι' ἀλήθεια. ὅποιος σταθεῖ μπρὸς στὸν ναό, βρίσκεται μπροστὰ σὲ μιὰ γοητευτικὴ θέα, βλέποντας τὴν φυσικὴ εἰκόνα ποὺ ἀναπτύσσεται μεγαλόπρεπα, πλαισιωμένη ἀπὸ τὸν καταγάλανο οὐρανὸ τοῦ Μυρτώου πελάγους κι' ἀπὸ τὶς μαγευτικὲς γραμμὲς, τῆς Δήλου, τῆς Μυκόνου, τῆς Σύρου καὶ πιὸ πέρα τῆς Νάξου καὶ τῆς Πάρου, ποὺ ξεπηδοῦν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα ἀνάμεσ' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν θάλασσα, ἄλλοῦ φαλακρές, ἄλλοῦ σὰν νἄχουν μαλλιά, ἐξ αἰτίας τῶν ὡραίων φυλλωμάτων, οἱ κορυφὲς τῶν Κυκλάδων, σὰν κεφάλια γιγάντων πού λούζονται...

Γεμάτες ἀπὸ θαύματα καὶ μυστήρια ἀκατάληπτα γεγονότα κι' ἐπεισόδια ἀπόρρητα, εἶναι οἱ διηγήσεις οἱ σχετιζόμενες μὲ τὴν εὕρεση τῆς ἱερῆς εἰκόνας τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ», ποὺ γιὰ χάρι της ἔγινε τὸ κτίσιμο τοῦ Ναοῦ.

Εἶναι δὲ ἀδύνατο νὰ ἐξακριβωθῆ πιὰ εἶναι ἡ ἀληθινή, ἱστορία τῆς ἀνακαλύψεώς της, ἐπειδὴ ὑπάρχουν πλῆθος διαδόσεων παραδόξων καὶ ποικίλων. Μιὰ παράδοσις, ἢ μᾶλλον ἡ πιὸ διαδεδομένη καὶ πιστευτή, λέει ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς Παρθένου ἀνακαλύφθηκε μὲ ὄνειρο.

Δηλαδή, λέγονται τὰ ἑξῆς:

Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸν εἴκοσι χρόνια, πάνω ψηλά, σ' ἕνα βουνὸ ὡραῖο, ποὺ οἱ παραλλαγές του παρουσιάζουν ὑψώματα μικρὰ καὶ μεγάλα στὸ ἔδαφος, σ' ἕνα βουνὸ ποὺ τὸ βλέπει κανείς, μὲ τὰ σύννεφα ποὺ τὸ σκεζουν, πιὸ κοντὰ στὸν οὐρανὸ παρὰ στὴ γῆ, πάνω στὴν κορυφή του ποὺ ξεπροβάλλει ἡ 'Ορθόδοξη γυναικία Μονή, στὰ 1822 τὸν 'Ιούλιο, ἕνα χρόνο μετὰ τὴν 'Ελληνικὴ ἐπανάσταση, πάνω σ' αὐτὸ τὸ Μοναστήρι τοῦ Κεχροβουνίου, ἔτσι λεγόταν τὸ βουνό, ἔγινε μια σκηνὴ μεγαλειώδης, ποὺ τάραξε τὸν ὕπνο τῆς ἐνάρετης μοναχῆς Πελαγίας.

Μιὰ γυναῖκα ἐξαιρετικῆς ὠμορφιᾶς στάθηκε μπροστὰ στὸ πτωχὸ κρεββάτι τῆς μοναχῆς καὶ εἶπε:

«Σήκω γρήγορα Πελαγία καὶ πήγαινε νὰ πῆς στὸ Σταματέλλο Καγκάδη νὰ σκάψη τὸν χέρσο ἀγρὸ τοῦ 'Αντώνη Δοξαρᾶ, ποὺ εἶναι πάνω ἀπ' τὴ χῶρα, γιὰ νὰ ξεσκεπάσητὸ σπίτι μου ποὺ εἶναι χωμένο ἐκεῖ».

Αὐτὰ εἶπε κι' ἐξαφανίσθηκε.

'Η Πελαγία ἔμεινε κατάπληκτη. 'Η καρδιὰ της κτυποῦσε, τὰ πόδια

Γυναῖκες τῆς Τήνου
('Από παλιὰ μεσαιωνικὴ χαλκογραφία)

της παρᾶλυσαν καὶ τρέμοντας ὁλόκληρη, σερνόμενη μᾶλλον παρὰ περπατώντας, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια πῆγε στὸ εἰκονοστάσιο νὰ προσευχηθῆ.

'Απ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Πελαγία ἔγινε σκεπτικὴ καὶ βασανιζόταν γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ πῆ τ' ὄνειρό της ἀπὸ φόβο μήν τὴν πάρουν γιὰ τρελλή Μὲ τὴν νηστεία μόνο καὶ τὴν προσευχή, ζήτησε νὰ βρῆ τὴν ψυχική της γαλήνη.

Ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ ὅμως μέρες ἡ Πελαγία ξέπνησε πάλι ταραγμένη ἀφοῦ εἶδε ξανὰ τὸ ἴδιο ὅραμα.

'Αλλὰ κὰι πάλι ἡ Πελαγία σωπαίνει καὶ ἀντὶ νὰ ἐξομολογηθῆ τὸ ὅραμά της διπλασιάζει τὴν νηστεία της καὶ τὴν προσευχή.

Δὲν πέρασαν ὅμως πολλὲς μέρες, καὶ ἐνῶ κοιμώταν ἡ Πελαγία, ἄκουσε κρότο στὸ κελλί της. Ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ βλέπει πάλι τὴν ἴδια γυναῖκα νὰ τῆς λέη: «Μὴ φοβᾶσαι Πελαγία, Φρόντισε μόνο νὰ κάνης αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα, γιατὶ ἂν δὲν τὸ κάνεις θὰ τιμωρηθῆς».

'Η Πελαγία ἀπελπισμένη πιὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν κατάσταση παίρνει θάρρος καὶ ρωτᾶ: «Καὶ ποιὰ εἶσ' ἐσὺ ποὺ προστάζεις αὐτά;»

'Αντὶ γι' ἀπάντησι ἕνα δυνατὸ φῶς γέμισε τὸ πενιχρὸ κελλὶ τῆς μοναχῆς καὶ μιὰ μελωδικὴ ψαλμωδία ἀκούστηκε:

«Εὐαγγελίζου Γῆ χαρὰ μεγάλη». Μόλις ἡ Πελαγία ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια παράλυσε, ἡ φωνή της ἔσβυσε καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ ψιθυρίση:

«Αἰνεῖται Οὐρανοὶ Θεοῦ τὴ δόξα» κι' ἔπεπε λιπόθυμη.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Πελαγία ξύπνησε κι' ἔνοιωσε πῶς οἱ δυνάμεις της ἦταν περισσότερες ἀπ' ὅτι ἔπρεπε γιὰ τὰ ὀγδόντα της χρόνια.

Ἔτρεξε στὸ 'Ηγουμενεῖο ὅπου διηγήθηκε ὅτι εἶδε κι' ἄκουσε.

'Η 'Ηγουμένη ποὺ γνώριζε καλὰ τὴν ἀρετὴ τῆς Πελαγίας, ἔδωσε πίστι στὰ λόγια της γιὰ τὸ Ὅραμα καὶ ξεκίνησε μ' αὐτὴ ἐκεῖ κοντὰ στὸ χωριὸ Καρυὰ γιὰ νὰ συναντήση τὸν 'Επίσκοπο τῆς Μονῆς Καγκάδη καὶ τὸν 'Επίσκοπον τῆς Τήνου Γαβριὴλ ποὺ παραθέριζαν ἐκεῖ.

'Ο ἐπίσκοπος ἀκούει ἀπὸ τὴν Πελαγία ὅσα εἶδε καὶ ὕστερα συνομίλησε μαζὶ μὲ τὸν Καγκάδη γιὰ νὰ σκεφτοῦν τί πρέπει νὰ γίνη. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ Γαβριὴλ μὲ τὰ δάκρυα τῆς πίστης στὰ μάτια εἶπε σ' ὅσους εἶχαν συγκεντωθῆ πῶς θὰ ζητήση ἐράνους ἀπ' ὅλους τοὺς Τηνίους γιὰ ν' ἀρχίσουν τὶς ἀνασκαφές, Ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπόφασι τοῦ 'Επισκόπου ἡ Πελαγία ξαναβρῆκε τὴν γαλήνη ποὺ εἶχε χάσει τόσον καιρό.

'Αμέσως οἱ Τήνιοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, δίνουν μὲ χαρὰ ὅτι χρειάζεται.

Δυστυχῶς ὅμως παρὰ τὸ σκάψιμο τοῦ χώρου δὲν φαίνεται τίποτα. Ὅλοι εἶναι ἀρηγόρητοι. 'Ο Γαβριὴλ κλαίει.

'Η Πελαγία ἐπειδὴ νομίζει ὅτι φταίει αὐτὴ πεύτει πάλι σὲ μεγάλη στενοχώρια. Οἱ Τήνιοι ὅμως δὲν ἀπελπίζονται. Συνεισφέρουν διαρκῶς καὶ ἡ ἀνασκαφὴ συνεχίζεται.

'Αφοῦ πέρσσαν μερικὲς μέρες ἀκόμα μέσα στὴ γενικὴ συγκίνησι καὶ ἀνυπομονησία, ἡ σκαπάνη φέρνει σὲ φῶς τὰ ἐρείπια παλιοῦ ναοῦ, ποὺ ὅπως ἐξηκριβώθηκε ἀργότερα, κάηκε ἀπὸ τοὺς Σαρακινοὺς ἀπὸ δῶ καὶ 942 χρόνια ποὺ κατέλαβαν τὸ Νησί. Τείχη αὐτοῦ τοῦ Ναοῦ σώζονται σήμερα στὸν Ναὸ τῆς Εὑρέσεως.

'Η χαρὰ ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη αὐτὴ εἶναι μεγάλη. Ὅλοι πιὰ ἐλπίζουν ὅτι κάπου ἐκεῖ θὰ εἶναι κι' ἡ εἰκόνα.

Μόνο μιὰ στενοχώρια ἔχουν μήπως κάηκε. Καὶ εἶχαν δίκηο γιατὶ αὐτὸ εἶχε συμβεῖ ἐν μέρει. (Γνωστὸ ὅτι ἡ εἰκόνα εἶναι καμμένη). Καὶ ἡ δουλειὰ συνεχίζεται. Οἱ ἄνδρες σκάβουν. Οἱ γυναῖκες μεταφέρουν τὰ χώματα.

Σὲ λίγο, νέα ἀποκάλυψις. Βρίσκεται ἕνα πηγάδι μὲ δώδεκα ὀργυὲς βάθος. 'Απ' αὐτὸ τὸ πηγάδι πέρνουν σήμερα οἱ προσκυνηταὶ τὸν ἁγιασμό.

'Η δουλειὰ συνεχίζεται ἐντατικά,

ἀλλ' ἡ εἰκόνα δὲν βρίσκετε καὶ ἀποφασίζεται νὰ κτισθῆ ἕνας ναὸς πάνω στὰ ἐρείπια τοῦ παλιοῦ.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι προσφέρουν γιὰ τὸν σκοπό. Οἱ γυναῖκες δίνουν τὰ κοσμήματά τους.

Καὶ ἀρχίζει τὸ κτίσιμο ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν προκρίτων Τηνίων Γ. Περίδη, 'Αντ. Καλλέργη, Χ. Γ. Σιώτη καὶ Στ. Καγκάδη.

'Ο παλιὸς ναὸς βρίσκεται ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν σημερινό. Τὸ πηγάδι δὲ ὀνομάσθηκε Ζωοδόχος Πηγὴ ἀπὸ τὸ ἁγιασμένο νερὸ ποὺ ἀναβλίζει ἀπὸ κεῖ.

Ἂν καὶ μερικοὶ ἀπελπίσθηκαν γιὰ τὴν εὕρεσι τῆς εἰκόνας, ἄλλοι ὅμως ἐπέμεναν γιατὶ πίστευαν πῶς τὸ ὅραμα τῆς Πελαγίας ποὺ βγῆκε ἀληθινὸ ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ἐξ ὁλοκλήρου.

Εἶχε φτάσει ἡ 30ὴ 'Ιανουαρίου, ἑορτὴ τῶν Τριῶν 'Ιεραρχῶν, ὁ χειμώνας ἦταν βορὺς καὶ πολλὰ χιόνια εἶχαν σκεπάσει τὸ νησί. 'Ο παγωμένος ἀέρας δυνάμωνε τὴν πένθιμη σιωπὴ ποὺ πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ ἀπὸ ἀπογοήτευσι. 'Ο κόσμος εἶταν κλεισμένος στὰ σπίτια του καὶ παντοῦ εἶν' ἐρημιά. Καὶ μόνο ψηλὰ ἐκεῖ, σ' ἕναν ἀγρὸ χέρσο σκεπασμένον ἀπὸ ἀγκάθια ἀκούγεται τὸ κτύπημα τῆς σκαπάνης ποὺ μαρτυρᾶ ὅτι κάποια βιαστικὴ ἐργασία γίνεται.

Κι' ἀλήθεια, λίγοι ἐργάται ποὺ δὲν λογαριάζουν οὔτε τὸ κρύο οὔτε τὴν θύελλα, δουλεύουν μὲ ἀγωνία ἀλλὰ καὶ μ' ἐπιμονὴ καὶ ὅλο σκάβουν τὰ κρυσταλλωμένα χώματα.

'Αλλὰ τί ζητοῦν αὐτοὶ ἐκεῖ; Κανέναν κρυμμένο θησαυρό; Αὐτὸ ἀκριβῶς! Ψάχνουν νὰ βροῦν τὸν μεγάλο θησαυρό. Ξάφνου μιὰ φωνὴ χαρᾶς βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἐργάτου Μάρκου Δεσύπρη, χωρικοῦ ἀπὸ τὸ χωριὸ Φαλατάδο. Ἕνα κράκ τῆς ἀξίνας ἀκούγεται καὶ ὁ ἐργάτης βάζει τὸ χέρι του μέσ' τὸ χῶμα καὶ τραβάει τὴν ἁγία Εἰκόνα σὲ δυὸ κομμάτια ἀπὸ τὸ κτύπημα τοῦ ἐργαλείου.—Νάτην, εἶπε.

Ὅλοι πετάξαν τὶς σκαπάνες καὶ δειλιασμένοι, γεμάτοι συγκίνησι γονάτισαν καὶ προσκύνησαν Αὐτήν!

'Αφοῦ πέρασε ἡ πρώτη συγκίνησις ἄρχισαν νὰ παρατηροῦν τὴν εἰκόνα καὶ εἶδαν ὅτι ἦταν καμμένη σὲ πολλὰ σημεία, πρᾶγμα ποὺ ἐπιβεβαίωσε ὅτι ὁ παλιὸς ναὸς εἶχε καεῖ ἀπὸ τοὺς Ἄραβες κατακτητὰς τοῦ νησιοῦ. Κι' ἐνῶ γινόντουσαν αὐτὰ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τρέξαν στὴ χώρα καὶ στὰ χωριὰ γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν ὅτι βρέθηκε ἡ εἰκόνα.

Ἦταν μεσημέρι. Ὅλοι, χωρὶς νὰ λογαριάζουν πιὰ τὴν κακοκαιρία καὶ καὶ τὸ χιόνι, τρέχουν πάνω στὸν ἱερὸ λόφο ποὺ μεταβάλλεται σὲ προσκύνημα. Οἱ καμπάνες ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες κτυποῦν χαρμόσυνα.

Γίνονται ἀγρυπνίες ὁλονύκτιες κι' ὁ κόσμος ὅλος τρέχει κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τοῦ ναοῦ γιὰ νὰ εὐχαριστήση γιὰ τὴν Θεῖα εὕρεση. Οἱ κάτοικοι ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ ἀποφασίζουν νὰ κάνουν ἕνα μεγάλο ναό. Τὰ ἔξοδα δὲν τοὺς τρομάζουν. Ἔχουν πίστη στὸ θαῦμα τῆς εὑρέσεως.

Τὸ ἔργο ἀρχίζει. Κάθε χρηματικὴ δυσκολία διαλύεται ἀπὸ τὶς ἀποστελλόμενες συνδρομές.

Καὶ σὲ λίγο καιρὸ πάνω στὴν ξερὴ καὶ γεμάτη ἀγκάθια γῆ ὑψώθηκε ἕνας μαρμάρινος ναός.

Οἱ περιπέτειες ὅμως τῆς παναγίας εἰκόνος δὲν εἶχαν τελειώσει μέχρι ἐδῶ. Ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας συνοδευθεῖσα ἐξ ἀρχῆς μὲ φήμην θαυματουργὴ ἔγινε πανελλήνιο προσκύνημα καὶ ἐφορτώθηκε μὲ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ἀφιερώματα καὶ πολυτίμους λίθους. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγινε τὸ κυριώτερο ἐλατήριο, ὥστε τὸ 1842 νὰ κλαπῆ.

Ἔχομε ὑπ' ὄψι μας ὁλόκληρη τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 3782 ἀναφορὰν τοῦ ἐπάρχου Τήνου, 'Ι. Θεοτόκη, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν 'Εκκλησιαστικῶν, Βασιλικὴν Γραμματείαν, τῆς 'Επικρατείας μὲ ἡμερομηνίαν 19 Δεκεμβρίου 1842.

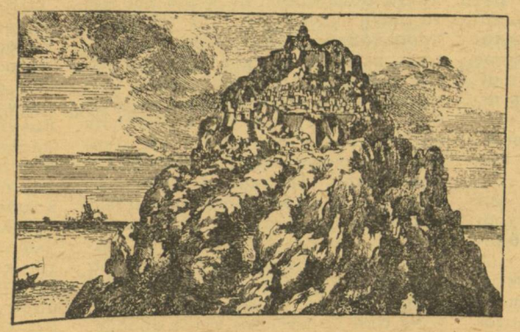

Τὸ φρούριο τῆς Τήνου.
('Από παλιὰ μεσαιωνικὴ χαλκογραφία)

'Η ἀναφορὰ περιγράφει μὲ λεπτομέρειες τὴν κλοπή, τὴν ἀγωνία τῶν Τηνίων, τὴν σύλληψη τοῦ κλέπτου, καὶ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς εἰκόνος. Νά, κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον. 'Ο κλέπτης ὀνομαζότανε Χριστόδουλος Δημητριάδης ἐτῶν 25. Ὅπως ἐξηκριβώθη ἀργότερα, μπῆκε στὶς 15 Δεκεμβρίου μέσα στὸ ναό καὶ κρύφτηκε στὸ γυναικωνίτη. 'Εκεῖ δὲ ἀφοῦ νύκτωσε κατάφερε νὰ τραβήξει (καθὼς ἦταν ἀπὸ πάνω) τὴν εἰκόνα καὶ πηδῶντας ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἔφυγε, ἀφοῦ προηγουμένως ἐπήδησε καὶ ἕνα τοῖχο. Ὅπως ἦταν φυσικό, τὸ πρωῒ τῆς 16ης ἀνακαλύφθηκε ἡ κλοπή, ἡ ὁποία ἔφερε ἀληθινὴ ἀνοστάτωση στοὺς ἀγαθοὺς νησιώτας. Οἱ ἀρχὲς ἔσπευσαν ἀστραπιαίως νὰ λάβουν ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα καὶ αὐτὴ ἡ ἔντονη δραστηριότητά τους ἦταν ἀφορμὴ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς εἰκόνος. 'Απ' τὰ πρῶτα μέτρα ποὺ ἔλαβε ἦταν ἡ διαταγὴ ἡ ὁποία δόθηκε σ' ὅλους τοὺς παραλιακοὺς ἐπόπτας, γιὰ νὰ ἀπαγορεύσουν τὸ ξεκίνημα ὁποιουδήποτε πλοίου ἢ βάρκας ἀπὸ τὸ νησί. 'Η διαταγὴ αὐτὴ μεταδόθηκε σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ νησιοῦ μὲ πολλοὺς ἀγγελιοφόρους.

'Ο Δημητριάδης ὅμως, ὁ κλέφτης τῆς εἰκόνας, κατώρθωσε ἔχοντας θεωρημένο τὸ διαβατήριό του νὰ περάση ἀπὸ τὸ χωριὸ Πάνορμος πρὶν φτάσει ὁ ἀγγελιοφόρος.

'Εκεῖ δὲ διευθύνθηκε σ' ἕνα ἔρημο λιμανάκι ὅπου ἦρθε σὲ συμφωνία μὲ μερικοὺς βαρκάρηδες γιὰ νὰ τὸν περάσουν στὴν ἀντικρυνὴ ἀκριβῶς ἀκτὴ τῆς Ἄνδρου.

Δυστυχῶς γι' αὐτὸν δὲν συμφωνήσαν στὴν τιμὴ οἱ βαρκάρηδες, γιατὶ ὁ Δημητριάδης δὲν εἶχε ἀρκετὰ χρήματα.

'Αναγκάστηκε λοιπὸν νὰ γυρίσει στὸ Πάνορμον καὶ κουρασμένος καθὼς ἦταν ξαπλώθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ κοιμήθηκε,

Ταυτόχρονα δμως εἶχανἐξαπολυθεῖ ἀποσπάσματα ἐθνοφυλάκων σ' ὁλόκληρο τὸ νησί. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς περιπολόντας ἔξω ἀπὸ τὸ Πάνορμον εἶδαν τὸν κοιμισμένο χωρικὸ καὶ τὸν ξύπνησαν. Αὐτὸς γεμάτος τρόμο, ποὺ τοὺς εἶδε ξυπνῶντας μπροστά του, φώναξε γεμάτος ἀγωνία ὅτι εἶναι καλὸς ἄνθρωπος κι' ἔδειξε μάλιστα τὸ διαβατήριό του ποὺ ἦταν ἐν τάξει. Οἱ ἐθνοφύλακες ὅμως, ποὺ οἱ φοβισμένες φωνὲς τοῦ Δημητριάδη τοὺς ἔβαλαν ὑποψίες ζήτησαν νὰ ἐρευνήσουν τὸ δισάκι του. 'Εκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε. Αὐτὸ δὲ μεγάλωσε τὶς ὑποψίες τους.

Πεῖραν λοιπὸν τὸ δισάκι μὲ τὸ ζόρι καὶ ψάχνοντας βρῆκαν ὅλα τὰ χρυσᾶ καλλήματα τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας. 'Η εἰκόνα ὅμως δὲν ἦταν ἐκεῖ. 'Ο δὲ κλέφτης δὲν ἐννοοῦσε νὰ πεῖ λέξι. Δέθηκε λοιπὸν καὶ μὲ τὴν συνοδεία τῶν δύο ἐθνοφυλάκων ὁδηγήθηκε στὴν πόλι τῆς Τήνου. 'Ο συλληφθεὶς ὁδηγήθηκε μπρὸς στὸν ἔπαρχο καὶ ρωτήθηκε ποῦ ἦταν ἡ εἰκόνα. Στὴν ἀρχὴ εἶπε ὅτι βρισκόταν στὰ χέρια δύο συνενόχων του. 'Αλλ' ἀφοῦ διαπιστώθηκε ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἡ ἀνακρίβεια τῆς καταγγελίας, ἔγινε νέα ἀνάκρισις, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦταν νὰ ὁμολογήση ὅτι εἶχε θάψει τὴν εἰκόνα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Τήνου σὲ γνωστό του μέρος ὅπου κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν βλάψη.

'Αμέσως ἔγινε ἔρευνα καὶ ἀνακαλύφθηκε ἡ εἰκόνα στὸ τέλος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο προκάλεσέ καταπληκτικὴ συρροὴ τοῦ λαοῦ στὸν τόπο τῆς εὑρέσεως.

Καὶ τότε ἡ εἰκόνα, προπορευομένου τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἀρχῶν, ἀκολουθουμένη δὲ ἀπὸ ὅλον τὸν λαὸ ὡδηγήθηκε θριαμβευτικὰ στὴν Τῆνο καὶ ξανατοποθετήθηκε στὸν ναὸ ἀφοῦ τὴν ξανάντησαν πάλι μὲ τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα τὰ ὁποῖα εἶχε ἀφαιρέσει ὁ κλέφτης.

'Από τότε ἡ 15η Δεκεμβρίου γιορτάζεται στὴν Τῆνο μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια, ὥστε ἀποτελεῖ κι' αὐτὴ ἑ-

ορτὴ Ἰσαξία τῆς 25ης Μαρτίου, τῆς 15ης Αὐγούστου καὶ τῆς 30ῆς Ἰανουαρίου.

Ἡ ἀναφορὰ δὲν λέει τὰ περὶ τῆς τιμωρίας τοῦ Δημητριάδη. Διάφορες ὅμως πληροφορίες λένε ὅτι καταδικάσθηκε σὲ πολυετῆ φυλάκισι καὶ πέθανε στὶς φυλακές.

Αὐτὴ ἡ περιπέτεια ἔδωσε ἀφορμὴ ἀπὸ τότε στὴν ἐξαιρετικὴ φρούριση τῆς εἰκόνας. Καὶ μόνο γι' αὐτὸν τὸν λόγο δικαιολογεῖται ἡ ὕπαρξις τῶν χρηματοκιβωτίων μέσα στὸν ναό.

Κάποτε πρὸ ἐτῶν βρέθηκε κάποιο παληὸ καὶ ἄτεχνο σχεδίασμα τοῦ ναοῦ καὶ τῆς ἁγίας καὶ πολύτιμης εἰκόνας ποὺ εἶχε τὴν ὑπογραφὴ «Φραγκίσκος Δεσίπρης».

Πιθανὸν διηλαδὴ ὁ σχεδιαστὴς αὐτῆς τῆς εἰκόνας νὰ ἦταν κανένας ἀδελφὸς ἢ ἄλλος συγγενὴς τοῦ Μάρκου Δεσίπρη, τοῦ ἐργάτη ποὺ σκάβοντας, πρῶτος βρῆκε τὴν θαυματουργὴ εἰκόνα.

Κάτω δὲ ἀπ' αὐτὸ τὸ σχεδίασμα ὑπάρχουν γραμμένα τὰ ἑξῆς:

«Τίς ἡ θαυματουργὸς αὕτη Εἰκών, καὶ πόθεν ζητεῖς ὦ θεατᾶ; ἡ μὲν Εἰκὼν ὡς ὁρᾶς τῆς Θεοτόκου, εὐαγγελιζομένης ὑπ' ἀγγέλου Εὕρηται ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ ἐξ ἀποκαλύψεως τὸ 1823, Ἰανουαρίου 30, πολλοὺς αἰῶνας τῇ Γῇ ἐγκεκριμένη. Ὁ δὲ περικαλλὴς ὂν ὁρᾶς Ναὸς εἰς Τιμὴν ταύτης ἀνηγέρθη καλλωπιζόμενος δὲ διατελεῖ τῇ διηνεκῇ συνδρομῇ τῶν πανταχόθεν χριστιανῶν».

Οἱ πιστοί, διηγοῦνται πολλὰ γιὰ τὴν εἰκόνα ἀπὸ κεῖνα τὰ παληὰ χρόνια μέχρι τώρα. Πρὸ πάντων θαύματα.

Ἔτσι λοιπόν, κατὰ τὶς πιὸ πιστευτὲς παραδόσεις καὶ οἱ τυφλοὶ πολλὲς φορὲς ξαναεῖδαν καὶ παράλυτοι σηκώθηκαν καὶ τρελλοὶ ἔγιναν καλὰ καὶ ἀπὸ πολλὲς ἄλλες ἀρρώστιες ἔγιναν καλά.

Πάντοτε δὲ ὅσοι πηγαίνουν μὲ πίστη στὴ δύναμη καὶ στὴν ἀγαθότητα τῆς ὑπεραγίας μητρὸς τοῦ Σωτῆρος, ἔτσι λένε τοὐλάχιστον, ὅτι ζητήσουν γίνετσι.

Ζητᾶτε τὴν ἐξήγηση τοῦ φαινομένου;

Μὴν τὸ κάνετε αὐτὸ γιατὶ εἶναι ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις ποὺ δὲν ἔχουν ἀπάντησι, ὅταν μάλιστα διατυπώνονται μὲ τὴ λέξι «θαῦμα».

Γιὰ τὸ θαῦμα κάθε ἐξήγησις εἶναι ἐντελῶς ἀβάσιμη, γιατὶ τὸ θαῦμα περνάει κάθε ὅριο, κανόνα καὶ νόμο τῆς φύσεως.

Μιὰ μόνο ἀπάντησις ὑπάρχει:

Ἀπάντησις ἡ ὁποία δίνει ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ θρησκεία καὶ μάλιστα διὰ τῶν χειλέων αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ.

«Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε!»

Τὰ πανηγύρια ποὺ γίνονται στὴν Τήνο πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας εἶναι οἱ μεγαλοπρεπέστερες ἀπ' ὅλες τὶς θρησκευτικὲς συναθροίσεις στὴν Ἑλλάδα. Τὰ πανηγύρια αὐτὰ γίνονται τέσσερις φορὲς τὸν χρόνο, κατὰ τὰ ὁποῖα γιορτάζεται ἡ μνήμη τῆς Εὐαγγελιζόμενης Παρθένας μὲ διάφορες μορφές.

Δηλαδή:

Α'.— Τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐπέτειο τῆς μέρας ποὺ πρώτη φορὰ βρέθηκε ἡ εἰκόνα.

Β'.—Τὴν 25ην Μαρτίου, δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐπίσημη καθιερωθεῖσα γιορτὴ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» τῆς Θεοτόκου.

Γ'.—Τὴν 15ην Αὐγούστου δηλαδὴ τὴν καθιερωμένη ἡμέρα, πρὸς πανηγυρισμὸ τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι.

Δ'.—Τὴν 15ην Δεκεμβρίου δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐπέτειο τῆς ἡμέρας ποὺ μετὰ τὴν κλοπὴ τῆς εἰκόνας ἀπὸ τὸν Δημητριάδη, ξαναβρέθηκε ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα.

Ἀπὸ τὶς τέσσερις παραπάνω γιορτὲς τῆς Παναγίας πιὸ ἐπίσημη καὶ μεγαλοπρεπὴς εἶναι ἡ γιορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μέρας αὐτῆς ἡ Τῆνος παριστᾶ τὸ θέαμα μεγαλοπόλεως, ἢ μᾶλλον ἐμπορικοῦ πανηγυριοῦ, γιατὶ ἔρχονται ἐκείνην τὴν ἡμέρα κάθε λογῆς ἄνθρωποι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδας καὶ ἀπὸ τὰ ξένα ἀκόμα γιὰ νὰ προσκυνήσουν μ'εὐλάβεια τὴν περίφημη εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Τὴν διοίκησι τῆς Μονῆς ἔχει ἀναλάβει συμβούλιο ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ Τηνίους καὶ τοῦ ὁποίου τὴν διαχείριση ἐλέγχει τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐκκλησιαστικῶν.

Ἀπὸ τῆς Μονῆς αὐτῆς, τοῦ ναοῦ δηλαδὴ τῆς Θεομήτορος, συντηρεῖται μιὰ ἄλλη γυναικεῖα Μονὴ μὲ τ' ὄκομα «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου», πιὸ γνωστὴ δὲ μὲ τ' ὄνομα Μονὴ τοῦ «Κεχροβουνίου».

Ἰωάννης Καμπανάκης

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΥΠΟ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ

2.- ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΑΡΟΥΖΟ

(συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

9ον Οἱ λυγμοί του ἦταν πραγματικοί, καὶ τὰ δάκρυα βγαίναν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του.

Ὁ Κάϊζερ Γουλιέλμος ἦταν θαυμαστής του καὶ φίλος του. Ὅταν κάποτε ὁ Καροῦζο πῆγε στὸ Βερολῖνο, ὁ αὐτοκράτορας τοῦ ἔστειλε πρόσκληση γιὰ νὰ γευματίση μαζί του στὰ ἀνάκτορα. Ὁ Μαρτῖνο, ὁ πιστός του θαλαμηπόλος, διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς μεταβάσεως μόνο τοῦ Καροῦζο. Ἐπέμενε μὲ κάθε τρόπο νὰ συνοδεύση τὸν κύριό του καὶ νὰ μείνη κοντά του. Ὁ Καροῦζο προσεπάθησε νὰ τὸν πείση ὅτι σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἡ ἐθιμοτυπία εἶναι αὐστηρή. Αὐτὸς μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ καταλάβη καὶ ἔτσι ὁ Καροῦζο δέχθηκε τὴν πρόσκλησιν καὶ συγχρόνως ρώτησε ἂν θὰ μποροῦσε νὰ πάρη μαζί του τὸν θαλαμηπόλο του. Πιθανὸν ὁ Κάϊζερ νὰ γνώριζε τὴν οἰκογενειακὴ περιπέτεια τοῦ Καροῦζο, γιατὶ σ' ἄλλες περιστάσεις δὲν θὰ ἐπέτρεπε στὸν ἐπίμονο Μαρτῖνο νὰ μπῆ στὰ ἰδιαίτερά του διαμερίσματα, ἀλλ' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ νὰ στέκεται διαρκῶς πίσω ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ Καροῦζο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι αὐλικοὶ ἔμενον στὸ στὸ βάθος τῆς αἴθουσας Ὕστερα ὁ Μαρτῖνο διηγόταν ὅτι σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος, ὁ Κάϊζερ καὶ ὁ Καροῦζο μιλοῦσαν γιὰ μουσική. Σὲ μιὰ διακοπὴ τῆς συνομιλίας ὁ Κάϊζερ παρατηρώντας τὸν Μαρτῖνο εἶπε: «Ἂν δὲν εἶμουν αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι Μαρτῖνο».

Φαντάζεσθε μὲ πόση ὑπερηφάνεια τὸ διηγεῖτο αὐτὸ ὁ Μαρτῖνο. Ἀργότερα ὁ Καροῦζο προσεκλήθη νὰ παίξη στὸ Μεξικό. Τὸ πρῶτο μελόδραμα ποὺ τραγούδησε ἦταν τὸ «Elisir d'amore» ποὺ ἔχει τόσο φρέσκη καὶ δροσερὴ μουσική.

Ὅταν ὁ Καροῦζο ἦταν εὐδιάθετος τοῦ ἄρεσε νὰ τὸ τραγουδᾶ. Ἀλλὰ ὅταν δὲν ἦταν ἥσυχος, ὁ ρόλος τοῦ Νεμορῖνο τοῦ φαίνονταν δυσκολώτατος γιατὶ τὸν εἶχε φτιάσει εὔθυμο καὶ γεμᾶτο ζωή, ὥστε χρειαζόταν νὰ ἔχη πολὺ κέφι. Ὕστερα ἔπαιξε τὸν Σαμψὼν καὶ Δαλιδά, καὶ κατόπιν τὴν Κάρμεν. Ἡ παράστασις δινόταν στὸ στῖβο τῶν ταυρομαχιῶν. Ὁ καιρὸς ἦταν πολὺ ἀκατάστατος, ἄλλοτε ἔκανε ἀνηπόφορη ζέστη καὶ ἄλλοτε ἦταν θυελλώδης. Τέλος ξέσπασε σὲ ραγδαία βροχὴ καὶ οἱ ἠθοποιοὶ καὶ τὸ κοινὸν μούσκεψαν, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸ κουνήσουν. Ἡ πλατεῖα παρουσίαζε ἕνα περίεργο θέαμα ἑκατοντάδων ὀμβρελλῶν ἀνοικτῶν. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀκουσθῆ ἡ ὀρχήστρα. Ὁ Καροῦζο ρωτᾶ: «Πότε θὰ σταματήσουμε;» Τοῦ ἀπαντοῦν: «Ὅταν θὰ φωνάξη τὸ κοινόν». Καὶ ἡ παράστασις ἐξακολουθεῖ, ἀλλὰ οἱ μισοὶ τῶν ἀκροατῶν δὲ μποροῦν ν' ἀκούσουν τίποτε ἀπὸ τὸν κρότον τῆς βροχῆς. Ὁπωσδήποτε παρὰ τὸ ἀπρόοπτον αὐτὸ δυσάρεστον ἡ περιοδεία τοῦ Καροῦζο στὸ Μεξικὸν ἦταν ἀπὸ τὶς καλλίτερές του. Ἀπόλαυσε τὴ φιλοξενία τοῦ Μεξικανικοῦ λαοῦ καὶ τὸ ὡραῖο κλῖμα τῆς χώρας, τὸ ὁποῖο μοιάζει πολὺ μὲ τὸ τῆς πατρίδας του. Ὅταν λήξαν οἱ ὑποχρεώσεις του, ἄρχησε τὶς ἑτοιμασίες του γιὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴ Ν. Ὑόρκη, γιὰ νὰ ἑτοιμασθῆ γιὰ τὴν χειμερινὴ περίοδο. Ἔπρεπε ν' ἀρχίση τὶς δοκιμές τῆς «Ἑβραίας».

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ μουσικοῦ κοινοῦ, στὸ μελόδραμα αὐτὸ τοῦ Χαλεβύ, ὁ Καροῦζο ἔφθασε στὸ ζενὶθ τῆς τέχνης του. Ὡς Ἐλεάζαρ, ραββῖνος, φαινόταν σὰν νὰ εἶχε ξεκολλήση ἀπὸ κάποιον πίνακα τοῦ Ρεμπράντ. (Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Φίλοι μου,

Θὰ ἔχετε ἀκουστὰ βέβαια οἱ περισσότεροί σας, γιὰ κάποιον μεγάλο τερατολόγο ψεύτη, ποὺ δύσκολα κανένας βρίσκει τὸ ταῖρι του. Ζοῦσε στὸ Ἀνόβερο τῆς Γερμανίας ὁ βαρῶνος Μυνχάουζεν —γιατὶ γι' αὐτὸν πρόκειται φυσικὰ— καὶ εἶχαν τὴ συνήθεια νὰ τοῦ ἀνοίγουν τὶς πόρτες ὅλα τ' ἀρχοντόσπιτα κι' ὁ βαρῶνος νὰ διηγιέται ἀριστοτεχνικὰ πολὺ νόστιμες καὶ γουστόζικες ἱστορίες ἀπὸ διάφορα ἐπεισόδια μιᾶς δῆθεν πολυτάραχης ζωῆς του.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ

«Κυνηγοῦσε κάποτε, ἔλεγε, σ' ἕνα δάσος· ὅταν ξαφνικὰ βλέπει μπροστά του ἕνα μικρὸ ἐλάφι. Τὸ σημαδεύει, μὰ τὸ ὅπλο του δὲν ἐκπυροσκροτεῖ· Εἶχαν σωθεῖ τὰ σκάγια. Τὸ ἐλαφάκι ἔστεκε ἀκόμα κοιτάζοντάς τον. Τότε θυμήθηκε πὼς σὲ κάποια του τσέπη ὑπῆρχαν μερικὰ κερασοκούκουτσα. Τὰ πῆρε λοιπὸν καὶ τὰ ἀντικατέστησε γιὰ τὰ σκάγια. Πυροβολεῖ καὶ τὰ πρωτότυπά του βόλια πετυχαίνουν τὸ φτωχὸ ζῶο στὸ κεφάλι. Τὸ ἐλάφι παραπάτησε μὰ. δὲν ἔπεσε καὶ σὲ λίγο εἶχε ἐξαφνιστεῖ μέσα στὸ πυκνὸ δάσος. Πέρασαν πολλὰ χρόνια. Ἡ τύχη τἄφερε νὰ βρεθεῖ στὸ ἴδιο δάσος μιὰ μέρα, κυνηγώντας πάλι, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάζεται λίγα βήματα πιὸ κεῖ ἕνα ἐλάφι. Μὰ ἕνα ἐλάφι πολὺ παράξενο. Πάνω στὸ κεφάλι του ἐξεῖχε φυτρωμένο ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο κλαρί. Ἔνσ ἀνθισμένο μάλιστα κλαρὶ κερασιᾶς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ὅλοι σας θὰ καταλαβαίνετε ποιὸ ἦταν τὸ ἐλάφι.»

«Μετὰ ἀπὸ μιὰ μάχη, ἄλλο τοῦτο, τράβηξε τ' ἄλογό του ὁ βαρῶνος Μυνχάουζεν σὲ μιὰ στέρνα. Τ' ἄλογό του διψασμένο ἀπ' τὸν πολύωρον ἀγῶνα, ρίχτηκε στὸ νερό. Ἔπινε, ἔπινε χωρὶς οὔτε ἀνάσα νὰ παίρνει. Θᾶχε κοντὰ μιὰ ὥρα αὐτὴ ἡ δουλειὰ καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταματήσει. Ὁ ἀναβάτης του κοιτοῦσε παραξενεμένος τὸ πρᾶγμά· τράβαγε τ' ἄλογο γιὰ νὰ τὸ ἀπομακρύνει, μὰ αὐτὸ δὲν τὸ κουνοῦσε γιὰ κανένα λόγο ἀπ' τὴ θέση του. Ὁ Μυνχάουζεν τότε ἄρχισε νὰ ψάχνει γύρω του γιὰ νὰ βρεῖ ἕναν τρόπο λύσης. Ὅταν γυρίζοντας γιὰ μιὰ στιγμὴ πίσω τί βλέπει;

Ὁλάκερο τὸ πισινὸ μέρος ἀπ' τὸ κορμὶ τοῦ ἀλόγου ἔλειπε! Καὶ τὸ καϋμένο τὸ ζῶο ὅπως ἔπινε τὸ νερὸ ἔβγαζε ἀπὸ πίσω σ' ἕνα μικρὸ χείμαρρο ποὺ 'χε πλημμυρήσει ὅλο τὸ γύρω χῶρο. Στὴ μάχη ποὺ 'χε δοθεῖ κάποια σπαθιὰ τοῦ ἐχθροῦ τοῦχε κόψει ὄχι καὶ λίγο μέρος, ἀπ' τὸ κορμί του. Τὸ τέλος ὅμως δὲν εἶναι ὡς ἐδῶ. Ὁ Μυχάουζεν γύρισε στὸ πεδίο τῆς μάχης καὶ κεῖ κατώρθωσε νὰ βρεῖ τὸ κομένο κομμάτι. Τόφερε πίσω λοιπὸν καὶ τὸ ἔνωσε μὲ μερικὲς σμυρτιὲς πρόχειρα. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὅμως τὸ κομένο μέρος εἶχε θρέψει ἐντελῶς!»

Αὐτὲς καὶ παρόμοιες εἶναι οἱ ἱστορίες τοῦ βαρώνου μας. Τὶς ἔλεγε μὲ τέτοι ἀληθοφάνεια ὅμως κάνωντας μάτια καὶ στόματα, τοῦ κόσμου ποὺ τὸν ἄκουγε, ν' ἀνοίγουν διάπλατα ἀπ' τὸ θαυμασμό.

Καταλαβένετε βέβαια πὼς ὅλες αὐτὲς οἱ τερατολογίες δὲν ἦταν τίποτα ἄλλο παρὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης φαντασίας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Κορόϊδευε ἀδιάκοπα τοὺς καυχησιάρηδες τῆς ἐποχῆς του.

Θὰ μοῦ πεῖτε ὅμως ἦταν καὶ κατάλληλα ἐκεῖνα τὰ χρόνια γιὰ νὰ ξεφουρνίζει ὁ φίλος μας Μυνχάουζεν τὶς φανταστικὲς ἱστορίες του. Ἦταν πράγματα ποὺ ἔπιαναν στὴν ἀγαθὴ ἀκόμα ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων.

Πολλὰ πράγματα ποὺ τὰ ξέρουμε σήμερα κι' ἄλλα ποὺ τοὺς ἔχουμε βγάλει τὴν αἴγλη τῆς ὑπερφυσικότητας, γι' αὐτοὺς δὲν ἦταν παρὰ ὁ ἀδιάκοπος κάμπος ποὺ κάλπαζε ἡ ἀχαλίνωτη φαντασία τους. Πίστευαν σὲ διάφορες δυσηδαιμονίες, λαχταροῦσαν τὶς ξωτικὲς χῶρες με τοὺς εὐτυχισμένους ἀνθρώπους καὶ ταξίδευαν ἀτέλειωτα χωρὶς κανένα φραγμὸ ἀπ' τὸν πλανήτη μας, σ' ὁλάκαιρο τὸ γύρω στερέωμα, ἢ καὶ στὰ ἰλιγγιώδη βάθη τῶν ὠκεανῶν, ἔστω καὶ μὲ τὴν ἁπλῆ τους φρεγάτα.

Στὴν ἐποχή μας ὅμως δὲν περνοῦν αὐτά. Οἱ φανταστικὲς ἱστορίες ἔχουν τὴ θέση τους μονάχα στὰ παραμύθια, μὰ καὶ κεῖ ὅμως ἀντικρούουν στὶς ἀντιρήσεις τῶν μικρῶν.

Τὸ ψέμμα σήμερα μπορεῖ νὰ βρίσκεται φυσικὰ στὸ ὅριο τῆς φαντασίας. Μὰ ἔχει ἀλλάξει πολὺ ἡ θέση του. Δὲν ἔχει τὸ πλαίσιο κάποιας ἀλήθειας μέσα του. Βρίσκει τὴν ἔννοια τοῦ στιγμιαίου χωρατοῦ. Στὶς διάφορες συντροφιὲς πάντοτε θὰ βρεθεῖ ὁ νέος Μυνχάουζεν, ποὺ νὰ πασχίζει μὲ κομπασμοὺς καὶ τερατολογίες νὰ μᾶς παρουσιαστεῖ γιὰ ἐξαιρετικὸ ἄτομο. Ὅλες του ὅμως οἱ ἱκανότητες ἔρχονται ἀπὸ ἕνα παρελθὸν ἄγνωστο γιὰ μᾶς. Παρουσιάζονται στὸ παρὸν μὲ ἐξαιρετικὲς ἰδιότητες καὶ χαρίσματα ἀλλὰ ποὺ τὶς πιότερες φορὲς τὸ στρίβουν ἀλὰ Γαλλικὰ ὅταν πρόκειται νὰ διαγωνιστοῦν.

Μιὰ ἐπανάληψη τῆς ἀρχῆς φέρνει τὴ συνήθεια μετά. Τοὐλάχιστο αὐτὸ γίνεται τὶς πιότερες φορές. Ὁ ἄνθρωπος καυχησιάρης καὶ τερατολόγος ἴσως νὰ γίνει πιστευτὸς τὴ μιὰ φορά. Ἀργότερα ὅμως χάνει κάθε ἐμπιστοσύνη. Οἱ ὅρκοι του πᾶνε στὰ χαμένα, κανένας δὲν πάει μὲ τὸ μέρος του, ἔτω καὶ ἂν λέει τὴν ἀλήθεια. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλοι —λίγοι ὅμως— ποὺ μὲ τὰ χωρατά τους, πάντοτε

Ἡ Μάνα

Τώρα Θεέ μου μὴ μὲ λυπηθῆς
καὶ μὴ βαστάξης πιὰ τὴ θεία ὀργή Σου,
εἶναι φριχτὸ νὰ βρίσκωμαι στὴ γῆς
καὶ νὰ μὴ μ' ἔχουν κάψ' οἱ κεραυνοί Σου!

Τὴ Μάνα... Τὴ Μανούλα μου – ἀκοῦς;—
μὲ τοὺς γλυκούς,τοὺς βελουδένιους τρόπους,
ποὺ μοῦ μ.λοῦσε πάντα γιὰ τοὺς ἠθικούς,
γιὰ τοὺς γεροὺς καὶ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους,

ποὺ κάθε πονεμένη της ματιὰ
κι' ἕνας παιάνας ἤτανε στὴν καλωσύνη,
καὶ μέσα στῆς ζωῆς μου τὴ νυχτιὰ
ἅπλωνε φῶς κι' ἀνείπωτη γαλήνη,

—ὤ, τὸ κεφάλι σκύβω... δὲν μπορῶ
νὰ σ' ἀτενίσω Πλάστη καὶ Θεέ μου—
τῆς εἶπα λόγια, εἶναι τρομερό,
π' ἀκόμα ἡ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς μου τρέμουν...

Κι' Ἐκείνη —Θέ μου μὴ μὲ λυπηθῆς—
μὲ φίλησε μ' ἀχεῖλι πικραμένο
καὶ μοῦπε δακρυσμένη: «Θὰ πονῆς,
παιδάκι μου μικρὸ κι' ἀγαπημένο!»

. . . . . .

Τί νὰ σοῦ πῶ· ἐκείνη τὴ στιγμή,
τόσο μικρὸς στεκόμουνα μπροστά της,
ποὺ σὰν τὸ συννεφάκι τὴν αὐγή,
θᾶσβυνα, λές, στ' ἀχνὸ τ' ἀνάσασμά της...

Νίκος Γ. Σταφυλοπάτης

— Ὁ Τυχερὸς —

(Εὐθυμογράφημα)

Ἦταν πολὺ τυχερός. Ἔτσι τουλάχιστον νόμιζε. Ἡ τύχη εἶχε προσωποποιηθεῖ σ' αὐτόν. Ὅλες του τὶς ἀτυχίες τὶς μετέτρεπε μὲ τὴ ζωηρὴ φαντασία του σ' ἐπιτυχίες. Ὅποτε τὸν συναντοῦσα στὸ δρόμο, ἡ πρώτη του κουβέντα ἦταν γι' αὐτήν, γιὰ τὴν τύχη του.

Ἄρχιζε στερεότυπα : «Ποὺ λές, φίλε μου, εἶμαι πολὺ τυχερός». Καὶ μοῦ ἀπαρίθμιζε ὕστερα ὅλες τὶς δῆθεν ἐπιτυχίες ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχα νὰ τὸν ἰδῶ.

Προσπαθοῦσα λοιπὸν νὰ τὸν βλέπω ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ συχνά, γιὰ νὰ ἔχει λιγότερα νὰ μοῦ διηγηθεῖ καὶ νὰ μὴ μὲ χασομεράη κάθε φορὰ τρεῖς ὧρες.

Αὐτὴ τὴν ἰδέα τοῦ τυχεροῦ τὴν εἶχε ὡς φαίνεται ἀπὸ μικρός. Ἐγὼ ὅμως τὴν ἔμαθα, ὅταν εἴμαστε μαθηταὶ στὴν Ε' Δημοτικοῦ καὶ ἀκοῦστε πῶς : Κάποια χρονιὰ εἶχε μείνει στὴν ἴδια τάξη. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ λυπηθεῖ, ὅπως ἔπερίμενα, ἦρθε χαρούμενος καὶ μὲ βρῆκε :

—Ποὺ λὲς φίλε μου, εἶμαι πολὺ τυχερός.

—Μπά, ἀλήθεια; τὸν ἐρώτησα εἰρωνικά, καὶ ποῦ τὴν βλέπεις τὴν τύχη σου;

—Ποῦ τὴν βλέπω; Μὰ καὶ τυφλὸς ἐὰν ἤμουν θὰ τὴν ἔβλεπα. Ἀλήθεια ἐσὺ δὲν τὴν βλέπεις;

Κάτι τέτιες ἐρωτήσεις διφορούμενες συνήθιζε νὰ μοῦ κάνει ὅταν καταλάβαινε κι' ὁ ἴδιος ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ τυχερῦς ἦταν. Ἔλα ὅμως ποὺ ὁ ἐγωϊσμός του δὲν τὸν ἄφινε νὰ τὸ πεῖ.

Γιὰ νὰ τὸν νευριάσω λοιπὸν τοῦ ἀπαντοῦσα στερεότυπα :

– Ὄχι.

—Ἔ τότε εἶσαι κουτός. Δὲν ξέρεις ὅτι ἔμεινα στὴν ἴδια τάξη ;

—Πῶς τὸ ξέρω!

—Λοιπὸν ἐκεῖ εἶμαι τυχερός. Γιατί, φίλε μου, ἀφοῦ θὰ εἶμαι διετὴς θὰ τὰ μάθω καλλίτερα ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ θὰ εἶναι μονοετεῖς.

Ἔμεινα ἐμβρόντητος. Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὴν τὴν ἀπάντηση δὲν τὴν ἐπερίμενα, γι' αὐτὸ ξέσπασα σὲ γέλια κι' ὁ φίλος μου θύμωσε κι' ἔφυγε. Ἀπὸ τότε κάθε του ἐπιτυχία ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς ἤτανε ἀτυχία, ἐγὼ πρῶτος τὴν ἐμάθαινα πρῶτος, γιατὶ ἤμουν ὁ μόνος ποὺ ἀνεχόμουν νὰ τὸν ἀκούω.

Κάποια μέρα μοῦ τηλεφώνησαν ἐπειγόντως ἀπὸ ἕνα νοσοκομεῖο. Ἔτρεξα τρομαγμένος, καὶ ἔμαθα, ὅτι ὁ τυχερός μου φίλος εἶχε πέσει θῦμα δυστυχήματος. Παρ' ὅλη τὴ λύπη μου τότε σκέφθηκα : «Ἐπὶ τέλους θὰ πεῖ καὶ μιὰ φορὰ ὅτι δὲν εἶναι τυχερός».

Ὅταν ἔπῆγα στὸ κρεββάτι του τὸν εἶδα τυλιγμένο στοὺς ἐπιδέσμους. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸν καλοκυττάξω καὶ μιὰ ἀσθενικὴ φωνὴ ἤρθε στ' αὐτιά μου:

—Ποὺ λές, φίλε μου, εἶμαι πολὺ τυχερός.

—Ἄτυχος θὲς νὰ πεῖς.

—Ὄχι, παιδί μου, τυχερὸς θέλω νὰ πῶ. Γιατὶ δὲν ξέρω ἂν ἔμαθες ὅτι μὲ χτύπησε ἕνα κάρρο. Ἔ! λοιπὸν ἂν δὲν ἤμουν τυχερὸς, τὸ κάρρο μποροῦσε νὰ εἶναι θαυμάσια αὐτοκίνητο, ὁπότε θὰ ἤμουν τώρα (Θεὸς φυλάξοι) νεκρός.

Ἐπειδὴ ἦταν κι' ὁ γιατρὸς μπροστά, προσπάθησα νὰ τόν φέρω στὰ σύγκαλά του, γι' αὐτὸ τοῦ εἶπα: «Εἶσαι κουτός τὸ κάρρο μποροῦσε βέβαια νὰ εἶναι καὶ αὐτοκίνητο, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ μὴν εἶναι καὶ τίποτα. καὶ τώρα θὰ καινούργια κι' εὐχάριστα γίνονται οἱ ἀχώριστοι στὴ ζωή μας. Οἱ μιμητὲς δὲν λείπουν κι' αὐτοῦ, μὰ ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος ἂν ἀποτύχοὺν. Καταντοῦν γελοῖοι καὶ κωμικοὶ κι' ἡ δράση τους εἶναι ἀξιολύπητη. Ἕνας καλὸς φαρσὲρ ἀξίζει ἕναν κόσμο ὁλάκερο, ὅταν τὸ θῦμα του καὶ δῶ προσοχή, δὲν πέσει παρὰ σὲ ἄδολες παγίδες.

Ὁ βοσκός, καθὼς ξέρετε, ξεγέλασε μιά, ξεγέλασε δυὸ τοὺς χωρικοὺς πῶς ἦρθε λύκος καὶ τοῦ ἔπνιγε τὰ πρόβατα, μὰ σὰν ἦρθε ὅμως τὸ θηρίο στ' ἀλήθεια, κανένας δὲν ἔτρεξε σὲ βοήθειά του. Κι' ἔτσι ἔπεσε ὁ ἴδιος θῦμα τῶν χωρατῶν του.

Προσοχὴ λοιπόν, καλοὶ μου φίλοι. Τώρα ποὺ 'στε μικροὶ καὶ ζῆτε μιὰ ζωὴ δίχως φροντίδα, φυσικὰ θὰ πεῖτε τ' ἀστεῖο. Μ' αὐτὸ νὰ 'χει τὴ θέση του. Μὴν κάνετε τοὺς φίλους σας νὰ θυμώνουν ἢ ἔστω μὴ σαρκάζετε στὰ παθήματά τους. Τοὺς διώχνετε τὸ αἴσθημα τῆς φιλίας ἀπ' τὴν καρδιά τους καὶ τοὺς γεννᾶτε τὸ μῖσος κι' ἴσως ἀκόμη καὶ τὴν ἐκδίκηση, ἐκδίκηση σκληρὴ ποὺ σπάει κάθε ἄδολο κι' εὐγενικὸ δεσμό σας.

Σᾶς χαιρετῶ μὲ ἀγάπη

Χρῆστος Κουλούρης

Ἱστορίες Θαλασσινές

ΜΙΜΗ Π. ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΤΗ ΜΑΣΣΑΛΙΑ —

Κάποτε ταξίδευα γιὰ τὴ Μασσαλία. Ἦταν ἀρχὲς Νοέμβρη. Μπῆκα σὲ ἕνα καράβι ἑλληνικὸ τῆς γραμμῆς, ἀπ' τὸν Πειραιᾶ.

Μέσα ἀπὸ τὸ λιμάνι τὰ πράγματα ἔδειχναν πὼς δὲν θὰ κάναμε καλὸ ταξίδι ἀέρας φυσοῦσε δυνατὸς καὶ τὰ πρῶτα κρύα ἦταν αἰσθητά. Ὁ οὐρανὸς κατὰ τὴν τραμουντάνα ἦταν φορτωμένος σύννεφα μαῦρα.

Τὸ καράβι ἑτοιμασμένο καὶ γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι του ἔλαμπε θαρεῖς ἀπὸ χαρὰ ποὺ θὰ ἀντιμετώπιζε λεβέντικα τὰ ἄγρια κύματα φέροντας σὲ ξένους τόπους τόσα καὶ τόσα πολύτιμα φορτία νικώντας ὅλους τοὺς κινδύνους τῆς μανιασμένης θάλασσας.

Λύθηκαν τὰ παλαμάρια ἀπὸ τὸν μῶλο. Οἱ ἀλυσίδες σιγὰ σιγὰ ἀνέβαιναν ξεκολώντας τὶς ἄγκυρες ἀπὸ τοὺς βυθοὺς τοῦ λιμανιοῦ, ὁ «ἐργάτης» ἀγκομαχοῦσε ἀφήνοντας ἀσπρους ἀτμοὺς στὰ πλάγια τῆς πρύμνης σὰν θεριό. Καπετάνιος, μηχανικοί, θερμαστές, ναύτες, ὅλος ὁ μικρὸς καὶ πειθαρχημένος αὐτὸς στρατὸς ἔκανε σὰν ἀστραπὴ τὶς καθορισμένες ὑπηρεσίες του, καὶ ἔτσι λιγότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο ὅλος αὐτὸς ὁ κολοσσὸς ἄφηνε πίσω τοῦ τὸ λιμάνι ὁρμώντας ἀκράτητα γιὰ τὸ καινούριο του ταξίδι.

Πολὺ γρήγορα φθάσαμε στὸν ἰσημό, κάποιο ρυμουλκὸ βοήθησε τὸ πέρασμάμας, καὶπρὶν βραδυάσει βρισκόμαστε στὸν Κορινθιακὸ κόλπο

Τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ κρύο τῆς νύχτας, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐδιωξαν τοὺς ἐπιβάτες ἀπ' τὸ κατάστρωμα. Ὅλοι μουλόχτηκαν στὶς καμπίνες τους, κουβέντα δὲν χωροῦσε πιά...

Τὴν νύχτα τὴν περάσαμε μὲ φοβερὴ τρικυμία... Ἄκουγες τοὺς ἔλικες νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ νερὸ καὶ νὰ στριφογυρίζουν μὲ περισσότερη δύναμι στὸν ἀέρα. Ἡ πλώρη ἔκανε βουτιὲς καὶ ἡ πρύμνη σηκωνόταν περήφανα ψηλά. Τὸ ξέπλυμα ἦταν γενναῖο, λὲς καὶ τόσο μεγάλο καράβι μέσ' τὴ θάλασσα ἦταν καρυδότσουφλο Ξημερώματα περνούσαμε ἀνοιχτὰ ἀπὸ τὸ Σπαρτιβέντο καὶ καταμεσήμερο μπαίναμε ἥσυχα στὸ λιμάνι τῆς Μεσσήνης, Τότε ἤρθαν κοντά μας βάρκες μὲ μανταρίνια, πορτοκάλια καὶ λεμόνια.

Φάτσα ἦταν ἡ πόλις. Κίνησις μεγάλη, τρὰμ κιτρινιασμένα παλὴὰ καὶ κόσμος πολὺς ποὺ διαλαλοῦσε κάθε λογῆς ἐμπορεύματα. Πιὸ πέρα ἀπὸ μᾶς φαινόταν ἑ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς πάνω στὴν παραλία καὶ μικρὰ μικρὰ βαποράκια σὰν ἀεροπλανοφόρα κουβαλοῦσαν ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ ἀκτὴ στὴ Σικελία τὸ τραῖνο τὸ ὁποῖο δίχως ἐνόχληση στοὺς ἐπιβάτες ἢ καθυστέρηση συνέχιζε τὸ ταξεῖδι του στὸ ἐσωτερικό. Πάνω ἀπὸ τὴ Μεσσήνη ἕνας λόφος γεμᾶτος φραγκοσυκιές, ἐδέσποζε ὅλης ἐκείνης τῆς περιοχῆς, τὸ θέαμα ἦταν θαυμάσιο, δυστυχῶς δὲν ἐπετράπη νὰ κατεβοῦμε στὴν πόλι παρ' ὅλο ὅτι τὸ πλοῖο παρέμεινε ἑπτὰ μέρες δεμένο στὸ λιμάνι. Κάποτε ξεκινήσαμε, νύχτα περάσαμε τὸ Στρόμπολι ποὺ ἦταν φαντασμαγορικὸ μὲ τὸ ὑφαίστειό του, ποὺ ἄλλοτε λίγο καὶ ἄλλοτε πολὺ σὰν δυνατὸς φάρος φώτιζε τὴν φουρτουνιασμένη θάλασσα· Ἀπὸ κεῖ ἄρχισε τὸ σκαμπανέβασμα· προσχωρούσαμε μὲ δυὸ μίλια τὴν ὥρα, ἐνῶ οἱ μηχανὲς δούλευαν ὁλοταχῶς, ἕνας δυνατὸς ἀέρας σφύριζε ὁλόγυρα οηκώνοντας βουνὰ τὰ κυμματα καὶ ἔκοβε τὴν ταχύτητα τοῦ σκάφους· αὐτὸς ὁ διαβολεμένος ἀέρας συνεχίστηκε μέχρι τῆς Μασσαλίας. Μέρα ἦταν ἀκόμη ποὺ ἀφήναμε πίσω μας ἀπέραντες ἀκτές. Κατὰ τὸ βάθος οἱ Ἄλπεις ὁλόασπρες ἔδειχναν μεγαλοπρέπεια στὸ ὅλο θέαμα μας. Περάσαμε τὴν Τουλῶνα τὸν Γαλλικὸ ναύσταθμο, μέσα ἀπὸ ὑφάλους καὶ νησάκια σπαρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κοντὰ κοντά. Ὁ ἀέρας πάντα δυνατὸς ἀδιάκοπα τραγουδοῦσε στὰ κατάρτια, καὶ ἔκανε νὰ τεντώνονται τὰ σκοινιὰ πότε-πότε σχηματίζοντας μεγάλα τόξα. Ὁ καπνὸς πετιόταν μακρυὰ φεύγοντας σύριζα ἀπὸ τὶς τζιμινιέρες καὶ ἔσβυνε πρὶν δείξη καλὰ καλὰ τὴ μαυρίλα του Σουρούπωμα φτάσαμε ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι ἐκεῖ ἦταν καὶ δυὸ τρία ὑπερωκεάνεια ποιὸς ξέρει ἀπὸ τί μακρυνὰ μέρη ἀρμένησαν κι' ἔφτασαν στὸν ἴδιο προορισμὸ μὲ μᾶς. Θὰ περνούσαμε μαζί τους μιὰ νύχτα ἔξω ἀπὸ τὴ Μασσαλία. Ὁ καπετάνιος μας ἔριξε καὶ τὶς δυὸ ἄγκυρες προσπαθώντας καὶ μὲ τῆς βοήθεια τῆς μηχανῆς νὰ κρατήση τὴ μανιασμένη δύναμη τοῦ ἀέρα...

Τὰ βάσανά μας τελείωσαν, μιὰ βενζινάκατος πρωῖ-πρωῖ ἔφτασε στὸ πλοῖο, ἀνέβηκαν δυὸ πλοηγοὶ καὶ ἔδωσαν διαταγὴ νὰ σηκωθοῦν οἱ ἄγκυρες ἀλλὰ ποῦ, γερὰ γαντζωμένες στοὺς βράχους ἀπ' τὰ τραβήγματα τῆς νύχτας δὲν ξεκολοῦσαν, σὲ τέτοιες περιστάσεις ὁ καπετάνιος δίνει διαταγὲς καὶ ἀφοῦ δέσουν σημαδοῦρες σὲ συρματόσκοινα πάνω στὶς ἀλυσίδες τὶς ρίχνουν στὴ θάλασσα, κάποια μέρα δύτές πληρωμένοι ἀπὸ τὸν πλοιοκτήτη βγάζουν ἀλυσίδες καὶ ἄγκυρες καὶ δένονται ξανὰ στὶς θέσεις τους.

Κάθε καράβι πάνω στὴν πρύμνη ἔχει μιὰ ἄγυρα ἐπὶ πλέον καὶ ἐν καιρῷ ἀνάγκης τὴν χρησιμοποιεῖ...

Ὅταν πλευρίσαμε στὴν προκυμαία ἀνέβηκαν πάνω ἀστυνομικοὶ καὶ ἄλλες ὑπηρεσίες γιὰ ἐλέγχους. Εὐτυχῶς ξεμπερδέψαμε γρήγορα καὶ ξεχυθήκαμε στὴν πόλι,στὸ μεγαλύτερο καὶ ξακουστὸ λιμάνι τῆς Μεσογείου.

Δ. Ζωγράφος

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΤΗΝΟ —

Πᾶνε ἀπὸ τότε χρόνια, χρόνια πολλά, μένει ὅμως μέσ' στὴ θύμησή μου σὰν ἕνα γλυκὸ παραδείσιο ὄνειρο ζωγραφισμένο μὲ τ' ἀγνότερα καὶ τὰ καλλίτερα χρώματα

Μὲ δυσκολία κατώρθωσα νὰ συγκεντρώσω μερικὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο καὶ μοναδικὸ μου αὐτὸ ταξίδι στὴν Τῆνο, τὸν Αὔγουστο τοῦ . . δὲν θυμᾶμαι δυστυχῶς τὶ χρόνος ἦταν. Κι αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα μὲ κόπο τὰ μάζεψα μέσ' ἀπὸ τὸ χάος τῶν τόσων ἀναμνήσεων.

...Τότε... σᾶς εἶπα ὅτι δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς πότε. Τότε λοιπόν, θά 'μουν, μά, πολὺ μικρός, περίπου πέντε μ' ἕξη χρονῶν, ἴσως καὶ πιὸ μικρότερος. Ἀκόμα πάντως δὲν εἶχα πάει σχολεῖο, αὐτὸ τὸ θυμᾶμαι καλά.

Τότε λοιπόν, ξαναλέω, ἔκανα τὸ δεύτερο θαλασσινὸ ταξειδι μου,γιατ' εἶχα πάει ἄλλη μιὰ φορὰ στὸν Πόρο, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἀπ' αὐτὸ τὸ πρῶτο μου ταξεῖδι δὲν θυμᾶμαι τίποτα, οὔτε πῶς πῆγα καὶ γύρισα, οὔτε ἄλλο τίποτα. Θυμᾶμαι ὅτι ἀπὸ καιρὸ τόλεγε ἡ μητέρα μου πὼς θὰ πηγαίναμε στὴν Τῆνο τὸν Αὔγουστο.

Θυμᾶμαι ἐπίσης τὴ μεγάλη μου ἀνυπομονησία νἄρθει ἡ μέρα ποὺ θὰ φεύγαμε, ποὺ θὰ ταξειδεύαμε, ποὺ θὰ πηγαίναμε σ' ἕνα μέρος ποὺ θὰ τὄβλεπα γιὰ πρώτη φορά.

Πόση μεγάλη δόση ἀνυπομονησίας, ἀλήθεια, ἔχουν τὰ μικρὰ παιδιὰ ζυμωμένη μαζὶ μὲ τὴν περιέργεια.

Τέλος πάντων ὁ καιρὸς κυλᾶ, περνᾶ, φεύγει, κι' ἂν τότε μοῦ φάνηκε πὼς περίμενα πολὺ γιὰ νἄρθει ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ φεύγαμε, τώρα βλέπω τὴν ἰλιγγιώδη ταχύτητα τοῦ χρόνου ποὺ φεύγει καὶ τρέχει γρηγορώτερα ἀπ' τὸν ἦχο κι' ἀπ' τὴ λάμψη. Ἀλλὰ τὶ κάνω; Ἄρχισα τὶς φιλοσοφίες. Νὰ μὲ συγχωρεῖτε. Παρασύρθηκα

Ἔφθασε λοιπὸν ἡ «μέρα».

Κατεβήκαμε στὸν Πειραιᾶ μὲ τὸν ἠλεκτρικὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόμαστε μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα καράβια τοῦ λιμανιοῦ· Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἕνα δυνατὸ σφύριγμα μᾶς εἰδοποίησε ὅτι φεύγομε. Γιὰ λίγα λεπτὰ ὁ μονότονος ἦχος ποὺ ἔκαναν οἱ ἀλυσίδες τῆς ἄγκυρας ἀκουγόταν στ' αὐτιά μας. Λίγα ἀποχαιρετιστήρια σφυρίγματα ἀκόμα καὶ ξεκινήσαμε.

Ὁ Πειραιᾶς ὅσο προχωρούσαμε τόσο καὶ μικραινε, τόσο καὶ χανόταν, σὰν νἄφευγε αὐτὸς κι' ὄχι ἐμεῖς. Κάθε λεπτὸ ποὺ περνοῦσε μᾶς ἀπομάκρυνέ περισσότερο ἀπὸ τὴν ξηρά. Ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα οἱ ἄνθρωποι δὲν φαινόντουσαν, ἀλλὰ λίγο λίγο καὶ τὰ καράβια καὶ τὰ σπίτια δὲν μποροῦσε νὰ τὰ διακρίνει καλὰ κανεὶς. Λίγη ὥρα ἀκόμη καὶ δὲν ξεχωριζόταν τίποτα. Μόνο μιὰ λεπτὴ λουρίδα γῆς φαινότονε, ποὺ σὲ λίγο χάθηκε κι' αὐτὴ ἐντελῶς.

Ἦταν ἀπόγεμα. Ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύση του. δίνοντας στὰ κύματα χρυσὲς ἀνταύγειες. Ποῦ καὶ ποῦ κανένας γλάρος πετοῦσε γύρω μας. Ὅταν κουραζόταν μαλιστα καθόταν πάνω στὰ κατάρτια τοῦ καραβιοῦ μας τρώγοντας ἀσφαλῶς κανένα ψαράκι ποὺ θἄχε τσιμπήσει.

Γύρω γύρω ἦταν παντοῦ θάλασσα. Ἥσυχη ὅμως καταγάλανη σὰν τὸν οὐρανὸ ποὺ τὴ σκέπαζε.

Σὲ λίγο ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ βουτάει στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας. Νομίζεις ὅτι σὲ κεῖνο τὸ μέρος εἶχε πιάσει ὁλόκληρη φωτιά.

Ἀπὸ τὸν ἥλιο δέ, μέχρι τὸ καράβι, σχηματιζόταν ἕνας φαρδὺς ὁλόχρυσος δρόμος ἀπάνω στὰ κύματα. Ἕνας δρόμος ποὺ ἂν τὸν περπατοῦσε κανεὶς θἄφτανε ἴσως στὴν εὐτυχία, στὴν τελειότητα, στὴ γαλήνη, στὸν παράδεισο μ' ἕνα λόγο.

Ὅσο λαμπρὸς ὅμως κι' ἂν ἦταν ὅσο ὡραῖος κι' ἂν φαινόταν κι' ὅση θελκτικότητα κι' ἂν εἶχε ἦταν δύσκολος νὰ περπατηθῇ, μακρὺς χωρὶς νἄχει σχεδὸν τέλος, πολὺ πιὸ μακρὺς ἀπ' ὅτι φαινόταν. Δὲν μποροῦσε δὲ νὰ βρεθῇ ἀσφαλῶς ἄνθρωπος νὰ τὸν περάση καὶ νὰ φτάση

στὸ τέρμα του.

Σιγὰ σιγὰ λοιπὸν αὐτὸς ὁ δρόμος ἄρχισε νὰ στενεύη, νὰ στενεύη, ὅσο ὁ ἥλιος χανόταν περισσότερο πίσ' ἀπ' τὰ νερά. Καὶ στὸ τέλος, ἀφοῦ μίκρυνε, ὡς τὸ σημεῖο ποὺ νὰ μὴ μπορεῖ ἄλλο, χάθηκε μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο, ποὺ ταυτόχρονα ἐξαφανίστηκε ἐντελῶς, κάνοντας μερικὰ συννεφάκια ποὺ τὸν συνόδεψαν ὡς τὴ δύση του νὰ κοκκινήσουν σὰν ἀπὸ ντροπή. Σὲ λίγο ἀργὰ ἀργὰ στὴν ἀρχὴ κι ὕστερα γρηγορότερα ἀπλώθηκε τὸ σκοτάδι. Ὕστερα.. δὲ θυμᾶμαι τίποτ' ἄλλο μέχρις ὅτου μὲ ξύπνησε ἡ μητέρα μου, ἀφοῦ βέβαια κοιμήθηκα, γιὰ νὰ μοῦ δώση ἕνα Συριανὸ λουκοῦμι. Ναί! μιλῶ στὰ σοβαρά.

Σᾶς τὸ εἶπα αὐτό, γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ἐνῶ ἡ νύχτα μᾶς σκέπαζε μὲ τὰ μαῦρα της πέπλα, τὸ πλοῖο μας ἔκανε «στάση» στὴ Σῦρο. Μπῆκαν λοιπὸν μέσα στὸ καράβι διάφοροι μικροπωληταὶ μὲ κυρίως ἐμπόρευμα τὰ λουκούμια. Κι' ἔτσι μὲ ξύπνησε ἡ μητέρα νὰ δοκιμάσω ἕνα Συριανὸ (ἀπὸ τὴν παραγωγὴ στὴν κατανάλωση) καὶ νὰ θαυμάσω τὴ Σῦρο ἂν καὶ νύχτα, μὲ τὰ φῶτα της, ποὺ κάτι μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ βλέπω κι ἂς μὴ θυμᾶμαι τώρα τί.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ στὸν οὐρανὸ εἶχε πάρει τὴ θέση του τὸ φεγγάρι ποὺ μᾶς κύτταζε, ἔτσι φαντάζομαι δηλαδή, γιατὶ ποῦ νὰ θυμᾶμαι, γελαστό, περιτριγυρισμένο ἀπὸ τὶς χιλιάδες ἄστρα, τὰ «μακρυνά» του ἀδέρφια.

Ὅταν ξαναξύπνησα ἦταν πιὰ χαράματα καὶ βρισκόμαστε μέσα στὸ λιμάνι τῆς Τήνου. Ἕνα ἐλαφρὸ δροσερὸ ἀεράκι φυσοῦσε. Τ' ἀστέρια εἶχαν χαθεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ μόνο τὸ φεγγάρι φαινόταν ἀχνὰ λιγάκι ἀκόμα, γυρμένο πρὸς τὴ δύση του, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ ἥλιος ἑτοιμαζόταν ν' ἀνατείλη.

Γύρω ἀπ' τὸ πλοῖο μας εἶχαν μαζευτεῖ ἕνα σωρὸ βάρκες γιὰ νὰ πάρουν τὸν κόσμο.

Σὲ λίγο βρισκόμαστε κι' ἐμεῖς σὲ μιὰ βάρκα παραγεμισμένη κυριολεκτικὰ μὲ καμιὰ δεκαριὰ ἀκόμα ἀνθρώπους.

Ὁλόκληρη παρέα ἀπὸ γλάρους πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας κάνοντας κάθετο ἐφόρμησι κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπαν κανένα ψάρι ἢ ὅταν πετοῦσε κανένας κάτι στὸ νερό

Σὲ λίγο βρισκόμαστε στὴν προκυμαῖα περιτριγυρισμένοι ἀπὸ ἕνα σωρὸ κόσμο μικροὺς καὶ μεγάλους, ποὺ μαζεύτηκαν νὰ μᾶς δοῦν περίεργοι ἀλλὰ πιὸ πολὺ γιὰ νὰ μᾶς μεταφέρουν τὰ πράγματα μας καὶ νὰ μᾶς προτείνουν δωμάτιο γιὰ νοίκιασμα.

Μεταφέρανε τὰ πράγματά μας στὸ στὸ σπίτι, ποὺ ἐκ τῶν προτέρων εἶχε εἰδοποιήσει ἡ Μητέρα μου νὰ μᾶς νοικιάσουν καὶ ἀφοῦ ξεκουραστήκαμε λίγη ὥρα ξαναβγήκαμε καὶ ἀνεβήκαμε στὸν ναὸ τῆς Παναγίας.

Ἂν καὶ εἶχαν περάσει σχεδὸν δεκαπέντε μέρες ἀπὸ τὸν δεκαπενταύγουστο γιατὶ πήγαμε στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὁ κόσμος ἦταν τόσος ποὺ δὲν χωροῦσε ἡ ἐκκλησία. Ὅλο δὲ τὸ πλακόστρωτο ἀπὸ τὴν προκυμαία, μέχρι τὴν ἐκκλησία, ἦταν γεμάτο ἀπὸ κόσμο. Ἄλλοι ἀνέβαιναν γιὰ νὰ προσκυνήσουν κι' ἄλλοι κατέβαιναν γυρίζοντας γιὰ τὰ σπίτια τους.

Αὐτὲς τὶς μέρες μποροῦσε κανεὶς νὰ βρῆ στὴν Τῆνο ἀνθρώπους ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδας ἀκόμα δὲ καὶ ἀπὸ ξένα μέρη.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες μᾶς φέραν δυὸ γαϊδουράκια καὶ ξεκινήσαμε γιὰ νὰ πᾶμε σ' ἕν' ἀπ' τὰ χωριὰ τῆς Τήνου, τὸ Φαλατάδο, ποὺ μᾶς περίμεναν κάτι μακρινοὶ Ντηνιακοὶ συγγενεῖς μας νὰ μᾶς φιλοξενήσουν.

Κάναμε δυὸ ὧρες δρόμο «γαϊδουροκαβαλλαρία», σὰν μαχαρσγιάδες ἀπάνω στοὺς ἐλέφαντές μας.

Ὁ δρόμος, ἀνηφορικός, εἶναι γεμάτος πέτρες καὶ μεγάλους γιαλιστεροὺς βράχους, βαθιὰ ριζομένους στὸ χῶμα. Στὸ περισσότερο διάστημά του δὲ εἶναι χωρὶς κανένα δένδρο ἢ ἄλλο φυτὸ ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ θυμάρια, ἀνεμόνες κι' ἄλλα μικρὰ πικιλόχρωμα κι' εὐωδιαστὰ ἀγριολούλουδα. Ἐνῶ πηγαίναμε συναντούσαμε χωρικοὺς καὶ χωρικὲς ποὺ ὁδηγοῦσαν γαϊδουράκια φορτομένα μὲ λογιῶν λογιῶν σταφύλια φρέσκα καὶ λαχταριστὰ ποὺ καὶ τότε ἀκόμα τὰ κοίταζα μὲ λοξὸ μάτι.

Κατὰ διαστήματα ἐπίσης συνατούσαμε στὸ δρόμο μας μικρὰ ἀσβεστωμένα—κάτασπρα ἐκκλησάκια ποὺ τὰ περισσότερα λειτουργοῦσαν ἑνῶ ἡ μοναδική τους καμπάνα κτυποῦσε χαρούμενα κρεμασμένη ἀπὸ κανένα κλαδὶ πεύκου.

Ποῦ καὶ ποῦ, ἀκόμα, βλέπαμε ἀνεμόμυλους, καὶ νερόμυλους κάτασπρους κι' αὐτοὺς νὰ γυρίζουν μὲ ρυθμὸ ἐνῶ ἀπὸ τὴν πόρτα τους βγαίναν ζῶα φορτωμένα μὲ σακιὰ γεμάτα ἀλεύρι. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ δρόμου μας, σὲ μερικὰ μέρη ποὺ ἦταν πιὸ γόνιμο τὸ ἔδαφος, ὑπῆρχαν ἀμπέλια, μέσα στὰ ὁποῖα χωρικὲς τρυγοῦσαν τὰ σταφύλια καὶ τὰ βάζαν μέσα σὲ μεγάλα κοφίνια ποὺ τὰ πέρναν χωρικοὶ γιὰ νὰ τὰ πᾶνε στὴ χώρα γιὰ πούλημα καὶ στὸ πατητῆρι γιὰ νὰ γίνουν μοῦστος κι' ὕστερα μουσταλευριὰ καὶ κρασί.

Λίγο παρακάτω σὲ μιὰ ρεματιὰ κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο πλάτανο παίζαν, φωνάζοντας ἀφάνταστα, καμιὰ δεκαριὰ χωριατόπαιδα.

Τέλος ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὸ δρόμο φτάσαμε στὸ Φαλατάδο ποὺ μᾶς ὑποδεχθήκαν σὰν θεούς.

Ἰδιαίτερες καρέκλες γιὰ νὰ κάτσουμε, ἰδιαίτερο τόνα, ἰδιαίτερο τἄλλο καὶ περιποίηση μέχρι ἐνοχλητικότητας.

Ἐκεῖ κάτσαμε τρεῖς μέρες. Κι' ἔζησα μιὰ ζωὴ ἀξέχαστη παίζοντας μαζὶ μὲ τὰ καλόκαρδα χωριατόπουλα καὶ θαυμάζοντας τὴ φύσι καὶ τὰ τόσα ζῶα ποὺ ἔχουν καὶ ζοῦν ἐλεύθερα στοὺς γύρω καταπράσινους ἀγρούς, ποὺ εἶναι σὰ μιὰ γωνιὰ τοῦ παραδείσου. Καὶ τὰ ζῶα ἀγαθότατα καὶ ἥμερα στεκόντουσαν νὰ νὰ χαϊδέψω καὶ νὰ παίξω μαζί τους. Τὶ ζῶο ἤθελε κανεὶς καὶ δὲν θὰ τὸ βρισκε ἐκεῖ. Ὅλα ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τ' ἄγρια τῶν ἄλλων χωρῶν.

Τὸ πρωῒ σηκωνόμουνα καὶ ἔπινα ἀχνιστὸ γάλα μόλις ἀρμεγμένο. Γάλα ἀληθινὸ κι' ὄχι σὰν αὐτὸ ποὺ πίνω τώρα, δηλαδή... νερὸ νοθευμένο μὲ πέντε σταγόνες γάλα καὶ τρεῖς ἀσβέστη.

Ὕστερα παιχνίδια, φωνές, τρεχάματα καὶ στὶς δέκα ἢν αὐγὸ τῆς ὥρας [χωρὶς πουλάκι] μὲ σταρένιο ψωμὶ [χωρὶς χαρουπάλευρο].

Τ' ἀπόγευμα πάλι μὲ τὰ ἑπτὰ παιδιὰ τοῦ σπιτιοῦ, τὰ περισσότερα μεγαλύτερά μου, μποίναμε στ' ἀμπέλια, ἀνεβαίναμε στὶς συκιὲς καὶ στ' ἄλλα ὀπορωφόρα δένδρα καὶ τὰ κάναμε «γῆς μαδιάμ». Τὸ βράδυ πάλι παίζαμε κρυφτό.

Καὶ μὲ λίγα λόγια περνοῦσα «ζωὴ χαρισάμενη».

Ἀφοῦ πέρασαν λοιπὸν οἱ τρεῖς αὐτὲς εὐτυχισμένες μέρες, γυρίσαμε πάλι στὴ χῶρα μὲ τὶς τετράποδες «κοῦρσες» μας.

Κάτσαμε δυὸ μέρες ἀκόμα, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων ξαναπήγαμε στὴν ἐκκλησία τῆς Μεγαλόχαρης Δέσποινας καὶ προσκυνήσαμε τὴ μεγάλη, παλιά, θαυματουργὸ εἰκόνα της. Ἐπίσης τὰ πρωϊνὰ τῶν δύο τελευταίων αὐτῶν ἡμερῶν πῆγα μαζί μὲ κάτι ἄλλα παιδιά, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι τῆς Μητέρας μου ἐννοεῖται, σὲ μιὰ ἀκτή, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ σπίτι μας, γεμάτη ἄμμο καὶ... βράχικα λιγάκι. Ὕστερα μάζεψα κοχλία καὶ βότσαλα, μερικὰ ἀπ' τὰ ὁποῖα τἄχω ἀκόμα μαζὶ μὲ ἄλλα ἀντικείμενα παλιὰ ποὺ κρατῶ, γιὰ νὰ μοῦ θυμίζουν, νὰ μοῦ βεβαιώνουν τὰ παλιὰ καὶ νὰ μοῦ τὰ ζωντανεύουν περισσότερο, κρατώντας ἕνα σύνδεσμο μὲ τὰ περασμένα τῆς ζωῆς μου χρόνια.

Ὑστερότερα λοιπόν, ἀκόμα, πῆγα καὶ παρακουλουθοῦσα κάτι ἄλλα παιδιὰ ποὺ ψαρεύουν στὸν μόλο.

Ὅταν μάλιστα, πῶς τὸ θυμᾶμαι, ἔβγαλαν ἀγκιστρωμένο τὸ πρῶτο ψάρι, ἐγὼ τὸ λυπήθηκα τὸ δύστυχο ποὺ σπαρταροῦσε πλάϊ τους πάνω στὸ μάρμαρο καὶ πιάνοντας το τὸ ξαναπέταξα στὴ θάλασσα.

Τὸ πῶς ἔζησα εἶναι θαῦμα. Ἀπὸ δυὸ παιδιὰ ἥσυχα καὶ μὲ τὸ γέλιο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Προνοητικότητα

—Καὶ τὶ συμβούλεψε ὁ γιατρός σου γιὰ τὴν ἀμνησία;

—Νὰ τὸν προπληρώσω!

Μὲ τὸ δίκηο του

Ὁ Ἀλέκος πηγαίνει στὸ κουρεῖο νὰ ξυριστῆ καὶ ὁ κουρέας καθώς τὸν ξυρίζει, τὸν κόβει τρεῖς φορές.

Καὶ ὁ Ἀλέκος χάνοντας τὴν ὑπομονήν του, εἶπε:

—Δός μου κι' ἐμένα, βρὲ ἀδερφέ ἕνα ξυράφι γιὰ νὰ μπορέσω ν' ἀμυνθῶ τοὐλάχιστον.

Μούρλας

στὰ χείλια, μεταμορφωθήκαν σὲ δυὸ θηρία. Κι' ἂν δὲν ἦταν ἐκεῖ ἡ Μητέρα μου θὰ πήγαινα νἄβρω τὸ ψάρι ποὺ πέταξα στὴ θάλασσα. Κι' εἶναι ζήτημα ἂν θὰ μὲ λυπόταν κι' ἐκεῖνο νά... μὲ πετοῦσε στὴν ξηρά.

Ἀφοῦ συμπληρώθηκε λοιπὸν μία βδομάδα ποὺ κάτσαμε κεῖ, ἓν' ἀπόγευμα πάλι ξαναμπήκαμε στὸ ἴδιο καράβι ποὺ μᾶς ἔφερε, γιὰ νὰ μᾶς πάη «ἀπὸ κεῖ ποῦρθαμε».

Εἶχε σκοτεινιάσει πιά, σχεδὸν ἐντελῶς, ὅταν, κάτι ἀπ' τὴν ἀπόσταση καὶ κάτι ἀπ' τὸ σκοτάδι, τὸ λιμάνι καὶ σὲ λίγο κι' ὁλόκληρη ἡ Τῆνος χάθηκε ἀπ' τὰ μάτια μας.

Ἡ θάλασσα ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἀγριεμένη καὶ στὸν οὐρανὸ τὰ σύννεφα εἶχαν σκεπάσει τὸ φεγγάρι κι' ὅλα τ' ἄστρα.

Τὰ κύματα κτυποῦσαν δυνατὰ τὸ πλοῖο κάνοντάς το νὰ τραντάζεται ὁλόκληρο καὶ νὰ γέρνη πότ' ἀπὸ δῶ καὶ πότ' ἀπὸ κεῖ.

Εὐτυχῶς ἐμένα δὲν μὲ πείραξε ἡ θάλασσα κι' ἔτσι ἔμεινα κι' ἐγὼ στὸ λιγοστὸ ἀριθμὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔμειναν πιστοὶ στὴ λευκὴ φυλή, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ὑπόκυψαν στὶ φοβέρες τῆς θάλασσας καὶ ἀλλάζοντας φυλὴ γίναν... κίτρινοι.

Ἂν ὅμως ἄφιναν ἀσυγκίνητο... τὸ στομάχι μου, οἱ ἀπειλὲς τῆς θάλασσας, δὲν μ' ἄφιναν ὡστόσο νὰ κοιμηθῶ.

Γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσω λοιπὸν τὰ κλάματα, μικρὸ παιδὶ βλέπετε ἤμουν, ἡ Μητέρα μου ἄρχισε νὰ μοῦ διηγεῖται, ὕστερ' ἀπὸ ἐρωτήσεις ποὺ τῆς εἶχα κάνει πρίν, ποῦ ὀφείλεται ἡ γιορτὴ τῆς Παναγίας τὸν δεκαπενταύγουστο.

Πιστεύω δὲ ὅτι θὰ μείνετε εὐχαριστημένοι ἂν σᾶς μεταφέρω τὰ λόγια της.

«.. Ὅταν λοιπὸν ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ πάρη τὴν Παναγία στὴν οὐρανία βασιλεία, εἶπε ἡ Μητέρα μου, ἔστειλε ἕναν ἄγγελο καὶ τῆς εἶπε ὅτι «σὲ τρεῖς μέρες θὰ τὴν πάρη ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ γιὰ νὰ νὰ τῆς δώση τὴν αἰωνία κι' εὐτυχισμένη. Ἡ Παρθένος Μαρία τότε ἑτοίμασε ὅλα τὰ τῆς ταφῆς της καὶ μοίρασε τὰ πράγματά της στοὺς πτωχοὺς πῆγε ἐπίσης καὶ προσευχήθηκε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ γιός της ὁ Ἰησοῦς Χρηστὸς μεταμορφωμένος σὲ σύννεφο πῆγε καὶ μάζεψε ὅλους τοὺς μαθητάς του τοὺς Ἀποστόλους ποὺ κήρυτταν τὸ εὐαγγέλιο καὶ τὴν νέα θρησκεία σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς καὶ τοὺς ἔφερε στὸ σπίτι τῆς Παναγίας Μητέρας του γιὰ νὰ παραστοῦν στὴν κοίμησή της. Μόνο τὸν Θωμᾶ δὲν πρόλαβε νὰ νὰ πάρη ἐπειδὴ τότε βρισκόταν σ' ἕνα μέρος, πολὺ μακρυνό.

Τὸν εἰδοποίησε ὅμως, νἄρθη τὸ γρηγορότερο μ' ἕναν ἄγγελο.

Ἡ Θεομήτωρ λοιπὸν προσευχήθη γιὰ τελευταία φορὰ τὸ μεσημέρι τῆς τρίτης μέρας. Παρακάλεσε τὸν Θεὸ γιὰ τὴν Εἰρήνη τοῦ κόσμου, εὐλόγισε τοὺς Ἀποστόλους καὶ ὕστερα ξαπλώθηκε σ' ἕνα κρεββάτι ποὺ πολλὲς ἅγιες γυναῖκες τῆς εἶχαν ἑτοιμάσει καὶ τὸ εἶχαν φτιάσει σὰν κούνια, στολισμένο μὲ φρέσκα μυρωμένα λουλούδια.

Ἡ μορφὴ τῆς Παναγίας ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ σκεπτόμενη ὅτι θὰ κατοικοῦσέ πιὰ στὸν οὐρανὸ κοντὰ στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἀγαπητὸ της γιό, γιὰ τὸν ὁποῖον τόσα καὶ τόσα ὑπόφερε.

Ἂν καὶ ἡ ἡλικία της ἦταν περασμένη, λένε ὅτι ἦταν 72 ἐτῶν τότε, ἡ ὡραιότητά της ἦταν κάτι τὸ ἀπίστευτο κάτι τὸ ὄχι ἀνθρώπινο.

Ξαπλώθηκε λοιπὸν στὸ κρεββάτι, σταύρωσε τὰ χέρια της καὶ ἔδωσε τὴν Παναγία ψυχή της στὰ χέρια τοῦ Ἰησοῦ.

Ὕστερα οἱ ἀπόστολοι σήκωσαν τὸ κρεββάτι μὲ τὴν Παναγία κι' ἐνῶ τοὺς ἀκουλουθοῦσε πολὺς κόσμος συγγενεῖς καὶ γνωστοὶ χριστιανοί, φτάσαν στὸν νεόσκαφτο τάφο στὴ Γεσθημανὴ καὶ ἔθαψαν τὸ πανάχραντο σῶμα της.

Προηγουμένως ὅμως στὸν δρόμο κάποιος Ἰουδαῖος παρακινήθηκε ἀπὸ μῖσος καὶ ζήλεια καὶ ἔβαλε μὲ αὐθάδεια στὰ χέρια του στὸ κρεββάτι ἀπάνω τῆς Παρθένου Θεοτόκου.

Ἀμέσως ὅμως πῆρε σκληρὴ τιμωρία ἀπὸ τὴν Θεία δικαιοσύνη γιὰ τὸ ἁμάρτημά του. Δηλαδὴ τοῦ κόπικαν κι' οἱ δύο παλάμες τῶν χεριῶν του ἀπ' τὸ ἀόρατο σπαθὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

Ποτὲ δὲν εἶχε ξαναγίνει παρόμοια ἐπικήδειος πομπὴ τόσο εὐλαβὴς καὶ τόσο ἐπίσημη στὴν ἁπλότητά της.

Τρεῖς ὁλόκληρες μέρες οἱ Ἀπόστολοι ἔμειναν κοντὰ στὸν τάφο.

Ὅταν δὲ τὸ ἀπόγευμα τῆς τρίτης ἑτοιμαστήκαν νὰ φύγουν ἔφτασε ἀργοπορημένος ὁ Θωμᾶς. Ἔκλαψε πολὺ δέ, ὅταν εἶδε πόσο ἄργησε. Πακάλεσε τότε τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὸν τάφο νὰ δῆ τὴν Παναγία. Ὅταν ὅμως ἀνήχθηκε ὁ τάφος εἶδαν ὅτι ἦταν ἄδειος.

Τὸ ἅγιο σῶμα τῆς Θεομήτορος ἀναλήφθηκε. Δὲν ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νὰ σαπίση μέσα στὸ χῶμα...

Δὲν ξέρω πόσα εἶπε ἀκόμα ἡ Μητέρα μου γιατὶ στὸ μεταξὺ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος.

Ὅταν πιὰ ξύπνησα εἶχε ξημερώσει. Στὸ βάθος φαινόταν ὁ Πειραιᾶς, ποὺ μᾶς περίμενε λὲς μὲ ἀνηκτὲς ἀγγαλιές. Καὶ πίσω του ἡ ἀγαπημένη μας Ἀθήνα, ποὺ δὲν τὴν ἀλλάζω μὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου.

Ἰωάννης Καμπανάκης

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ

Ὅπως καὶ κάθε μέρος ἔτσι καὶ τὸ κοσμοακουστό, γιὰ τὸν ναό τῆς Παναγίας, νησὶ ἡ Τῆνος ἔχει τὴν ἱστορία της.

Ἐδῶ βέβαια δὲν θὰ σᾶς τὴν διηγηθοῦμε μὲ λεπτομέρειες, οὔτε θὰ σᾶς ποῦμε ἔστω καὶ περιληπτικὰ κάθε σημεῖο τῆς ἱστορίας της. Θὰ σᾶς κάνωμε γνωστὰ ὅμως τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα καὶ κύρια μέρη τῆς ἀρκετὰ μεγάλης της ἱστορίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα.

Ἡ Τῆνος εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ τὰ σπουδαιότερα νησιὰ τοῦ Αἰγαίου.

Ἀνήκει στὸν Νομὸ Κυκλάδων. Βρίσκεται ΒΔ τῆς Μυκόνου καὶ ΝΑ τῆς Ἄνδρου. Ἔχει ἔκτασι 195 τ. χλμ. καὶ 30.000 κατοίκους περίπου, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν τρίτον εἶναι καθολικοί

Ἡ Τῆνος κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἦταν περίφημη γιὰ τὸν μεγαλόπρεπο ναό τοῦ Ποσειδῶνος ποὺ εἶχε. Τὴν λέγαν τότε δὲ ὄχι ὅπως τώρα Τῆνο, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ σχήματός της Ὀφιοῦσα.

Οἱ Τήνιοι ἦταν Ἴωνες ἐξ' Ἀθηνῶν. Στοὺς Μηδικοὺς χρόνους ὑπετάγησαν στοὺς Πέρσες καὶ ὁ στόλος τους κατ' ἀνάγκην ἀκολούθησε ὑποχρεωτικὰ τὸν Περσικὸ στὴν ἐκστρατεία κατὰ τῆς Ἑλλάδας.

Κατὰ τὴν ναυμαχία ὅμως τῆς Σαλαμῖνος ὁ στόλος τῶν Τηνίων διαφεύγοντας τὴν προσοχὴ τοῦ Περσικοῦ στόλου πῆγε ὁλόκληρος παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων.

Τὸ 1207 ἐπὶ Φραγκοκρατίας τὴν Τῆνο τὴν κατακτήσανε οἱ Γκίζαι.

Ὕστερα τὸ 1390 τὴν πῆραν οἱ Βενετοί. Παρέμεινε δὲ σ' αὐτοὺς μέχρι τοῦ 1715 ὅπου τὴν καταλάβαν οἱ Τοῦρκοι, ἀφοῦ προηγουμένως κάνανε πολλὲς ἀποτυχημένες ἀπόπειρες.

Πρὶν τὴν καταλάβουν οἱ Τοῦρκοι, χρησίμευε γιὰ καταφύγιο ὅλων τῶν καταδιωκομένων ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὁμοεθνῶν ἀπὸ τὰ γειτονικὰ νησιά.

Οἱ Τήνιοι εἶχαν κατορθώση ν' ἀποκρούσουν μὲ ἄμυνα ἡρωϊκὴ ἐπανειλημμένες τουρκικὲς προσβολές.

Δὲν ὑπέφεραν ὅμως λιγότερα κι' ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς δυνάστες τους, οἱ ὁποῖοι καταβασάνιζαν τὴν λαϊκὴ τάξι μὲ καταθλιπτικοὺς φόρους καὶ βαρύτατες ἀγγαρείες. Ἐπειδὴ δὲ ὅπως εἴπαμε καὶ προηγουμένως, ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο μέρος ἦταν καθολικοί, εὕρισκαν προστασία ἀπὸ τοὺς Βενετοὺς ἰδιαίτερα, πρᾶ-

ΩΪΔΟΚΕΦΑΛΟΣ

'Αλλη
ΜΥΘΙ

ΕΝΑΣ βασιληᾶς κι' ἕνας παπᾶς ἦσαν γείτονες. Ἔπιασαν λοιπὸν μεγάλη φιλία καὶ δὲν χωρίζοιταν ὁ ἕνας ἀπ'τὸν ἄλλο. Ἐπειδὴ δὲ ἔτυχε νὰ εἶναικι'ἡ βασίλισσα κι'ἡ παπαδιὰ στὴν ὥρα τους νὰ γεννήσουν, μιὰ μέρα πιάνει ὁ βασιληᾶς τὸν παπᾶ καὶ τοῦ λέει :

—Παπᾶ μου, σὰν γεννήσουν ἡ γυναῖκες μας, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, καὶ κάνουν ἡ μιὰ ἀρσενικὸπαιδὶ κι'ἡ ἄλλη θηλυκό, νὰ τὰ παντρέψουμε καὶ νὰ γίνωμε συμπεθέροι.

—Μετὰ χαρᾶς, βασιληᾶ μου, λέει ὁ παπᾶς, ἀλλὰ ἂν τύχη καὶ γίνη στ' ἀλήθεια ἕνα τέτοιο πρᾶγμα νὰ μὴν πάρης τὸ λόγο σου πίσω.

—Ἔννοια σου, λέει ὁ βασιληᾶς. Ὅ,τι πῶ ἐγὼ μιὰ φορά, δὲν τὸ ξελέω.

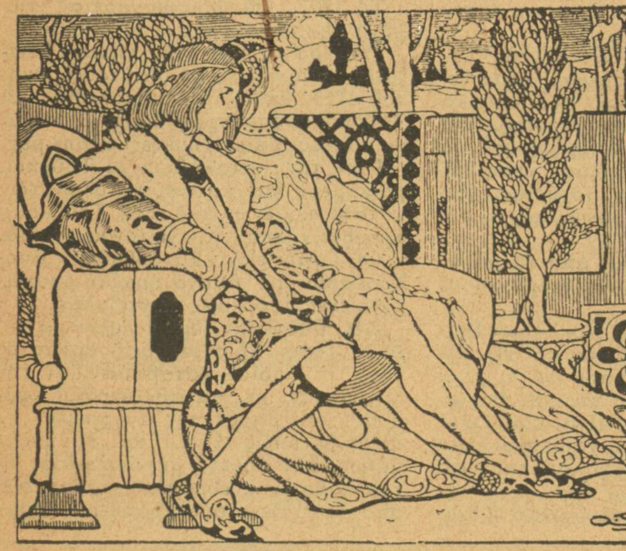

Τὸν ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά . . .

Πέρασε καιρὸς καὶ γέννησε ἡ βασίλισσα ἕνα κορίτσι ποὺ ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο. Τὸ βαφτίσανε καὶ τὸ βγάλανε Μαριετίννα. Γέννησε ὕστερα κι' ἡ παπαδιὰ κι' ἔκανε ἕνα παιδὶ βωιδοκέφαλο !

Ὁ βασιληᾶς καὶ ὁ παπᾶς τὰ εἶχαν καλὰ σὰν καὶ πρῶτα, μὰ δὲν μιλοῦσαν πειὰ γιὰ συμπεθεριό.

Πέρασαν χρόνια καὶ μεγάλωσε ἡ βασιλοπούλα κι'ἔγινε μιὰ κοπέλλα σὰν τὰ κρῦα νερά. Μεγάλωσε κι' ὁ βωιδοκέφαλος κι' ἔγινε σὰν τὴν κεφάλα τοῦ βουβαλιοῦ. Μιὰ μέρα λοιπὸν λέει τοῦ πατέρα του·

—Πατέρα, νὰ πᾶς στὸν βασιληᾶ νὰ τοῦ πῆς νὰ μοῦ δώση τὴν κόρη του γυναίκα.

—Τί λές, παιδί μου; Πῶς νὰ κάνω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ; λέει ὁ κακομοίρης ὁ παπᾶς.

—Γιατὶ νὰ μὴν τὸ κάνης : λέει ὁ βωιδοκέφαλος. Προτοῦ νὰ γεννηθῶ σοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ βασιληᾶς πὼς ἂν γεννοῦσε ἡ βασίλισσα κορίτσι κι'ἡ μάνα μου ἀγόρι θὰ τὰ πανιρεύατε γιὰ νὰ γίνετε συμπεθέροι. Τώρα ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κάνη ὅ,τι ὑποσχέθηκε.

Τί νὰ κάνη ὁ παπᾶς; Θέλοντας καὶ μή, ξεκινάει καὶ πάει στὸν βασιληᾶ.

—Βασιλέα μου πολυχρονεμένε, τοῦ λέει. Ὁ γυιός μου θέλει τὴν θυγατέρα σου γυναίκα του !

—Εἶσαι μὲ στὰ καλά σου, καϋμένε παπᾶ ! φωνάζει ὁ βασιλιᾶς. Νὰ χαραμίσω ἐγὼ τὴν κόρη μου καὶ νὰ τὴν δώσω σ'ἕνα βωιδοκέφαλο ;

—Βασιληᾶ μου, προτοῦ νὰ γεννήσουν ἡ γυναῖκες μας, μοῦ εἶχες πῆ ὅτι ἂν ἡ μιὰ κάνη θηλυκὸ παιδὶ κι' ἡ ἄλλη ἀρσενικό, θὰ τὰ παντρεύαμε. Λοιπὸν τώρα ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κρατήσης τὸν λόγο σου, σὰν βασιληᾶς ποὺ εἶσαι.

Τί νὰ κάνη ὁ βασιληᾶς ; Θυμήθηκε τὴν ὑπόσχεσί του, ἔσφιξε τὴν καρδιά του καὶ τέλειωσε τὸ συμπεθεριό. Στεφανώθηκαν λοιπὸν ἡ βασιλοπούλα μὲ τὸν βωιδοκέφαλο, ποὺ τὸν εἴχανε βαλμένο μέσα σ' ἕνα καλάθι.

Σὰν ἔγινε ὁ γάμος πήγανε στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ. Κάτσανε, φάγανε, γλεντήσανε κι ὕστερα πῆγε ἡ νύφη μὲ τὸν γαμπρὸ στὴν κάμαρά τους. Ἡ κακομοίρα ἡ βασιλοπούλα ἔπεσε στὸ κρεββάτι κι'ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ χτυπιέται. Τὸ βωιδοκέφαλο ἦταν στὴν ἄλλη ἄκρη μέσα στὸ καλάθι του καὶ τὴν κύτταζε.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄστραψε ἄξαφνα ἕνα παράξενο φῶς, ποὺ ἔλαμψε ὅλη ἡ κάμαρα, τὸ βωιδοκέφαλο χάθηκε ἀπ' τὸ καλάθι του καὶ παρουσιάστηκε στὴ θέσι του ἕνας ὡραῖος νέος, ποὺ ἔλεγες : «Χριστέ μου, νὰ τὸν βλέπω !»

Ἡ βασιλοπούλα τρόμαξε καὶ πῆγε νὰ μπήξη τὶς φωνές, μὰ ἐκεῖνος τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα καὶ τῆς εἶπε :

—Μὴ φωνάζεις κυρά μου, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄντρας σου. Ἐμένα μοὔγραψε ἡ μοίρα μου νὰ εἶμαι τὴν ἡμέρα βωιδοκέφαλο καὶ τὸ βράδυ νὰ γίνομαι παλληκάρι. Ἂν θέλης ὅμως νὰ μὴ μὲ χάσης δὲν πρέπει νὰ πῆς τίποτε οὔτε στὴ μάνα σου, οὔτε στὸν πατέρα σου.

—Καλά, λέει ἡ βασιλοπούλα.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, σὰν πῆγε ἡ Μαριετίννα στὸ παλάτι, ἔτρεξαν ὁ βασιληᾶς καὶ ἡ βασίλισσα, τὴν ἀγκάλιασαν, τὴν φίλησαν καὶ τὴν ρώτησαν :

—Παιδάκι μου, εἶσαι εὐχαριστημένη μὲ τὸν ἄντρα σου, μὲ τὰ πεθερικά σου ;

—Πῶς ! Πολὺ εὐχαριστημένη εἶμαι. Δὲν γίνεται καὶ καλύτερος ἄντρας ἀπ' τὸν δικό μου. Τὸν ἀγαπῶ μ'ὅλη μου τὴν καρδιά!...

Σὰν ἄκουσαν πιὰ τὴν κόρη τους νὰ λέη πὼς ἦταν εὐχαριστημένη, χάρηκαν κι'οἱ γονεῖς της κι'ἡσύχασαν.

Πέρασε ἔτσι κάμποσος καιρός. Κάθε βράδυ τὸ βωιδοκέφαλο γινόταν ὡραῖος νέος καὶ καθόταν ὡς τὸ πρωΐ μὲ τὴν βασιλοπούλα. Καὶ τὸ πρωΐ γινόταν πάλι βωιδοκέφαλο. Μιὰ μέρα ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἕνα μεγάλο πανηγῦρι, ποὺ θὰ πήγαινε ὁ βασιληᾶς μὲ τὴν βασίλισσα. Εἶπαν λοιπὸν καὶ τῆς βασιλοπούλας νὰ πάη κι'αὐτὴ μὲ τὸν ἄντρα της. Ἡ βασιλοπούλα πῆγε κλαίγοντας στὸ σπίτι της. Τὴν εἶδε νὰ κλαίη τὸ βωιδοκέφαλο καὶ τὴ ρωτάει :

—Τί ἔχεις καὶ κλαῖς ;

—Τί νἄχω ; Νά, θὰ γίνη ἕνα μεγάλο πανηγῦρι καὶ θὰ πάη ὁ πατέρας μου κι' ἡ μάνα μου. Μοὖπαν καὶ μένα νὰ πάω μὲ τὸν ἄντρα μου. Πῶς νὰ πάω ὅμως στὸ πανηγῦρι μ'ἕνα βωιδοκέφαλο ;

—Μὴ σὲ νοιάζει τίποτε, τῆς λέει τὸ βωιδοκέφαλο. Νὰ βάλης τὰ καλύτερά σου φορέματα καὶ νὰ πᾶς νὰ κάτσης στὸ τραπέζι. Σὲ λίγο θἄρθω κι' ἐγὼ καὶ θὰ κάτσω κοντά σου, ὤμορφος ὅπως εἶμαι τὶς νύχτες. Μὴ σοῦ φύγη ὅμως λέξι καὶ πῆς ποιὸς εἶμαι, γιατὶ θὰ μὲ χάσης καὶ θὰ κάνης ἑφτὰ χρόνια νὰ μὲ βρῆς.

Ἦρθε ἡ ἡμέρα τοῦ πανηγυριοῦ, ντύθηκε ἡ βασιλοπούλα, στολίστηκε καὶ πῆγε στὸ πανηγύρι. Κάθησαν στὸ τραπέζι κι' ὅλοι πιὰ τσακίστηκαν ποιὸς νὰ τὴν πρωτοπεριποιηθῆ. Πέρασε λίγη ὥρα καὶ νάσου ἔρχεται καβάλλα ἕνας νέος ποὺ ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο. Ξεπεζεύει εὐθὺς καὶ κάθεται δίπλα στὴν βασιλοπούλα. Ὅλοι πειὰ τὰ ἔχασαν καὶ δὲν εἶχαν μάτια παρὰ γι'αὐτόν. Ὡς κι'ὁ βασιληᾶς θάμαξε τὴν ὠμορφιά του καὶ εἶπε κρυφὰ τῆς βασίλισσας :

—Ἄχ, ἕνας τέτοιος ἄντρας ἔπρεπε στὴν κόρη μας !...

Σὰν ἦταν νὰ τελειώση τὸ τραπέζι, σηκώθηκε σὲ λίγο κι'ὁ βασιληᾶς μὲ τὴν βασίλισσα καὶ πῆραν καὶ τὴν κόρη τους μαζύ.

Στὸ δρόμο λέει ἡ βασίλισσα τῆς κόρης της :

—Ἄχ, κόρη μου, ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ὡραῖος νέος ποὺ καθόταν δίπλα σου κι'ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο ; Ἡ βασιλοπούλα ἀπ' τὴν χαρά της, ποὺ εἶχε ἕνα τόσο ὤμορφο ἄντρα, δὲν κρατήθηκε κι'εἶπε :

- Ὁ ἄντρας μου ἦτανε !

Κάθεται ὕστερα καὶ τοὺς τὰ λέει ὅλα μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα.

Ὅταν ὅμως γύρισε σπίτι της, βρῆκε τὸν ἄντρα της ἀγριεμένο.

—Οὔτε ἕνα μυστικό, τῆς λέει, δὲν μπόρεσες νὰ κρατήσης. Τώρα κι'ἐγὼ θὰ φύγω καὶ θὰ κάνης ἑφτὰ χρόνια νὰ μὲ δῆς.

Κι'ἀληθινά, μόλις εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔγινε ἕνα ἄσπρο περιστεράκι καὶ πέταξε τοῦ ψήλου... Κλάψες πιὰ ἡ βασιλοπούλα, σκουσμούς, κακό! Πάει στὸν πατέρα της καὶ τοῦ λέει : Πατέρα μου νὰ μοῦ δώσης χρήματα πολλὰ γιὰ νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸν ἄντρα μου ποὺ χάθηκε.

Τῆς ἔδωσε ὁ βασιληᾶς κάμποσα φορτώματα φλουριά, τὰ πῆρε ἡ βασιλοπούλα, πῆγε σ'ἕνα σιαυροδρόμι κι'ἔχτισε ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο. Ἔβγαλε ὕστερα ντελάλη, πὼς ὅποιος ἤθελε μποροῦσε νὰ πάη στὸ ξενοδοχεῖο της, νὰ φάη ὥσπου νὰ σκάση καὶ νὰ μὴν πληρώση οὔτε μιὰ πεντάρα. Φτάνει μόνο νάλεγε μιὰ ἱστορία. Ἔτσι νόμιζε ἡ βασιλοπούλα πὼς θὰ μάθαινε τίποτε γιὰ τὸν ἄντρα της.

Ἀλλὰ πέρασαν χρόνια κι ὅλες οἱ ἱστορίες ποὺ ἡ Μαριετίννα ἄκουγε ἦταν ἐντελῶς ἄσχετες μὲ τὸν ἄντρα της. Κάθε μέρα πήγενε πολὺς κόσμος στὸ ξενοδοχεῖο, μικροὶ καὶ μεγαλοι, γέροι, νέοι, ἄντρες, γυναῖκες καὶ τρώγαν ἀφοῦ λέγαν ἀπὸ μιὰ ἱστορία.

Μιὰ μέρα φτάνει στὸ ξενοδοχεῖο μιὰ γρηὰ μὲ τὸ ἐγγονάκι της. Κάθησαν, ἔφαγαν καὶ σὲ λίγο κατέβηκε κ'ἡ βασιλοπούλα γιὰ ν'ἀκούση τὴν ἱστορία.

Νάσου κι' ἔρχεται καβάλλα ἕνας νέος ποὔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο...

Τῆς λέει τ'ἀγγόνι :

—Ἐμεῖς, βασιλοπούλα μου, δὲν θὰ σοῦ ποῦμε καμμιὰ ψεύτικη ἱστορία, μὰ ὅ,τι εἴδαμε μὲ τὰ ἴδια μας τὰ μάτια. Μόλις ἀκούσαμε λοιπὸν πὼς ἔχεις ἐδῶ ἕνα ξενοδοχεῖο ποὺ τρῶνε χωρὶς νὰ πληρώνουν, κινήσαμε νὰ ρθοῦμε. Μαζύ μας εἴχαμε κι'ἕνα παξιμάδι γιὰ νὰ φᾶμε στὸ δρόμο. Καθὼς περνούσαμε κοντὰ σ'ἕνα ποτάμι κάτσαμε νὰ ξεκουραστοῦμε λίγο. Κατέβηκα τότε κάτω στὸ ποτάμι γιὰ νὰ μουσκέψω τὸ παξιμάδι στὸ νερό, ἀλλὰ τὸ ρέμμα ἦταν πολὺ δυνατό, μοῦ τὸ συνεπῆρε κι' ἄρχισα νὰ τρέχω γιὰ νὰ τὸ πιάσω. Τρέχοντας πῆγα πολὺ μακρυά, ὥσπου ἄξαφνα εἶδα μιὰ γκαμήλα ποὺ ἐρχόταν φορτωμένη δυὸ καλάθια πιᾶτα. Σὰν ἔφτασε στὸ ποτάμι ξεκρέμασε μὲ τὸ στόμα της τὰ πιᾶτα ἀπὸ τὴν πλάτη της, γονάτισε κάτω κι'ἄρχισε νὰ τὰ πλένη. Ὕστερα τὰ ἔβαλε πάλι στὸ καλάθι, τὰ φόρτωσε στὴν πλάτη της κι'ἔφυγε. Ἐγὼ τὴν πῆρα ἀπὸ πίσω, γιατὶ εἶχα πολὺ παραξενευτεῖ. Ἄξαφνα τὴν εἶδα νὰ χτυπάη τὸ πόδι της σὲ μιὰ πλάκα. Ἡ πλάκα ἄνοιξε εὐθὺς καὶ μπῆκε μέσα. Μπῆκα κι'ἐγὼ ξοπίσω της, μὰ καθὼς πήγαινα συναπάντησα μιὰ γρηά. «Τί θὲς ἐδῶ;» μοῦ λέει. «Λίγο ψωμί», τῆς λέω. «Ἔλα νὰ σοῦ δώσω», μοῦ λέει, «ἀλλὰ τώρα ὅπου νἆναι θἄρθουν τ'ἀφεντικά μου καὶ νὰ χωθῆς μέσ'στὴν ντουλάπα γιὰ νὰ τὸ φᾶς». Μ'ἔμπασε λοιπὸν σὲ μιὰ σάλλα μ'ἕνα τραπέζι ποὺ εἶχε ἀπάνω τρία ὁλόχρυσα σερβίτσια καὶ στὴ μέση μιὰ μεγάλη λεκάνη. Κρύφτηκα σὲ μιὰ ντουλάπα καὶ σὲ λίγο εἶδα νἄρχουνται τρία περιστέρια. Μόλις ἦρθαν ἔπεσαν μέσα στὴ λεκάνη, τίναξαν τὰ φτερά τους κι'ἔγιναν τρεῖς νέοι, ποὺ ἔλαμπαν σὰν τὸν ἥλιο. Πάνω στὸ φαγοπότι, κεῖ ποὺ τσούγκριζαν τὰ ποτήρια τους, εἶπε ὁ πρῶτος : «Στὴν ὑγειὰ τῆς γυναῖκας μου τῆς ζουρλῆς !» Κι'ὁ δεύτερος εἶπε : «Στὴν ὑγειὰ τῆς γυναίκας μου τῆς κουτῆς !» Κι' ὁ τρίτος πάλι εἶπε : «Στὴν ὑγειὰ τῆς γυναίκας μου ποὺ δὲν ἤξερε νὰ φυλάξη ἕνα μυστικὸ !» Κι'ὕστερα εἶπε πάλι : «Κλᾶψτε πόρτες, παραθύρια, τὸν καϋμὸ τῆς Μαριετίννας !...» Ἀμέσως τότε ἄρχισαν ἡ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα νὰ κλαῖνε, ἔτσι ποὺ σοῦ ράγιζαν τὴν καρδιά ! Ὕστερα οἱ τρεῖς νέοι βούτηξαν πάλι στὴ λεκάνη. ἔγιναν ξανὰ περιστέρια κι'ἔφυγαν. Ἔφυγα τότε κι'ἐγώ».

Σὰν τἄκουσε ὅλ'αὐτὰ ἡ βασιλοπούλα, φτεροκόπησε ἡ καρδιά της :

—Ξέρεις νὰ μὲ πᾶς σ'αὐτὸ τὸ μέρος ; λέει στ'ἀγγόνι.

—Ξέρω, ἀποκρίνεται ἐκεῖνο.

—Πήγαινέ με, τοῦ ξαναλέει ἡ βασιλοπούλα, κι'ἂν βρῶ κεῖνο ποὺ θέλω, ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο θὰ γίνη δικό σου. Ξεκίνησαν λοιπὸν καὶ πήγανε. Σὰν φτάσανε στὸ ποτάμι, λέει τὸ παιδὶ στὴ βασιλοπούλα :

—Τώρα θὰ ρθῆ ἡ γκαμήλα. Τὴν παίρνης ἀπὸ πίσω καὶ πᾶς ἐκεῖ ποὺ θέλεις.

Κάθησε ἡ βασιλοπούλα καὶ περίμενε. Σὲ λίγο βλέπει τὴν γκαμήλα κι'ἔρχεται φορτωμένη πιᾶτα. Τὰ ξεφόρτωσε, τἄπλυνε κι'ὕστερα τὰ φόρτωσε πάλι κι'ἔφυγε. Τὴν πῆρε ἡ βασιλοπούλα ἀπὸ πίσω κι'ἔφτασε στὴν πλάκα. Σὰν μπῆκε ἡ γκαμήλα μέσα, βρόντησε κι'ἡ βασιλοπούλα καὶ τῆς ἄνοιξε ἡ γρηά.

—Τί θές, κοπέλλα μου ; τῆς λέει.

—Θέλω νὰ ἰδῶ τὰ περιστέρια ποὺ ἔρχονται καὶ τρῶν ἐδῶ.

Κρύψε με κάπου σὲ παρακαλῶ.

Τὴν ἔβαλε ἡ γρηὰ στὴ σάλλα καὶ τὴν ἔκρυψε στὴ ντουλάπα.

Σὲ λίγο νὰ καὶ φτάνουν τὰ τρία περιστέρια, βουτοῦν στὴ λεκάνη καὶ γίνονται ἀμέσως τρία ὡραῖα παλληκάρια.

Στὴ στιγμὴ ἡ βασιλοπούλα γνώρισε τὸν ἄντρα της κι'ἀπ' τὴ λαχτάρα της φτερούγιξε ἡ καρδιά της.

Ἐκεῖ λοιπὸν ποὺ τὰ παλληκάρια τρῶγαν κι'ἔπιναν, λέει τὸ πρῶτο :

—Στὴν ὑγειὰ τῆς γυναίκας μου τῆς ζουρλῆς !

Λέει καὶ τὸ δεύτερο :

—Στὴν ὑγειὰ τῆς γυναίκας μου τῆς κουτῆς !

Λέει καὶ τὸ τρίτο :

- Στὴν ὑγειὰ τῆς γυναίκας μου ποὺ δὲν ἤξερε νὰ φυλάξη ἕνα μυστικό !...

Κι'ὕστερα λέει πάλι :

- Κλάψτε πόρτες, παραθύρια, τὸν καϋμὸ τῆς Μαριετίννας !...

Ἀποκρίνονται τότε οἱ πόρτες καὶ τὰ παραθύρια :

—Ἡ Μαριετίννα εἶνε δῶ ! Ἡ Μαριετίννα εἶναι δῶ !

Πετάγεται κι' ἡ Μαριετίννα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ντουλάπα, ποὺ ἦτανε κρυμμένη καὶ λέει τοῦ καλοῦ της, τοῦ ἄντρα της καὶ στεφανωτικοῦ της :

—Καλέ μου καὶ χρυσέ μου, ἄντρα μου κι'ἀφέντη μου, ἑφτὰ χρόνια

(Τὸ τέλος στὴ σελ. 177)

μα τὸ ὁποῖο ἐξήγειρε μίση μεταξὺ καθολικῶν καὶ ὀρθοδόξων Τηνίων. Αὐτὸ ἦταν καὶ ἡ αἰτία τῆς Τουρκικῆς κατακτήσεως. Εἶναι γνωστὸ δὲ ὅτι αὐτὸ τὸ μίσος κράτησε καὶ μέχρι τοῦ 1821, ὁπότε οἱ Καθολικοὶ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ ὄχι μόνο δὲν βοήθησαν στὸν ἐθνικὸ ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ συνεννοοῦντο φανερὰ μὲ τοὺς Τούρκους.

Πρωτεύουσα τῆς Τήνου εἶναι ἡ ὁμώνυμη πόλις ποὺ ἔχει 5.800 κατοίκους περίπου καὶ βρίσκεται σ' αὐτὴν ὁ περίφημος ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας ποὺ κτίστηκε στὸ 1823,στὸν ὁποῖο μαζεύονται κάθε χρόνο πλῆθος προσκυνητῶν.

Ἡ Τῆνος εἶναι εὔφορη σὲ κρασιὰ φροῦτα, ὄσπρια, λάδι, μέλι κτλ. κι' ἔχει κτηνοτροφία ἰδίως σὲ χοίρους. Εἶναιἐπίσης πατρίδα διαπρεπῶν καλλιτεχνῶν ὅπως οἱ: Γύζης, Λύτρας, Σῶχος, Χαλεπᾶς, κ. ἄ.

Οἱ Δύο Σοφοὶ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

(Μπαίνει ὁ Λεκάτος κρατῶντας μικρὸ βαλιτζάκι· ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω. Ἀκουμπᾶ τὸ βαλιτζάκι καὶ μονολογεῖ).

Λ ε κ ά τ ο ς.—Τί διάβολο! ὅλοι χάθηκαν ἀπὸ δῶ; (βλέπει τὰ λουλούδια) Μπᾶ! τί λουλούδια εἶναι αὐτά; (τὰ μυρίζει) Ἄχ! τί ὡραῖα ποὺ μυρίζουν! Ἄρα γε γιατὶ νὰ εἶναι στὸ γραφεῖο μου! (πλησιάζει καὶ διαβάζει ἕνα μπιλιετάκι καρφωμένο) «Τὸ προσωπικὸ τοῦ Νοσοκομείου», Μπᾶ, σὲ μένα τὰ στέλνει... Μὰ γιατί; (πλησιάζει σὲ ἄλλο) Νά!... νὰ κι' ἄλλο... (διαβάζει) «στὸν πολυαγαπημένο μου ἀντρούλη» καὶ τὸ ἄλλο... «οἱ ἰατροὶ τοῦ Νοσοκομείου» (βασανίζει τὸ μυαλό του) Ἀ! τὸ βρῆκα! βέβαια!.. Σήμερα, ἔχουμε 15 τοῦ μηνός. Ἔχουμε τὰ γενέθλιά μου. Καὶ ἡ Λίζα μου, τὸ εἶπε φαίνεται σ' ὅλους καὶ μοῦ κάνουν surprise! Ἀχ! τὴ χρυσή μου γυναικοῦλα! (τρίβει τὰ χέρια του καὶ γελᾶ. Ἔξαφνα βλέπει ἐλαιοχρώματα στὸ παντελόνι του) Μπᾶ, ποῦ λερώθηκα; (κυττάζει τριγύρω του) Περίεργο! στὸ αὐτοκίνητο ἤμουν καθαρός. Πότε ἔγινα ἔτσι; Μπᾶ! Φαίνεται πῶς λερώθηκα στὴν πόρτα... ναί... ἐπρόκειτο σήμερα νὰ βαφῆ... μὰ ὄχι πράσινη... Ὁπωσδήποτε, πρέπει σύντομα νὰ καθαριστοῦν. Ἄς τὸ βγάλω, καὶ περνῶ τὸ ἄλλο ποὺ ἔχω στὴ βαλίτζα (Σφυρίζοντας ἕνα σκοπό, βγάζει τὸ σακάκι του, τὸ γιλέκο καὶ τὸ πάνταλόνι του καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνοίξη τὴ βαλίτζα. Ἀκούει βήματα, καὶ τρομαγμένος ἁρπάζει τὸ λευκὸ κάλυμμα τοῦ καναπὲ καὶ τυλίγεται. Μπαίνει ἡ ὑπηρέτρια ἀμέριμνη, βλέπει τὸν Λεκάτο μὲ τὰ λευκά, τὸν παίρνει γιὰ φάντασμα καὶ ξεφωνίζει).

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

Ὑ π η ρ έ τ ρ ι α.—Ἄ... φάντασμα!..

Λ ε κ ά τ ο ς.—Μπά! τί ἔπαθε αὐτή; μὴ χειρότερα! τρελλάθηκε; (Μὲ τὶς φωνὲς τῆς ὑπηρετρίας, τρέχουν τὸ προσωπικό, ὑπηρέται κλπ. καὶ χύνονται στὸ γραφεῖο ἀπ' ὅλες τὶς πόρτες. Βλέπουν τὸν Λεκάτο, καὶ ξεφωνίζουν) Χριστέ μου, Παναγία μου! Φάντασμα! Βρυκόλακας! (φεύγουν καὶ κλείνουν τὶς πόρτες).

Λ ε κ ά τ ο ς.—('Εκστατικός) Μὰ τί συμβαίνει; γιατί μὲ λένε φάντασμα; (ἀνοίγει μιὰ πόρτα) Ἔ, ποῦ εἶσθε; ἐλᾶτε δῶ. (μπαίνουν οἱ γιατροὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα, τὸν βλέπουν, βγάζουν μιὰ φωνὴ καὶ φεύγουν) Παράξενο! Θὰ τρελλαθῶ; Τί συμβαίνει λοιπόν; (μπαίνει ἡ Λίζα ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα, βαστώντας τὸ μαντῆλι στὰ μάτια της).

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

Λ ί ζ α.—Ἄ...χ, ἀντρούλη μου...

Λ ε κ ά τ ο ς.—Λίζα μου!

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Λ ί ζ α.—(μόλις τὸν βλέπει) ἄ.. βοήθεια... (φεύγει).

Λ ε κ ά τ ο ς. - Πάει, κάτι ἔπαθαν... δυστυχία μου... (πέρνει ἀπόφασι). Ὄχι, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήση αὐτό.. (φωνάζει) Λίζα... Λίζα... (καὶ βγαίνει νὰ τὴν κυνηγήση. Ἐκείνη μπαίνει ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα ζητῶντας βοήθεια. Τὸ προσωπικὸ καὶ οἱ γιατροὶ τρέχουν πίσω της νὰ τὴν βοηθήσουν. Ὁ Λεκάτος τὴν κυνηγᾶ. Ἀρχίζει ἕνα κυνηγητὸ Λίζας, Λεκάτου καὶ προσωπικοῦ ἀνάμεσα στὶς 3 πόρτες. Ἀκούονται ξεφωνητά).

Δ ε κ ά τ ο ς.—Στάσου, Λίζα, στάσου μιὰ στιγμή!..

Λ ί ζ α.—Βοήθεια!..

Δ ε κ ά τ ο ς.—(Σὲ ὅλους) Σταθῆτε νὰ σᾶς πῶ...

Ὄ λ ο ι.—Ὄχι, ὄχι... (ἐξακολουθοῦν νὰ τρέχουν).

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

Ἀ λ έ ξ η ς.—(Μπαίνει μονολογῶν) Ἄ, τοὺς ξέφυγα ἐπὶ τέλους... (βλέποντας τὸ κυνηγητὸ) Μωρὲ τί τρέχει; κυνηγητὸ παίζουν; Μπά, μπά, μπά... Ἄς τρέξω κι' ἐγώ... (τρέχει καὶ φωνάζει ὅπως κι' αὐτοί) Ὄχι... βοήθεια... στάσου... σταθῆτε... (Στὸ τρέξιμο, ὁ Λεκάτος πιάνει τὸν Ἀλέξη, τὸν φέρνει μπρὸς στὴ σκηνή, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, περίεργοι πιάνουν τὶς πόρτες καὶ κρυφοβλέπουν).

Δ ε κ ά τ ο ς.—Μὰ δὲ μοῦ λές, ἐσύ, τί συμβαίνει ἐδῶ μέσα;

Ἀ λ έ ξ η ς. - Τόμπολα!..

Κ ρ ο κ ι δ ᾶ ς.—Ὁ τρελλός!..

Ὁ ν έ ο ς ν ο σ ο κ ό μ ο ς—Ὁ Διευθυντής.

Ἀ λ έ ξ η ς.—(μονολογεῖ) Ὅλοι οἱ ἅγιοι τοῦ Οὐρανοῦ, βοηθᾶτε με... (πρὸς τὸ Λεκάτο) Τί... τί συμβαίνει; Καὶ δὲν μοῦ λές, ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου;

Δ ε κ ά τ ο ς.—Δὲν μὲ γνωρίζεις;

Ἀ λ έ ξ η ς.—Ὄχι!

Λ ε κ ά τ ο ς.—Ἐγὼ εἶμαι ὁ Λεκάτος, διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου.

Ἀ λ έ ξ η ς.—(ἐμβρόντητος) Τί Διευθυντὴς τοῦ Νο...νο...σοκομείου!

Δ ε κ ά τ ο ς.—Ναί, Γιατὶ ὄχι; Παράξενο σοῦ φαίνεται;

Ἀ λ έ ξ η ς.—Καὶ βέβαια παράξενο ἢ μᾶλλον ἀδύνατον!

Δ ε κ ά τ ο ς.—Γιατὶ ἀδύνατον.

Ἀ λ έ ξ η ς.—Γιατὶ πέθανες. Καὶ σήμερα τὸ πρωῖ μάλιστα ἀπὸ συγκοπή..

Λ ε κ ά τ ο ς.—Τί εἶπες;

Ἀ λ έ ξ η ς.—Ναί! σὲ πέθανα ἐγὼ γιατὶ μοῦ εἶχες καθήσει στὸ στομάχι...

Λ ε κ ά τ ο ς.—Αὐτὸ καταντᾶ ἀκατανόητο.

Κ ρ ο κ ι δ ᾶ ς.—(τρέχει καὶ πιάνει τὸν Ἀλέξη ἀπὸ τὸ χέρι) Ἄθλιε, τί ἔκανες;

Ἀ λ έ ξ η ς. - (τρέμοντας) Ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, ἀμήν.

Λ ί ζ α.—(ρίχνεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λεκάτου) Ἀντρούλη μου! (ἀλληλοφιλιοῦνται).

Λ ε κ ά τ ο ς.—Γι' αὐτὸ ἦταν ἡ ὑποδοχή; Καὶ τὰ λουλούδια...

Β ο η θ ό ς.—Τὰ συγχαρητήρια μου κ. Διευθυντά.

Π ρ ο σ ω π ι κ ό.—(ὅλοι μαζὶ) Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ἀ λ έ ξ η ς.—Ἐγὼ δὲ φταίω, κύριοι! Αὐτὸς ὁ προμηθευτής...

Λ ε κ ά τ ο ς.—Ποιὸς προμηθευτής; Ἐξηγήσου γλήγορα.

Ἀ λ έ ξ η ς.—Νά! Ἐγώ, ἦρθα σήμερα τὸ πρωῖ νὰ ζητήσω τὴ θέση τοῦ θυρωροῦ, ποὺ ζητήσατε μὲς τὶς ἐφημερίδες Ἦρθε ἐκεῖνος ὁ... παληάνθρωπος ὁ προμηθευτής, καὶ μὲ εἶπε διευθυντή Ἔ, ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμή, ὅλοι μὲ λέγαν διευθυντή. Μπερδεύτηκα, τἄχασα, ἔ.., καὶ δέχθηκα...

Λ ε κ ά τ ο ς.—Μωρὲ γειά στὰ χέρια σου! Ἐσὺ θέλεις κρέμασμα (αὐστηρά). Καὶ νομίζεις τώρα πῶς θὰ τὴ γλυτώσης μ' αὐτὲς τὶς δικαιολογίες;

Λ ί ζ α.—(Κλαίει) Κι' ἐγὼ ποὺ κλαίω ἀπὸ τὸ πρωῖ; παληάνθρωπε;

Δ ι α χ ε ι ρ ι σ τ ή ς.—Ὥστε ἡ σφραγῖδα ποὺ μοῦφερε τὸ πρωῖ ὁ προμηθευτὴς ἦταν βαλμένη ἀπὸ τοῦτον;

Ο ἰ κ ο ν ό μ ο ς.—Καὶ τὸν νοσοκόμον αὐτὸς τὸν διώρισε;

Λ ε κ ά τ ο ς.—Ὥστε ἐσὺ ἦσουν τὸ πρωῖ στὸ τηλέφωνο!... Ἔκανες ἄνω κάτω τὸ Νοσοκομεῖο!

Κ ρ ο κ ι δ ᾶ ς.—Ὥστε κι' ἐμένα ἐγέλασες; στὸν Λεκάτο) Ξέρετε, μοῦ παρουσιάστηκε γιὰ τρελλός...

Λ ε κ ά τ ο ς.—(πρὸς τὸν Ἀλέξη) Δῶσε μου τῶνομά σου, καὶ θὰ σὲ διορθώσω!

Ἀ λ έ ξ η ς.—(Πέφτει στὰ γόνατα) Συχωρῆστε με, κύριε Διευθυντά... δὲν φταίω... μόνα τους ἔγιναν ὅσα ἔγιναν... Εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος... αὐτὸς ὁ προμηθευτὴς φταίει...

Ὄ λ ο ι μ α ζ ύ.—Νὰ τὸν παραδώστην Ἀστυνομία!

Ἀ λ έ ξ η ς.—(παρπατεῖ μὲ τὰ γόνατα νὰ φθάση τὸν Λεκάτο, ποὺ βαδίζει θυμωμένος, γιὰ νὰ τοῦ πιάση τὸ χέρι) Κύριε Λε κα...κα...κά...το συμπαθᾶτε μέ...

Λ ε κ ά τ ο ς.—(θυμωμένος) Τίποτα! θὰ πᾶς φυλακή!

Ἀ λ έ ξ η ς.—(σηκώνοντας ψηλὰ τὰ χέρια) Μωρὲ τί τύχη εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔχω! (Μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα ὁ δικηγόρος μὲ χαρτοφυλάκιο)

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'.

Δ ι κ η γ ό ρ ο ς.—Χαῖρε, Κύριε Λε-

κάτε... Μπᾶ... μὰ πῶς σᾶς βρίσκω ἔτσι;

Δ έ κ α τ ο ς. — Συγνώμην, φίλε μου, ποὺ μᾶς βρίσκεις σὲ τέτοια ἀνωμαλία... καὶ ἰδίως ἐμένα (κ υ τ τ ά ζ ε τ α ι. Ὁ δ ι κ η γ ό ρ ο ς γ ε λ ᾶ). Ἐδῶ ἐγίναμε ἄνω κάτω, ἀπὸ ἕναν τρελλό.... Καὶ εὐτυχῶς ἔρχεσαι πολὺ ἐπίκαιρα... Σὰν δικηγόρος μας ποὺ εἶσαι ἐσὺ θ' ἀναλάβης νὰ παραδώσης αὐτὸν τὸν ἠλίθιο στὴ Δικαιοσύνη. (ὁ Ἀ λ έ ξ η ς σ η κ ώ ν ε τ α ι τ ρ ο μ α γ μ έ ν ο ς κ α ὶ π ρ ο σ π α θ εῖ ν ὰ κ ρ υ φ τῇ π ί σ ω ἀ π ὸ τ ὸ ν Δ ι ε υ θ υ ν τ ή, κ α ὶ μ ο ν ο λ ο γ εῖ: Νὰ ὄψεσαι προμηθευτή!..). Σήμερα τὸ πρωῖ, ἐνῷ ἐκλήθην νὰ πάγω στὸν Πειραιᾶ σὲ κάποιον ἀσθενῆ, ὁ ἠλίθιος αὐτὸς μπῆκε στὸ Νοσοκομεῖο καὶ μὲ τὰ ψέμματά του τὸ ἀνεστάτωσε, διετάραξε τὴν ἡσυχία τοῦ ἱδρύματος καὶ τῶν ἀσθενῶν... καὶ ἐδημιούργησε μιὰ σειρὰ παρεξηγήσεων ποὺ κατέληξαν νὰ εὑρίσκωμαι ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ποὺ μὲ βλέπεις.

Δ ι κ η γ ό ρ ο ς.—(π ρ ὸ ς τ ὸ ν Ἀ λ έ ξ η). Ἔλα δῶ, σύ, πῶς λέγεσαι;

Ἀ λ έ ξ η ς.—(κ ρ υ μ μ έ ν ο ς π ί σ ω ἀ π' τ ὸ ν Δ ι ε υ θ υ ν τ ή). Ὄχι ἐγώ, κυρ'δικηγόρε, ὁ προμηθευτὴς φταίει... Αὐτὸς μ' ἔκανε Διευθυντή...

Δ ι κ η γ ό ρ ο ς. — Ἔβγα ἀπὸ κεῖ ποὺ κρύβεσαι καὶ πλησίασε... Πές μου, πῶς λέγεσαι; Μίλησέ μου, καὶ δὲν θὰ σοῦ κάνω κακό.

Ἀ λ έ ξ η ς.—(ξ ε θ α ρ ρ εύ ε ι, σ η κ ώ ν ε τ α ι κ α ὶ π λ η σ ι ά ζ ε ι) Ἄκουσέ με κυρ' δικηγόρε, δὲν εἶμαι...

Δ ι κ η γ ό ρ ο ς. — (δ ι α κ ό π τ ε ι) Πές μου, σοῦ εἶπα, πῶς λέγεσαι;... (Ὅλοι οἱ ἄλλοι σχηματίζουν ἡμικύκλιο γύρω ἀπὸ τὸν Ἀλέξη καὶ τὸν δικηγόρο καὶ παρακολουθοῦν μὲ περιέργεια).

Ἀ λ έ ξ η ς. — Λέγομαι Ἀλέξιος Λεονταρίτης τοῦ Ἀντωνίου ἐκ Καρδαμύλων Χίου, θυρωρός... α' τάξεως...

Δ ι κ η γ ό ρ ο ς. — (Ἔκπληκτος) πῶς; Ἀλέξιος Λεονταρίτης; Καὶ τί σοῦ εἶναι ὁ Ἀθανάσιος Λεονταρίτης;

Ἀ λ έ ξ η ς.—Θεῖος μου.

Δ ι κ η γ ό ρ ο ς.—(Πάει 2 βήματα πίσω) Τί μοῦ λὲς (οἱ ἄλλοι βλέπουν τὸ δικηγόρο ἔκπληκτο καὶ ὀπισθοχωροῦν καὶ αὐτοί).

Ἀ λ έ ξ η ς.—(Βλέπων τὴν ἐντύπωσιν ποὺ κάνει τ'ὄνομά του, κορδώνεται καὶ μονολογεῖ) Ἀμὲ τί νόμιζες! Δὲν εἶμαι κι'ἐγὼ κάτι;

Δ ι κ η γ ό ρ ο ς. — Φίλε κύριε Λεκάτε. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐρχόμουν νὰ σοῦ ἀναγγείλω τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τοῦ ἱδρύματός σας, ὁ ὁποῖος... κατὰ διαβολικὴν σύμπτωσιν εἶναι ὁ θεῖος αὐτοῦ ποὺ σᾶς διετάραξε. Λέγεται Ἀθανάσιος Λεονταρίτης, ἀπεβίωσε πρὸ 2 μηνῶν ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἀφῆκε κολοσιαῖον κληροδότημα ὑπὲρ τοῦ ἱδρύματος τούτου. Ἔχω καὶ ἀντίγραφον τῆς διαθήκης του (βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μεγάλο διπλωμένο χαρτί).

Ἀ λ έ ξ η ς. — (Ἀκούοντας τὸν δικηγόρο, κορδώνεται περισσότερο, κάνει χειρονομίες νευρικὲς καὶ κωμικὲς ἱκανοποιήσεως καὶ ἐκδικήσεως. Πλησιάζει τὸν δικηγόρο καὶ ὑψώνεται ἀπὸ πίσω του στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν προσπαθῶν νὰ διαβάση τὴν διαθήκη) Καὶ τί λέει ἡ διαθήκη κύριε δικηγόρε; Εὐλογημένος νᾶσαι προμηθευτή!... (Οἱ ἄλλοι παρακολουθοῦν κατάπληκτοι).

Δ ι κ η γ ό ρ ο ς. — (διαβάζει). Κληροδοτῶ ἐπίσης εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἵδρυμα «Νοσοκομεῖον ἢ Ὑγεία», τὸ ποσὸν τοῦ ἑνὸς δισεκατομμυρίου δολλαρίων καὶ παραγγέλω ἵνα τὸ ποσὸν τοῦτο μετρηθῇ εἰς τὸ συμβούλιον τοῦ ἱδρύματος εὐθὺς ὡς τοῦτο δηλώσῃ ὅτι ἀποδέχεται τοὺς ἑξῆς ὅρους α') Ἰσόβιος διευθυντὴς αὐτοῦ νὰ προσληφθῇ ὁ ἀνεψιός μου Ἀλέξιος Λεονταρίτης τοῦ Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ μοναδικός μου κληρονόμος καὶ νὰ ἔχῃ αὐτὸς τὰ δικαιώματα νὰ διορίζῃ καὶ νὰ παύῃ ὁλόκληρον τὸ προσωπικὸν τοῦ ἱδρύματος. β') Νὰ ἱδρυθῇ εἰδικὴ πτέρυξ μὲ 100 κλίνας μὲ τὸ ὄνομά μου δι'ἀπόρους ἀσθενεῖς. γ')...

Ἀ λ έ ξ η ς.—(καθ'ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀναγνώσεως, βηματίζει πρὸ τῆς σκηνῆς καὶ μὲ χειρονομίες ἐπιβεβαιώνει τὰς διατάξεις τῆς διαθήκης). Μόλις τελειώνει ὁ δικηγόρος, φτύνει καὶ τρίβει τὰ χέρια του καὶ φωνάζει) Σᾶς ἔφαγα ὅλους!... Σειρά σας καὶ σειρά μου. Τώρρρρα νὰ ἰδῆτε... (στὸν Λεκάτο) Ἐσὺ Κύριε Διευθυντά, ἔλα δῶ!... (πλησιάζει ὁ Διευθυντὴς μὲ σεβασμὸ) Εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν δεινοπαθημάτων σου, σὲ... κρατῶ στὴ θέσι σου μὲ διπλάσιο μισθό... (ὁ Διευθυντὴς γελᾶ) (Στοὺς γιατροὺς) Ἐσᾶς ὅμως... (ἀπειλητικὰ) σᾶς ξαναδιορίζω καὶ σᾶς προσκαλῶ μὲ τὸ Διευθυντὴ ἀπόψε στὸ δεῖπνο—(Στὸ προσωπικὸ) Κι'ἐσεῖς πηγαίνετε νὰ πιῆτε στὴν ὑγεία τοῦ νέου σας γενικοῦ Διευθυντοῦ. (Στὸ δικηγόρο) Κι' ἐσᾶς Κύριε Δικηγόρε, σᾶς προσλαμβάνω ἰσόβιο νομικὸ σύμβουλο τοῦ ἱδρύματος. (Ψάχνει μὲ τὰ μάτια γιὰ νὰ βρῇ τὸν προμηθευτὴ) Τὸν προμηθευτή! Ἄ... τὸν προμηθευτή... Αὐτὸν θὰ τὸν χρυσώσω ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια. Εὐλογημένος νὰ εἶσαι προμηθευτή.

Ὄ λ ο ι. — Ζήτω ὁ καινούργιος μας γενικὸς διευθυντής. Ζήτωωωω!

Ἀ λ έ ξ η ς.—Νὰ τί θὰ πῇ νᾶχῃς τύχη Ἀλέξη...

(Πέφτει ἡ αὐλαία)

ΤΕΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μιὰ συμμορία λεπρῶν

Ἀπὸ ἕνα νοσοκομεῖον λεπρῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ἐπαρχίας Τσεαρὰ τῆς Βραζιλίας ἀπέδρασαν διακόσιοι λεπροί, οἱ ὁποῖοι συγκροτήσαντες συμμορίαν τρομοκρατοῦν τὰ πέριξ. Καὶ μόνον ἡ φήμη ὅτι τὰ μέλη τῆς συμμορίας εἶνε λεπροί, ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐνσπείρῃ τὸν τρόμον. Οἱ ἰθαγενεῖς θεωροῦν τοὺς λεπροὺς ὡς τιμωρημένους ἀπὸ τὴν θείαν δικαιοσύνην καὶ εἶνε ἄνευ οἴκτου δι'αὐτούς. Ἢ τοὺς σκοτώνουν, ἢ τοὺς θάπτουν ζωντανούς.

ΤΟ ΘΕΜΑ

Καθισμένος στὸ τραπέζι γραφω τὸ θέμα ποὺ θὰ στείλω στὴν «Ἐφημεριδούλα μας».

«Κάποτε σὲ ἕνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας ζοῦσ...». Μὲ φωνάζει ἡ μητέρα μου.

«Τί εἶναι μαμά».

«Νὰ πᾶς στὸν μπακάλη νὰ πάρῃς τὰ σπίρτα καὶ τὸ ἁλάτι γιατὶ ἡ Μαρία λείπει».

«Τώρα βρῆκε ἡ εὐλογημένη νὰ βγῇ ἔξω καλὰ θὰ πάω».

Φεύγω καὶ σὲ λίγο γυρίζω καὶ κάθομαι πάλι στὸ τραπέζι συνεχίζοντας:

«Ζοῦσε ἕνας χωρικός».

- Τί θέλεις Μαρία;

—Νὰ σκουπίσω.

Νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ δὲν θὰ μ' ἀφήσουν νὰ γράψω.

—Τελείωσες Μαρία;

—Μάλιστα.

Πάλι καλά· δὲν πρόφτασα νὰ ξανακαθήσω ὅταν μὲ ξαναφωνάζουν.

—Γιῶργο!

—Τί εἶναι πάλι;

—Νὰ πᾶς τὸ φαγητὸ στὸ φοῦρνο γιατὶ ἡ Μαρία ἔχει δουλειά.

Οὔφ, θὰ σκάσω. Βγαίνω ἔξω καὶ σὲ δέκα λεπτὰ ξαναγυρίζω μόλις μπαίνω μέσα βλέπω τὸν μικρό μου ἀδελφὸ νὰ βαστᾶ ἕνα ψαλίδι καὶ νὰ ἑτοιμάζεται νὰ κόψῃ τὸ χειρόγραφό μου.

—Τί κάνεις ἐκεῖ;

—Σαῖτα.

—Μὲ τὸ χειρόγραφό μου θὰ κάμῃς σαΐτα; ἄστο γιατὶ τὸ χρειάζομαι. Ποῦ εἶναι τὸ χειρόγραφο ἀριθμὸς δύο;

—Τὸ ἔχει ἡ ψιψίνα καὶ παίζει!

Τὸ παίρνω μισοσχυσμένο, παίρνω ἕνα κερὶ καὶ πηγαίνω νὰ γράψω στὴν ὁποθήκη ποὺ ἔχει ἡσυχία.

Ἀρτανιὰν

Ὑφάσματα ἀπὸ τσουκνίδα.

Κατὰ τὸν πρῶτον ἤδη παγκόσμιον πόλεμον οἱ τσουκνίδες εἶχαν χρησιμοποιηθῆ εἰς τὴν Οὐγγαρίαν πρὸς παραγωγὴν ὑφασμάτων. Ἀπὸ τὰς ἶνας τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ παράγεται διὰ τῆς προσθήκης μιᾶς ἀναλογίας ἀπορριμμάτων βάμβακος, μιὰ κλωστικὴ ὕλη, ἡ καλουμένη «κοτονίνη», ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζονται ὑφάσματα στερεὰ ἐλαφρὰ καὶ δροσερά, καταλληλότατα διὰ τὴν παραγωγὴν ὑποκαμίσων.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

14ον Ἄγνωστος ἀνάμεσα σ' ἀγνώστους, χωρὶς κανεὶς νὰ ὑποψιαστῇ πῶς ὁ νέος ἐκεῖνος ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ νίκησε τὸν τρομερὸ Τίγρη, ξεπέζεψε ἀπ' τὸ ἄλογό του καὶ μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ καπηλιό.

Πῆρε ἕνα ποτὸ κάπνισε ἕνα τσιγάρο κι' ἀφοῦ ἔμαθε ποῦ βρισκόταν τὸ ταχυδρομεῖο, βγῆκε πάλι ὄξω καὶ καβάλησε τὸν Φτερωπόδη του.

Σὲ λίγο ἦταν στὸ ταχυδρομεῖο τοῦ χωριοῦ καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ ἂν εἶχε κανένα γράμμα.

—Ἔχετε δυὸ γράμματα στὸνομά σας κύριε, τοῦπε ὁ ὑπάλληλος καὶ τοῦδωσε τὰ δυὸ γράμματα.

Ὅταν βγῆκε ἀρκετὰ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ βρέθηκε ὁλομόναχος στὴν ἔξοχή, κατέρηκε, ἔδεσε τὸ ἄλογό του κάπου καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε πῶς δὲν τὸν ἔβλεπε κανείς, ἄνοιξε τὰ γράμματα νὰ τὰ διαβάσῃ.

Καὶ τὰ δυὸ ἦταν ἀπ' τὸν γέρο Ροντρίγο. Τὸν γνωστό μας παληὸ ἐπιστάτη στὸ κτῆμα τοῦ Λοπὲζ τοῦ πατέρα τοῦ Τόμ. Ἀπ' αὐτὸν ἀκριβῶς ποὺ πῆρε τὶς ὁδηγίες γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐκδίκησή του.

Ὁ γέρο Ροντρίγος τοῦ ἔγραφε πρέπει νὰ τὸν συναντήσῃ Τοῦδινε μιὰ διεύθυνση στὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ. Σ' ἕνα μανδρὶ ἑνὸς ντενοτρόφου ἐκεῖ κοντά.

Ὁ Τὸμ διάβασε τὰ γράμματα καὶ δὲν περίμενε καθόλου.

Παραξενεύτηκε λιγάκι γιατὶ ἦρθε ὁ γέρο Ροντρίγος, ποὺ δὲν τὸν περίμενε τόσο γρήγορα, κι' ἀμέσως ξεκίνησε.

Εὐτυχῶς ὅτι τὸ μέρος τὸ ὁποῖο θὰ τὸν συναντοῦσε δέν ἦταν μακρυά. Ὁ γέρος τοῦχε δώσει ὅλες τὶς σχετικὲς πληροφορίες ὥστε νὰ τὸ βρῇ εὔκολα.

Καὶ πράγματι κατὰ τὸ βραδάκι ὁ Τὸμ ἔφτασε στὸ μαντρί.

Ἀπὸ μακρυά, ὅταν εἶδε τὰ κοπάδια μαζεμένα καὶ τοὺς κάου μπόϋς νὰ τρέχουν δῶθε κεῖθε, γιὰ νὰ σταματήσουν τὰ βόδια ποὺ ἔτρεχαν, στάθησε μὴ τὸν δῇ κανεὶς ἔτσι ξαφνικά, ὁπότε θὰ ἀναγκαζόταν νὰ δώσῃ πληροφορίες ποὺ δὲν ἤθελε. Ἄλλωστε ὁ Ροντρίγος τοῦγραφε πῶς θὰ τὸν ἔβρισκε.

***

Ἀφοῦ λοιπὸν περίμενε λιγάκι ἀπόμερα ὥσπου νὰ σκοτεινιάσει κάπως, ἀκούει ἄξαφνα μιὰ φωνὴ γνώριμη πίσω του.

—Τόμμυ! παιδί μου!

Ἦταν ὁ Ροντρίγος.

Ὁ Τὸμ πήδησε ἀπ' τὸ ἄλογό του καὶ ἀγκάλιασε τὸν παληὸν ἐπιστάτη τοῦ πατέρα του.

—Τί ἔπαθες βρὲ παιδάκι μου!... ἔλεγε ὁ γέρος. Ποὺ ἦσουν τόσον καιρό;

— Ἄστα... ἄστα ψιθύρισε ὁ Τόμ.

—Τάμαθα. Ἔμπλεξες μὲ τὸνΤίγρη.

– Νάταν μόνο αὐτό;

Ἀλλά; καὶ τί ἄλλο;—Ὁ Τὸμ κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀναστέναξε.

—Γιὰ ἔλα νὰ μοῦ τὰ διηγηθῆς εἶπε εἶπε ὁ γέρος. Καὶ συγχρόνως τράβηξε τὸν Τὸμ λίγο μακρύτερα, σ' ἕνα ἀπόμερο ὅπου κάθησαν.

—Πόσο ἀνησυχοῦσα βρὲ παιδάκι μου, μουρμούριζε κάθε τόσο ὁ Ροντρίγος. Γιὰ πές μου τα λοιπόν.

Κι' ὁ Τὸμ διηγήθηκε ὅλη τὴν περιπέτειά του.

Πῶς ἔφτασε στὰ κτήματα τοῦ Μαρτινέζ, πῶς συνάντησε τὴ Σουζάνα τὴν κόρη τοῦ Μαρτινέζ, πῶς τὴν ἔσωσε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Τίγρη, τὴν ἄγρια πάλη του μὲ τὸν τρομερὸ λήσταρχο, ὅλα τέλος πάντων.

—Καὶ καλά, εἶπε στὸ τέλος ὁ Ροντρίγος, ὅταν ἄκουσε ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Καὶ γιατὶ δὲν πῆγες μαζὶ μὲ τὴν κόρη, ἀφοῦ μάλιστα σὲ παρακαλοῦσε;

—Ὁ Τὸμ δὲν ἀπάντησε.

—Γιατὶ βρὲ παιδί μου δὲν πήγαινες μαζί της; Ἦταν μιὰ εὐκαιρία νὰ χωθῆς μέσα στὸ σπίτι τοῦ ἄτιμου τοῦ Μαρτινέζ. Ξέρεις τί σπουδαῖο εἶναι αὐτό; Ξέρεις τί θὰ πῆ νὰ βρισκόσουνα τώρα μέσα στὸ σπίτι τοῦ δολοφόνου τοῦ πατέρα σου; Γιατὶ δὲν πήγαινες; Καὶ μάλιστα θἄχες καὶ τὴ συμπάθεια τῆς κόρης ποὺ τὴν ἔσωσες;

Ὁ Τὸμ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ γέρο Ροντρίγου, κι' ἀναστέναξε.

—Δὲν μιλᾶς;ξαναρώτησε ὁ Ροντρίγος.

—Ἄχ γέρο μου... ψιθύρισε ὁ νέος.

Ὁ γέρο Ροντρίγος ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ.

Ἀγαπᾶς τὴ Σουζάνα; ρώτησε τρομαγμένος.

– Ναί!..

Μιὰ ἀστραπὴ χαρᾶς ἔλαμψε στὰ μάτια τοῦ γέρου καὶ εἶπε.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ συνέχεια)

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

9ον Ἡ Ξανθούλα δὲν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της αὐτὸν τὸν Πύργο καὶ τὴν εἴσοδό του. Ὁ Πύργος φαινόταν ἔρημος. Κανένας θόρυβος, καμμιὰ κίνησι δὲν ἀκουγότανε. Τέλος ἔπειτα ἀπὸ ἑκατὸν ὀγδόντα μέρες ταξειδιοῦ, ἡ Χελῶνα στάθηκε καὶ εἶπε στὴ Ξανθούλα.

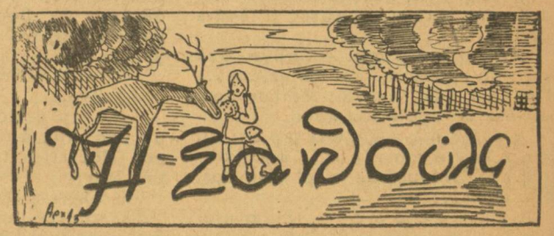

«Τώρα, Ξανθούλα, κατέβα κέρδισες μὲ τὸ θάρρος σου καὶ τὴν ὑπακοή σου, τὴν ἀνταμοιβὴ ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκα. Ἔμπα στὴ μικρὴ πόρτα ποὺ εἶνε μπροστά σου. Ζήτησε ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ δῆς, τὴν νεράϊδα Εὐμενούλα. Αὐτὴ θὰ σὲ πληροφορήση γιὰ τὴν τύχη τῶν φίλων σου».

Ἡ Ξανθούλα πήδησε ἐλαφρὰ στὴ γῆ φοβόταν πῶς μιὰ τόσων ἡμερῶν ἀκινησία θὰ εἶχε μουδιάσει τὰ πόδια της, ἀλλὰ τὰ αἰσθάνθηκε ἐλαφρά, ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε εὐτυχισμένη μὲ τὴν Καλοελαφούλα καὶ τὸν Ὠμορφογατούλη, καὶ ποὺ τότε ἔτρεχε ὧρες ὁλόκληρες μαζεύοντας λουλούδια ἢ κυνηγώντας πεταλοῦδες.

Ἀφοῦ εὐχαρίστησε διαχυτικὸ τὴ Χελῶνα, ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα, ποὺ τῆς εἶχε δείξη, καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ νέα ντυμένη στὰ ἄσπρα, ποὺ τὴ ρώτησε μὲ γλυκειὰ φωνή, τί ἐπιθυμοῦσε νὰ δῇ.

—Θὰ ἤθελα νὰ δῶ τὴ Νεράϊδα Εὐμενούλα, εἶπε ἡ Ξανθούλα, πῆτε της, Δεσποινίς, πῶς ἡ πριγκήπισσα Ξανθούλα τὴν παρακαλεῖ νὰ τὴν δεχθῇ.

—Ἀκολουθῆστε με πριγκήπισσα, εἶπε ἡ νέα.

Ἡ Ξανθούλα τὴν ἀκολούθησε τρέμοντας, πέρασαν πολλὰ ὡραῖα σαλόνια, καὶ συνάντησαν πολλὲς νέες ντυμένες ὅπως ἐκείνη τὴν ὁποία ἀκολουθοῦσε, ποὺ τὴν κύτταζαν μὲ χαμόγελο, καὶ μὲ ὕφος γνώριμο. Τέλος ἔφθασε σὲ ἕνα σαλόνι ὅμοιο μὲ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἡ Καλοελαφούλα στὸ δάσος τῶν Πασχαλιῶν. Αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τῆς ἔκαμε τόσο τριφερὴ αἴσθησι ὥστε δὲν παρατήρησε τὴν ἐξαφάνησι τῆς νέας. Ἐξέταζε περίλυπη τὴν ἐπίπλωση τοῦ σαλονιοῦ. Δὲν παρατήρησε παρὰ ἕνα μόνο ἔπιπλο, τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε ἡ Καλοελαφούλα στὸ δάσος τῶν Πασχαλιῶν. Ἦταν ἕνα μεγάλο ντουλάπι χρυσὸ καὶ ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο σκαλιστό Αὐτὸ τὸ ντουλάπι ἦταν κλειστό. Ἡ Ξανθούλα αἰσθανότανε νὰ τραβιέται σ' αὐτὸ μὲ ἕνα αἴσθημα ἀόριστο, καὶ τὸ παρατηροῦσε χωρὶς νὰ ἀποτρέψῃ τὰ μάτια της, ὅταν ἄξαφνα, μιὰ πόρτα ἄνοιξε. Μιὰ κυρία ὡραία καὶ νέα ἀκόμη μπῆκε θαυμάσια ντυμένη, καὶ πλησίασε τὴ Ξανθούλα.

—Τί μὲ θέλεις παιδί μου; τὴν ρώτησε μὲ γλυκεια καὶ θωπευτικὴ φωνή.

—Ὠ! Κυρία, φώναξε ἡ Ξανθούλα, καὶ ρίχτηκε στα πόδια της, μοῦ εἶπαν ὅτι μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε νέα γιὰ τοὺς καλοὺς καὶ ἐκλεκτούς μου φίλους τὴν Καλοελσφούλα καὶ τὸν Ὠμορφογατούλη. Θὰ γνωρίζετε, χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ ποιὰ παρακοὴ τοὺς ἔχασα. Ἀλλὰ ἡ Χελῶνα ποὺ μὲ ἔφερε ἕως ἐδῶ, μοῦ ἔδωσε τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ τοὺς ξαναβρῶ.

(Συνέχεια καὶ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

2ον Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ νέος ἀντελήφθηκε πῶς τὸ αὐτόγυρο εἶχε ἕνα τρίτο πρόσωπο πσὺ ὅταν τὸ παρατήρησε, ἄφησε νὰ τοῦ φύγῃ μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν τὸ ζωντανὸ πορτραῖτο του.

—Ποιὸς εἶναι;φώναξε. Τίσημαίνειαὐτό;

Ἴσως νἄχετε ἀκούσῃ γιὰ μένα, ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Εἶμαι ὁ Τὶτς Τόψωντ, ὁ βοηθὸς καὶ μαθητὴς τοῦ ντέτεκτιβ Τὸμ Κόξ. Ἐμεῖς πρέπει νὰ ἐμποδίσωμε τὴν Τσὲ-Κιὰγκ νὰ σᾶς πιάσῃ Γ' αὐτό, πέρνω τὴν θέση σας.

—Μιὰ καὶ φθάσωμε στὸ Τῶρρετς βάζω στοίχημα πῶς ὅλη ἡ ὀργάνωσις Τσὲ Κιὰγκ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πιάσῃ τὸν νέο.

Ὁ ντέτεκτιβ εἶπε αὐτὰ ἐνῶ ὁδηγοῦσε τὸ αὐτόγυρο.

Ὁ βοηθός του Τὶτς ἦταν καθισμένος μὲ τὸν γυιὸ τοῦ ἑκατομμυριούχου στὴν καμπίνα. Ξαφνικὰ ἀναπήδησε.

—Εἶναι ἕνα ἀεροπλάνω ἀπὸ κάτω μας, φώναξε προσπαθεῖ νὰ μᾶς φθάσῃ.

Ρὰτ-τὰτ τὸτ-τάτ. Ρὰτ-τὰτ-τὰτ-τάτ.

Οἱ ἰσχυρὲς ἐκπυρσοκροτήσεις ἑνὸς πολυβόλου ἔσχισαν τὸν ἀέρα.

—Οἱ κινέζοι θὰ ἔμαθαν πῶς ἔχομε μαζύ μας τὸν γιὸ τοῦ λόρδου Μπρώντοντεηλ καὶ προσπαθοῦν νὰ μᾶς καταρρίψουν, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ.

Μιὰ ἔκρηξις ἀκούσθηκε στὴν μηχανὴ καὶ ἡ ἕλιξ σταμάτησε. Τὸ μηχάνημα ἄρχισε νὰ χάνῃ ὕψος.

—Εἴμαστε χαμένοι, φώναξε ὁ Τὸμ Κόξ Ἡ μηχανὴ δὲν λειτουργεῖ! Θὰ πρέπῃ νὰ προσγειωθῶ καὶ αὐτοὶ θὰ συλλάβουν τὸν νέο ἀφοῦ πρῶτα ξεκάνουν ἐμᾶς.

Ὁ Τὶτς προχώρησε :

—Ἂν πηδήσω ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο θὰ νομίσουν πῶς ἐγὼ εἶμαι ὁ γυιὸς τσῦ λόρδου Μπρώντοντεηλ καὶ θὰ μὲ πιάσουν. Ἔτσι σεῖς θὰ μπορέσετε νὰ φθάσετε σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς.

Ὁ ντέτεκτιβ χαμογέλασε.

—Εἶσαι γενναῖος, εἶπε. Ὅμως, διατρέχεις μεγάλον κίνδυνο. Ἐγὼ θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γιὰ νὰ σὲ ἐλευθερώσω.

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ μιὰ λέξη ὁ νέος ἄνοιξε τὴν πορτοῦλα τοῦ αὐτογύρου καὶ πήδησε μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο. Ὁ Τὸμ Κὸξ τὸν ἔχασε γρήγορα ἀπ' τὰ μάτια του.

Ὅταν προσγειώθηκε κοντὰ στὸ Τῶρρετς γύρισε πρὸς στὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει ὁ βοηθός του μὰ δὲν βρῆκε οὔτε ἴχνος του.

***

—Ὁ σεβαστὸς ἀριστοκράτης θὰ πρέπει νὰ καθίσῃ φρόνημα γιὰ νὰ μὴ τοῦ συμβῇ τίποτε. Εἰδ' ἄλλως θὰ πάρωμε τὰ μέτρα μας.

Ὁ Τὶτς Τόψωντ, ὁ βοηθὸς τοῦ ντέτεκτιβ, δεμένος στὴν καμπίνα τοῦ ἀεροπλάνου τῆς Τσὲ-Κιάγκ, κύτταξε τοὺς ἀπαγωγεῖς του. Ἦταν τρεῖς κινέζοι καθαρόαιμοι. Ἐνῶ ὁ ἕνας κυβερνοῦσε τὸ ἀεροπλάνο οἱ δυὸ ἄλλοι φύλαγαν τὸν νέο μὲ πιστόλια. Τὸ μηχάνημα πετοῦσε πάνω ἀπ' τὰ ἕλη τοῦ Ἔσσεξ. Ὁ Τὶτς τὰ γνώρισε ἀμέσως.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, τὸ ἀεροπλάνο ἄρχισε νὰ προσγειώνετσι, γιὰ ν' ἀποφύγῃ κάθε καταδίωξι. Ὁ νέος κατάλσβε πῶς ὁ ὑπόλοιπος δρόμος θὰ γινόταν διὰ ξηρᾶς. Ὅταν προσγειώθηκαν, ὁ Τὶτς λύθηκε καὶ ὡδηγήθηκε ἔξω. Κατόπιν, μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν πιστολιῶν, οἱ κινέζοι τὸν διέταξαν νὰ προχωρήσῃ σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ἕλη. Μόλις ὑπάκουσε, τὸ ἀεροπλάνο ἔφυγε ἀφήνοντας τὸν νέο μόνο μὲ τοὺς δυὸ ἀπαγωγεῖς του.

Τράβηξάν στὸ μονοπάτι χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένα. Ὁ δρόμος ἔστριβε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὑπῆρχαν τ' ἀπομεινάρια ἑνὸς χιλιομετρικοῦ στύλου. Βλέποντάς τον, ἦρθε μιὰ ἰδέα στὸν νέο. Κάνοντας πῶς ἔπεσε, ἔβγαλε καὶ ἄφησε ἐκεῖ τὸ παποῦτσι Ὅταν σηκώνονταν, παρατήρησε τὰ γράμματα «Μάρστελυ Χὼλλ» σβυσμένα ἀπ' τὸν καιρό.

Εὐτυχῶς οἱ Κινέζοι δὲν κατάλαβαν τίποτε καὶ νόμισαν πῶς ἀληθινὰ εἶχε σκοντάψει. Μά... ποὺ θὰ τέλειωνε αὐτὸ τὸ παράξενο ταξίδι;

(Συνέχεια καὶ τέλος στό ἐρχόμενο)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΤΣΕ-ΓΙΑΓΚ

Μιὰ νέα καταπληκτικὴ κι' ἀνέκδοτη περιπέτεια τοῦ περιφήμου ντέτεκτιβ :

Σὲ τέσσερις συνέχειες **ΤΟΜ - ΚΟΞ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

14ον Σὲ λίγο φάνηκε ἕνας τεράστιος κατατρυπημέκος βράχος ποὺ ἀπὸ μέσα περνοῦσε μὲ μανία ἡ ἀφρισμένη θάλασσα.

Τὰ νησιὰ τοῦ Γουέστμαν, φάνηκαν νὰ βγαίνουν μέσ' ἀπ' τὸν Ὠκεανὸ σὰν σκορπισμένοι βράχοι πάνω σὲ μιὰ ὕγρὴ πεδιάδα.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἡ γολέττα στράφηκε πρὸς τὸ πέλαγος γιὰ νὰ προσπεράσῃ τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Ρεϋκζανὲς ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόσταση, ποὺ ἀποτελοῦσε τὴ δυτικὴ γωνιὰ τῆς Ἰσλανδίας. Ἡ ἀναστατωμένη θάλασσα ἐμπόδιζε τὸν θεῖο μου ν' ἀνεβῇ στὸ κατάστρωμα γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ παράλια.

Ὕστερα ἀπὸ 48 ὧρες, ποὺ σ' ὅλο τους τὸ διάστημα ἦταν τρομερὴ τρικυμία ποὺ ἀνάγκασε τὴν γολέττα νὰ πλέῃ χωρὶς πανιά, διακρίναμε ἀνατολικὰ τὴν ἄκρην Σκάγκεν, τῆς ὁποίας οἱ βράχοι, συνεχίζονται κάτω ἀπὸ τὰ κύματα σὲ μεγάλη ἀπόσταση καί εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνοι.

Ἕνας πλοηγὸς Ἰσλανδὸς ἀνέβηκε στὴ γολέττα καὶ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ὧρες ἡ «Βαλκυρία» ἀγκυροβόλησε στὸν ὅρμο Φάξα τοῦ Ρεϋκζαβίκ.

Ὁ καθηγητὴς βγῆκε ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὴν καμπίνα του, λίγο κίτρινος καὶ κουρασμένος, ἀλλὰ πάντοτε ἐνθουσιασμένος καὶ μὲ βλέμμα εὐχαριστήσεως στὰ μάτια. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ποὺ ἐνδιαφερόντουσα γιὰ τὸ φτάσιμο τοῦ πλοίου, ποὺ ὁ καθ' ἕνας θὰ εἶχε καὶ κάτι νὰ παραλάβει, εἶχαν συγκεντρωθεῖ στὴν προκυμαία.

Ὁ θεῖος μου βιαζόταν ν' ἀφίσῃ τὴν πλωτὴ ἐκείνη φυλακή του, γιὰ νὰ μὴν πῶ τὸ νοσοκομεῖο του.

Ἀλλὰ πρὶν κατεβοῦμε ἀπὸ τὴν γολέττα, μὲ παρέσυρε πρὸς τὴν πρύμη κι ἀπὸ κεῖ μοῦ ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλο πρὸς τὸ βόρειο μέρος τῆς παραλίας ἕνα ψηλὸ βουνὸ μὲ δυὸ κορυφὲς ἕνα εἶδος διπλοῦ κώνου σκεπασμένου αἰωνίως ἀπὸ χιόνα.

—Τὸ Σνέφφελς! φώναξε. Τὸ Σνέφφελς!

Ἔπειτα δέ, ἀφοῦ μοῦ σύστησε μ' ἕνα νεῦμα νὰ σωπάσω, μπήκαμε στὴ βάρκα ποὺ μᾶς περίμενε.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, βρισκόμαστε στὸ Ἰσλανδικὸ ἔδαφος.

Σὲ λίγο παρουσιάσθηκε μπροστά μας ἕνας ἄνδρας, καλῆς φυσιογνωμίας ντυμένος μὲ στολὴ στρατηγοῦ. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἁπλὸς ὑπάλληλος ὁ Διοικητὴς τοῦ νησιοῦ, αὐτοπροσώπως. Ὁ καθηγητὴς ἀντελήφθηκε ποιὸς ἦτανε. Ἔδωσε λοιπὸν σ' αὐτὸν τὶς συστατικὲς ἐπιστολὲς κι' ἄρχισε νὰ συνομιλῇ μαζί του σὲ Δανικὴ γλῶσσα, τὴν ὁποία δὲν γνώριζα καθόλου.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πρώτης συνομιλίας ἦταν ὅτι ὁ βαρῶνος Τράμπ ἔμενε ἐντελῶς στὴ διάθεση τοῦ Καθηγητοῦ Λίντεμπροκ.

Ὁ θεῖος μου ἔγινε ἐπίσης εὐχάριστα δεκτὸς ἀπὸ τὸν δήμαρχον Φίνσεν ποὺ ἦταν ντυμένος στρατιωτικά.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ συνέχεια)

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

8ον Ἡ ἀναπνοὴ παίζει ἕνα σπουδαῖο ρόλο, ἔχει μιὰ σχέσι πολὺ κανονικὴ καὶ σοβαρὴ στὴν ἀνανέωσι τοῦ αἵματος μὲ τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος. Ὁ ρόλος τῆς ἀναπνοῆς εἶναι τόσο σπουδαῖος, ὥστε σὲ πολλὲς περιστάσεις, ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μεταμορφωθῆ ἀπὸ μιὰ καλὰ ἐννοουμένη ἀναπνοή. Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκπλήξεως μιᾶς συγκινήσεως, ἑνὸς φόβου, μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ σᾶς ἀποδίδει τὴν ψυχραιμία, τὸ θάρρος, καὶ ἐμποδίζει τὸ δέρμα σας ἀπὸ τοῦ νὰ γίνη πολὺ κόκκινο ἢ πολὺ ὠχρό.

Ἡ γυναῖκες ποὺ θὰ εὑρίσκοντο σὲ κακὲς ἐντερικὲς διαθέσεις, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προστρέχουν σὲ καθαρκτικά. Νὰ ἀρκεσθοῦν μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα στὸ «σιλφὰτ» τῆς μαγνησίας, ἢ σὲ λίγη σόδα, τὰ ὁποία ἐκτὸς τοῦ θαυμασίου ἀποτελέσματος τῆς καθαριότητος τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, ἔχουν, κατὰ τὸν γιατρὸ Gilbert, τὴν ἰδιότητα νὰ αὐξάνουν τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια.

Γιὰ νὰ ἔχη κανεὶς ἕνα καλὸ δέρμα πρέπει νὰ φροντίζη γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ καθαριότητα, καὶ πολλὲς ἐσωτερικὲς παθήσεις, ποὺ ἔχουν κέντρον τὴν κοιλία, ἀνταναklοῦν πολὺ εὔκολα στὸ πρόσωπο. Περιποιῆσθε, λοιπὸν τὸ ἐσωτερικό.

Τὸ ὄνειρο κάθε γυναίκας εἶναι νὰ ἔχη ἕνα δέρμα συγχρόνως φρέσκο, μαλακὸ λεῖο, μιᾶς πραγματικῆς λεπτότητος καὶ μιᾶς βελούδινης ἁφῆς. Ἐξ ἄλλου τὸ δέρμα γιὰ νὰ εἶναι ὡραῖο πρέπει νὰ εἶναι γαλακτῶδες καὶ ἀναλόγως μὲ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, ἄσπρο ἢ ἐλαφρὰ τριανταφυλλί. Ἡ χρῆσις καλλυντικῶν ἔχει μεγάλη σημασία, καὶ ἀκόμη ἐξαρτᾶται κατὰ πόσον ἡ ποιότης εἶναι συζητήσιμος, ἢ ἀποτελεῖται ἀπὸ στοιχεῖα ὄχι κατάλληλα γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος, καὶ τοῦ χρώματος πρᾶγμα ποὺ γίνεται πάρα πολὺ ἐπικίνδυνο. Ἀπὸ αὐτὸ προέρχονται πρόσωπα γερασμένα πρὸ τῆς ἡλικίας, δέρματα ρυτιδωμένα ἢ τραβηγμένα, σὰν γέρικα ὥριμα φροῦτα, καὶ χρώματα κίτρινα ἢ μολυβένια.

Βλέποντας τέτοια πρόσωπα μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι βρίσκεσθε μπροστὰ σὲ δυστυχισμένες φιλάρεσκες, θύματα καλλυντικῶν βλαβερῶν κατασκευασμάτων. Τὸ δέρμα γιὰ νὰ διατηρήση τὴν ὡμορφιά του, θέλει λεπτομερεστάτη καθαριότητα. Ἂν εἶναι δυνατὸν καθημερινῶς ἕνα χλιαρὸ λουρό, κατόπιν μασάζ, καὶ ἔπειτα μιὰ ἐντριβὴ ἐλαφρὰ μὲ τρίχινο γάντι. Τὸ πλύσιμο τοῦ σώματος θὰ γίνεται μὲ σαποῦνι, τὸ ὁποῖον νὰ ἀφρίζη ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο, καὶ κατόπιν ἄφθονο νερὸ γιὰ ξέβγαλμα. Ὅσο γιὰ τὸ νερὸ ἂν θὰ εἶναι ζεστό, χλιαρὸ ἢ κρύο εἶναι ζήτημα ὁράσεως, ἢ συνηθείας. Στὰ βόρεια κλίματα τὸ ψυχρὸ νερὸ καὶ τὰ ντοὺς εἶναι πολὺ συνησισμένα, γιὰ τὰ μεσημβρινὰ τὸ θερμὸ νερὸ συνιστᾶται περισσότερο. Γιὰ τοὺς ἄνδρας νερὸ χλιαρὸ ἢ κρύο, μὲ ἀτμόλουτρο ἑβδομαδιαῖο, καλὸ σαπούνισμα καὶ ἕνα καλὸ μασάζ, διατηροῦν τὸ δέρμα σὲ καλὴ κατάστασι, καὶ τὴν ὑγεία σὲ ἰσορροπία.

Μπορεῖ κανεὶς καὶ στὶς πιὸ ταπεινὲς κατοικίες νὰ πάρη μιὰ σιδερένια καρέκλα τοῦ κήπου. Θὰ τὴν περιτυλίξη μὲ δυὸ τρεῖς σειρὲς σύρμα κάτω στὰ πόδια. Στὸ ἐπάνω μέρος θὰ μπῆ ἕνα σανίδι τοῦ αὐτοῦ φάρδους μὲ τὴ καρέκλα. Κατόπιν θὰ μπῆ κάτω ἀπὸ τὴ καρέκλα καὶ ἐπὶ τοῦ πατώματος μία λάμπα οἰνοπνεύματος. Θὰ καθίση κανεὶς καὶ θὰ σκεπασθῆ ὁ καθήμενος καὶ ἡ καρέκλα μὲ ἕνα μεγάλο μπουρνοῦζι, ἢ κσλλίτερα μὲ μιὰ μάλλινη κουβέρτα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἀρχίζει ἡ ἐφίδρωσις.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ συνέχεια)

Ἀγαπητοί μου,

Πρῶτα πρῶτα εὔχομαι σ' ὅλες τὶς ἀναγνώστριες καὶ ὅλους τοὺς ἀναγνώστες τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» ποὺ γιόρτασαν στὶς 15 Αὐγούστου, σὲ ὅσους καὶ ὅσες ἔχουν τὰ ὀνόματα: Μαρία, Δέσποινα καὶ Παναγιώτης, χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα.

Γι' αὐτοὺς καὶ μόνον ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» χαρίζει τὸ σημερινὸ τεῦχος ἔτσι πανηγυρικὸ εἰκοσασέλιδο καὶ χάρις τῶν ἑορταζόντων τὸ πέρνουν κι' οἱ ἄλλοι (μαζὶ μὲ τὸν βασιλικὸ ποτίζεται κι' ἡ γλάστρα). Κι' ἂν ἦταν ἄλλοι καιροὶ θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμα.

Ἀφοῦ δὲν εἶναι ὅμως, ἂς ἀρκεστοῦμε σ' αὐτὰ... κι' ἂς περιμένουμε νἄρθουνε!

Καὶ τώρα θὰ ἤθελα νὰ παρακαλέσω τοὺς ἀναγνώστας, ὅσους στέλνουν γράμματα καὶ συνεργασίες καὶ πέρνουν ἀπάντησι ἀπὸ μένα, νὰ γράφουν μόνο τὰ ἀναγκαῖα καὶ νὰ μὴ ζητοῦν πολλὲς λεπτομέριες, γιατὶ οἱ ἀναγνῶστες κι' οἱ ἀναγνώστριες τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» ἔχουν πληθύνει πολὺ καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τὰ γράμματὰ ποὺ λαβαίνω, καθὼς κι' οἱ συνεργασίες, ὥστε Χρειάζεται πολὺς χῶρος γιὰ νὰ λάβουν μιὰ κανονικὴ ἀπάντησι ὅλοι ες τους. Χῶρος ὅμως δὲν ὑπάρχει καὶ τόσος, ἂν καὶ ἔγινε τώρα τελευταία «ἡ Ἐφημεριδούλα μας» δωδεκασέλιδη κι' αὐτὸ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ χωρᾶνε οἱ τόσες ἀγγελίες, συνεργασίες, ἐπιστολές, κτλ.)

Γι' αὐτὸ ξαναλέω, ὁ καθ' ἕνας κι' ἡ κάθε μία μὴ μὲ ἀναγκάζει νὰ μιλῶ γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα πολλὲς φορές, ἂς μὴ στέλνει συνεργασίες ἢ ψευδώνυμα ποὺ ξέρει πῶς δὲν θὰ ἐγκριθοῦν, ὥστε νὰ κερδίζετε ὁ χῶρος τῆς ἀπαντήσεως. Καὶ τέλος τὸ κυριώτερο ἂς μὴν ἀνυπομονεῖ γιὰ τὴ δημοσίευση τῶν ἀγγελιῶν, τῆς ἀπαντήσεως τῶν ἐπιστολῶν, τῶν συνεργασιῶν, τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν διαγωνισμῶν κτλ. Φανταστῆτε ὅτι ἀγγελίες ἔχουν μαζευθῆ γιὰ ὀκτὼ ὁλόκληρες σελίδες καὶ πλέον μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἔγραφα αὐτὲς τὶς ἀράδες ποὺ διαβάζετε τώρα. Ὅσο ἀπὸ συνεργασίες κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες εἶναι.

Καθὼς τὶς ἔχω στιβαγμένες ἔχουν περισσότερο ἀπὸ μιὰ πιθαμὴ ὕψος. Γράμματα ἐπίσης τόσα, ποὺ δὲν προφθαίνω νὰ γράφω ἀπαντήσεις, ἄλλωστε αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν ἀπαντήσεων ποὺ δημοσιεύθηκαν στὸ προηγούμενο καὶ στὸ σημερινὸ τεῦχος. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους (καὶ ὄχι βέβαια ἐπειδὴ εἶμαι γρηὰ καὶ κουράζομαι), σᾶς παρακαλῶ γιὰ νὰ διευκολύνετε καὶ τὸν ἑαυτό σας καὶ μένα, ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλές μου.

Τὸμ Πλεφαίρ, ἔλαβα μαζεμένες τὶς τόσες νέες διάφορες συνεργασίες σου, ποὺ μ' εὐχαρίστησαν ὅλες πάρα πολύ. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ ποιηματάκι σου «Κακόμοιρες μικρὲς φτωχὲς ψυχοῦλες». Εἶνε πολὺ καλὸ κι' ἔχεις γι' αὐτὸ τὰ θερμά μου συγχαρητήρια. Θὰ δημοσιευτῆ σὲ λίγο.

Ἐπίσης πολὺ καλογραμμένο τὸ «Τέλος» καὶ καλὰ ψυχολογημένο. Μέσα στὶς λίγες γραμμὲς λὲς πολλὰ, ἀληθινά. Κι' αὐτὸ ἐπίσης ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευτῆ σὲ λίγο. Σχετικὰ μὲ τὴν «Ἱστορία χωρὶς λόγια» διάβασε νὴν ἀπάντησι ποὺ ἔχω δώσει στοὺς **Δύο Ντέντεκτιβ** στὴν ἀλληλογραφία τοῦ προηγουμένου τεύχους γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα.

Ὅσο γιὰ τὶς «περιπέτειες τοῦ Πιπίνου» μοῦ ἄρεσαν ἀρκετὰ καὶ στὶς ἐγκρίνω. Θὰ δημοσιευτοῦν δὲ τὸ γρηγορώτερο μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι θὰ κάνω μερικὲς ἀπαραίτητες μεταλλαγὲς α') στὸ λεκτικό, δηλαδὴ θὰ γίνη καθομιλουμένη, ἐνῶ ἐσὺ τόχεις γραμμένο σὲ ὑπερκαθαρεύουσα καὶ β') σὲ ὁρισμένες ὄχι τόσο καλὲς ἐκφράσεις. Κατὰ τ' ἄλλα εἶναι ἀρκετὰ καλὲς «οἱ περιπέτειες τοῦ Πιπίνου« κι' ἂν ἔχεις κι' ἄλλες στεῖλε μου.

Τέλος τὰ «Χριστούγεννα ὀρφανῶν» μοῦ ἄρεσε κι' αὐτὸ πάρα πολὺ καὶ δὲ μὲ ἄφησε ἀσυγκίνητη.

Δὲν ξέρω μόνο ἂν θὰ ἐπιτρέψη ἡ λογοκρισία νὰ δημοσιευτῆ, κι' αὐτὸ ἐπειδὴ ἔχει ὡρισμένα σημεῖα τοῦ πατέρα λιγάκι ἄσχημα γιὰ τὴν ἐποχή.

Ἂν ὅμως ἐπιτρέψει θὰ δημοσιευτῆ ὁπωσδήποτε.

Μὴν ἀργῆς ὅμως νὰ γράφης τόσο, καλύτερα συχνότερα καὶ λιγώτερα παρὰ κάθε δυὸ μῆνες καὶ πολλά.

Ἄγνωστε Ἱππότη, ἔλαβα τὴ συνεργασία ποὺ μοῦστειλες, τὴ μετάφρασι δηλαδὴ τῶν γαλλικῶν μὲ τὸν τίτλο «ὁ ἐγκαταλελειμμένος Θησαυρὸς» Ἀρκετὰ καλὸ κι' ἐνδιαφέρον, στὸ ἐγκρίνω καὶ θὰ δημοσιευτῆ μετὰ ἀπὸ τὸ 15ο τεῦχος.

Μαγεμένη Φλογέρα, κανώνισα τὰ ψευδώνυμα Οἱ ἀγγελίες θὰ δημοσιευτοῦν στὸ 15ο τεῦχος. Ἔκανες λάθος ὅμως 100 δρχ. Ἄλλη φορὰ νὰ εἶσαι προσεκτικώτερος.

Ξανθὲ Ἱππότη, ἔλαβα τὴν «εὔθυμη ἱστοριούλα» ποὺ μοῦστειλες ὡς συνεργασία μὲ τὸν τίτλο; «Τὴν ἔπαθαν». Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν τέχνη τῆς διασκευῆς ἀπὸ πρωτότυπο μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς κτλ. Ἐγκρίνετε καὶ θὰ δημοσιευτῆ, ἀφοῦ διορθωθοῦν ὁρισμένα σημαντικὰ λάθη ἐκφράσεως. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν «ἐπιθυμία τοῦ Γιαννάκη».

Πουρπαρία Μ. Ἀναστάσιε, καὶ τώρα ποὺ γράφηκες συνδρομητὴς νὰ πάρης ψευδώνυμο καὶ νὰ μπῆς στὴν κίνηση. Περιμένω.

Μουστάκη Ἀχ. τὸ νέο σου ποίημα «τὸ ἐρημοκκλήσι» εἶναι πολὺκαλό. Θὰ δημοσιευτῆ σὲ λίγο μὲ τὴ σειρά του.

Δάμωνα καὶ Φιντία, οἱ ἀγγελίες σας θὰ δημοσιευτοῦν. Κοστίζουν 5000 δρχ. Σᾶς χρεώνω.

Οἱ πνευματικὲς ἀσκήσεις καλές. Ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευτοῦν. Περιμένω τὶς συνεργασίες γιὰ τὶς ὁποῖες μοῦ γράφετε. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴνκίνησι καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Θεοδούλου Ν. Δὲν ἔχει νὰ κάνη πῶς δὲν εἶσαι συνδρομητής, μπορεῖς ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι νὰ πάρης καὶ σὺ ἕνα ψευδώνυμο καὶ νὰ λαβαίνεις μέρος στὴν κίνησι. Οἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶναι σωστὲς ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὶς στέλνης γιατὶ αὐτὸς ὁ διαγωνισμὸς ἔχει καταργηθῆ.

Ὅσο γιὰ τοὺς μονοὺς ἀριθμοὺς κύτταξε νὰ τοὺς συμπαθήσης περισσότερο.

Σκνίπα, ἡ συνεργασία ποὺ μοῦστειλες, ἡ μετάφρασις δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τοῦ Τολστόϊ, μὲ τὸν τίτλο «Τὰ ροδάκινα» ἐγκρίνεται, καὶ θὰ δημοσιευτῆ ἀφοῦ γίνουν μερικὲς ἀπαραίτητες διορθώσεις γιατὶ ἡ μετάφρασή σου ἔχει ἀρκετὲς ἐλλείψεις. Πάντως εἶναι πολὺ καλή.

Πρωτευουσιάνα. Μιὰ καὶ σοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, στὸ ἐνέκρινα.

Τὸ γράμμα ποὺ μοῦστειλες μ' εὐχαρίστησε ὅσο λίγα ἀπ' αὐτὰ ποὺ λαβαίνω κάθε μέρα Ἡ «Κυριακὴ» καταργήθηκε ἀκριβῶς καὶ μόνο γιατὶ εἶναι ἕνας γνωστότατος καὶ παλιὸς διαγωνισμὸς τῆς Δ...., καὶ θὰ μποροῦσε καθ' ἕνας νὰ κατηγορήση τὴν «Ἐφημεριδούλα μας» λέγοντας ὅτι κλέβει τὴν ὕλη του ἀπὸ ἄλλα περιοδικά. Καὶ θᾶταν ἄδικο αὐτὸ ἀφοῦ ἀντιθέτως «ἡ Ἐφημεριδούλα μας» προσπαθεῖ πάντα νἄχη ὕλη νέα, πρωτότυπη ἀδημοσίευτη, σύγχρονη, ἄγνωστη, ἐνδιαφέρουσα κτλ.

Ἡ πρώτη σου συνεργασία ποῦ μοῦστειλες, δηλαδὴ τὸ ποίημα «Κάποιες νύχτες», μ' ἐνθουσίασε καὶ προκάλεσε τὸ θαυμασμό μου γιὰ τὸ κατόρθωμα ἑνὸς τόσο μικροῦ κοριτσιοῦ ποὺ δείχνει ἀπὸ τώρα τέτοιο καλλιτεχνικὸ σύνολο. Ἔχεις λοιπὸν τὰ θερμά μου συγχαρητήρια. Καὶ περιμένω καὶ τὶς ἄλλες σου συνεργασίες ποὺ μοῦ γράφεις πὼς ἔχεις ἕτοιμες νὰ μοῦ στείλης.

Τώρα λοιπὸν ποὺ γνωριστήκαμε ἐλπίζω νὰ μοῦ στέλνεις συχνὰ τὶς «πάρλες σου».

Γιὰ τὶς ἀγγελίες ρώτησε τὸν Προυσαέα.

Λέοντα τῆς Δαμασκοῦ, σοῦ ἐνέκρινα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Οἱ ἀγγελίες θὰ δημοσιευτοῦν στὸ ἐρχόμενο τεῦχος. Περιμένω κίνησί σου!

Γέρο τοῦ Μωριά, ἔλαβα τὶς συνεργασίες σου «ἡ ἀσωτεία» καὶ «τὰ Χριστούγεννα τοῦ ζητιάνου» καθὼς καὶ τὰ «ἔξυπνα καὶ κουτά».

Τὸ μὲν πρῶτο, πολὺ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευτῆ ὅπως εἶναι. Τὸ δεύτερο κι' αὐτὸ πολὺ καλὸ ὡς θέμα, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἔχει πολλὲς ἐλλείψεις στὴν φρασεολογία. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἰδέα εἶναι πολὺ καλὴ καὶ θᾶταν κρίμα ν' ἀπορριφθῆ, ἀφοῦ γίνουν ὡρισμένες καὶ ἀπαραίτητες διορθώσεις θὰ δημοσιευτῆ. Ὅσο γιὰ τὰ ἔξυπνα καὶ κουτὰ ἐγκρίνω μόνο τὸ μεγαλύτερο «Παρεξήγηση».

Πειραχτήρι, ὅταν χαθῆ ἕνα τεῦχος «ἡ Ἐφημεριδούλα μας» δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τὸ ἀναπληρώση. Τὴν εὐθύνη γιὰ τὰ χαμένα ἔχει τὸ Ταχυδρομεῖο.

Συνεργασίες δὲν ἔλαβα. Μόνο τὶς ἀγγελίες ποὺ θὰ σοῦ τὶς δημοσιεύσω στὸ ἐρχόμενο τεῦχος. Δὲν ἦρθε κανένας καινούργιος συνδρομητὴς ἐκ μέρους σου ἐκτὸς ἀπ' τοὺς δυὸ τελευταίους.

Μὲ ἀγάπη
Ἡ Γρηὰ Γάτα

Ἕνα σκυλὶ μὲ σπουδαία ὀσφρησι

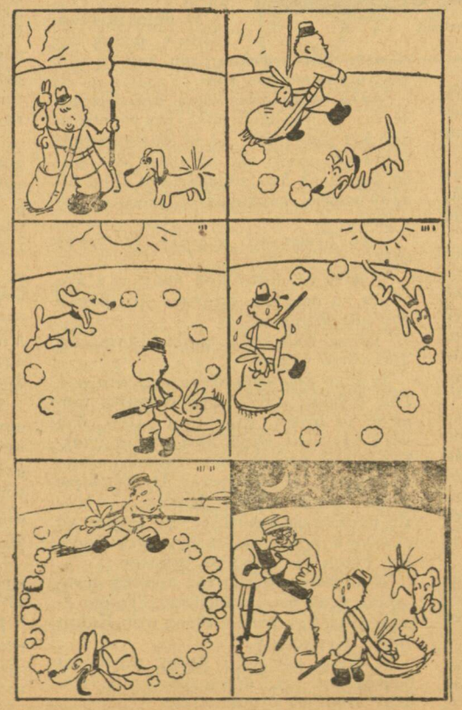

Ἱστορία χωρὶς λόγια

Ο ΒΩΙΔΟΚΕΦΑΛΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 171)

σὲ γύρευα. Τώρα ποὺ σὲ βρῆκα δὲν σ' ἀφήνω πειά. Τὴν ἀγκάλιασε τότε κι' ἐκεῖνος, τὴν φίλησε κι' ἔφυγαν ἀπὸ κεῖ καὶ πῆγαν στὸν τόπο τῆς βασιλοπούλας κι' ἔζησαν ὅλα τους τὰ χρόνια καλά. Καὶ τὸ ἀγγόνι μὲ τὴν κυρούλα του πῆραν τὸ ξενοδοχεῖο δικό τους κι' ἔγιναν πλούσιοι γιὰ ὅλη τους τὴ ζωή.

Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα δυὸ περιστέρια ποὺ ἦταν μαζὶ μὲ τὸ βωιδοκέφαλο δὲν ἔμαθε ποτὲ κανεὶς τί γίνανε.

Ἐκ τῆς Συλλογῆς τῆς Λίδος
Γεωργίας Ταρσούλη

Μαγικὴ εἰκόνα

Ἡ βωϊδάμαξα γυρίζει στὸ ὑποστατικό.
—Ποῦ εἶναι ὅμως ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ σκύλος του;

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

94) Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος θ' ἀπολαύσετε καὶ πάλι τὸν κοσμοαγαπητὸ κ. Πελοπίδα στὴ νέα του σπαρταριστὴ περιπέτεια: «ἡ ἐκδρομή».

95) Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος τελειώνει «ἡ Ξανθούλα» ποὺ θὰ τὴν διαδεχθοῦν ὕστερ' ἀπὸ λίγο οἱ «Ἱστορίες ἀπὸ τὴν Θαυματούπολι», οἱ ὁποῖες ἀρχικὰ ἦταν νὰ δημοσιευθοῦν στὸν φετεινὸ τόμο ἀπὸ τὸ 16ο μέχρι τὸ 22ο τεῦχος. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ τεύχη θὰ συμπτυχθοῦνε σὲ δύο εἰκοσασέλιδα τεύχη. (15—18 καὶ 19—22) ὅπως γράφομε στὴν παραπλεύρως σελίδα, στὰ «Δύο ἐνδιαφέροντα ζητήματα» (περὶ ἀργοπορίας [2ο]) καὶ δὲν χωρεῖ νὰ δημοσιευθεῖ μόνο σ'αὐτά, ἀναβάλλεται γιὰ τὸν ἐρχόμενο τόμο, ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο. Ἐξάπαντος.

96) Ἐπίσης στὸ ἐρχόμενο τεῦχος (15—18) τελειώνει καὶ τὸ περιπετειώδες διήγημά μας «Τὸ μυστήριο τῆς Τσὲ Γιάγκ», ποὺ κι' αὐτὸ λόγω τῆς συμπτίξεως, ἀντὶ νὰ δημοσιευθῆ, ὅπως εἴχαμε πεῖ ἀρχικά, σὲ τέσσερις συνέχειες, θὰ δημοσιευτῆ σὲ τρεῖς.

Ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο δὲ στὴ σελίδα τῶν περιπετειωδῶν διηγημάτων θὰ παρελάσουν οἱ γνωστότεροι ἄσοι ντέτεκτιβ στὶς πιὸ ἐκλεκτὲς περιπέτειές τους. Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀστυνομικῶν, θὰ δημοσιευθοῦν καὶ πολλὰ ἐξωτικὰ διηγήματα μέσα σὲ παρθένα δάση, σὲ βόρια μέρη, στὶς παγωμένες στέππες, σὲ ἄγνωστες θάλασσες καὶ ἀνεξερεύνητα νησιά, ἀνάμεσα σέ ἀνθρωποφάγους καὶ ἄλλες ἄγριες φυλὲς μαύρων, θηρία καὶ ἄλλα. Περιμένετε ἀπὸ τὸ νέον ἔτος.

97) Στὸ σημερινὸ τεῦχος δημοσιεύεται τὸ ἀναβληθέν, στὸ προηγούμενο τεῦχος ἄρθρο, ἀπὸ τὶς «Φιλικὲς Κουβέντες», μὲ τὸν τίτλο «Σύγχρονοι Μυνχάουζεν», γραμμένο ἀπὸ τὸν συνεργάτη μας κ. Χρῆστο Κουλοῦρη. Κυττάξτε στὴν 16η σελίδα.

98) Ἀρχίζει σήμερα ἐπίσης ἡ ἀπὸ καιρὸ προαναγγελθεῖσα σειρὰ μὲ τὸν γενικὸ τίτλο «Ἱστορίες Θαλασσινές», γραμμένες ἀπὸ τὸν κ. Μίμη Ζωγράφο. Κάθε φορὰ θὰ μπαίνει ἀπὸ ἕνα αὐτοτελὲς κομμάτι. Τὸ πρῶτο τοῦ ἀνὰ χεῖρας σας τεύχους, ἔχει τὸν τίτλο «Ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ στὴ Μασσαλία», στὴ σελίδα 166—167, ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, τοῦ ἐρχομένου τεύχους τιτλοφορεῖται «Βρον τάδο».

99) Στὸ μεθεπόμενο τεῦχος (19—22) τελειώνουν, α) στὴ στήλη τῆς «Μουσικῆς» ἡ βιογραφία τοῦ περιφήμου «Καροῦζο», ποὺ θὰ τὴν δισδεχθοῦν ἀπὸ τὸ ἄλλο τεῦχος, τὸ πρῶτο τοῦ δεύτερου χρόνου, πολλὲς ἄλλες, ἀκόμα πιὸ ἐνδιαφέρουσες καὶ οἱ περισσότερες αὐτοτελεῖς, β) τὸ «πῶς νὰ ὑπερασπίζεστε τὴν ὡμορφιά σας», ποὺ κι' αὐτὸ κάτι παρόμιο θὰ τὸ διαδεχθῆ στὸν νέο χρόνο, γραμμένα καὶ τὰ δυὸ ἀπὸ τὴν κ. Εὐτυχία Καμπανάκη.

100) Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος θὰ δημοσιευθῆ «ἡ ἔκπληξις», στὸ δὲ μεθεπόμενο τ' ἀποτελέσματα τῶν διαγωνισμῶν α) ποιήματος καὶ διηγήματος καὶ β) ζωγραφικῆς. Ἐπίσης στὸ ἴδιο τεῦχος θὰ δημοσιευθοῦν «τὰ νέα τοῦ 1944» ποὺ οἱ περισσότεροι-ες θὰ ξέρετε ἀσφαλῶς τί εἶναι.

101) Στὸ σημερινὸ τεῦχος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, στὶς σελίδες 170—171 δημοσιεύεται ἕνα ὑπέροχο «ντηνιακὸ παραμύθι» διαλεγμένο ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴ συλλογὴ τῆς Δίδος Ἀθηνᾶς Ταρσούλη μὲ τὸν τίτλο «ὁ Βωϊδοκέφαλος», κατάλληλο καὶ εὐχάριστο γιὰ νὰ διαβαστῆ ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους.

102) Μὲ τὸν τίτλο «ἕνα ταξίδι στὴν Τήνο», δημοσιεύεται στὶς σελίδες 167—169 ἡ νέα καὶ διαλεγμένη σελίδα ἀπὸ τὶς «σελίδες τοῦ ἡμερολογίου μου» τοῦ κ. Ἰωάννου Καμπανάκη.

103) Σήμερα τελειώνει καὶ «ἡ τύχη τοῦ Ἀλέξη» ἡ κωμωδία τῆς κ. Νίνας Ραῖση ποὺ ἀρχίσαμε νὰ δημοσιεύομε ἀπὸ τὸ 12ο τεῦχος. Σὲ λίγο θὰ τὴν διαδεχθῆ ἄλλο παιδικὸ θεατρικὸ κομμάτι τῆς ἰδίας.

104) Προσέξτε ὅλοι-ες σήμερα στὴν σελίδα 179 καὶ διαβάστε μὲ προσοχὴ τὰ «Δυὸ ἐνδιαφέροντα ζητήματα».

105) Τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημεριδούλας μας», εἶναι ἀνοικτὰ κάθε μέρα ἀπὸ τὶς δύο ἕως τὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα.

106) Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος γίνεται μιὰ καινούριακαινοτομία Δηλάδὴ ὅσα θεατρικὰ παιδικὰ κομμάτια στέλνουν οἱ ἀναγνῶσεες τῆς «Ἐ.

ΕΓΚΡΙΘΕΝΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Πυθία, κ., Συναχωμένος, ἀ., Βιολέττα, κ., Ἀτθίς, κ., Ἔρρολ Φλύν, ἀ., Μήδεια, κ., Ἀγοροκόριτσο, κ., Ράφλες, ἀ., Ροκάνα, ἀ., Χρυσόπτερος Ἀετός, ἀ., Ζ. Ρ. κ., Κάλχας, ἀ., Μικρὸς Τζόκεϋ, ἀ., Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ἀ., Πρωτευουσιάνα, κ., Γέρος τοῦ Μωριά, ἀ., Λέων τῆς Δαμασκοῦ, ἀ., Τσιγγάνος, ἀ., Ἐκδικητής, ἀ., Πέτρα τοῦ Σκανδάλου, κ., Ροδομάγουλη, κ., Μεξικάνα, κ., Ἀλεποῦ, ἀ., Ἀκουαφόρτε, κ., Κουτσομπόλα, κ., Τσουκνίδα, κ., Μικρὸ Ἑλληνόπουλο, ἀ., Λευκὴ Ἀμαζών, κ., Ἱππότης ντὲ Γκρί, ἀ., Μικρὸς Διάβολος, ἀ., Ἀετιδεὺς τῶν Θαλασσῶν, ἀ., Ἀλλίντα Βάλλι, κ., Βασίλισσα τῶν Ἀγρίων, κ., Σουρῆς, ἀ., Σεΐχης ἀ., Πράκτωρ 5, ἀ., Καταπέλτης, ἀ., Τσούχτρα, ἀ., Νεότουρκος, ἀ., Ἐξερευνητής, ἀ., Δροσοστάλαχτη, κ., Εὔθυμος Τυρολέζος, ἀ., Νικ-Πάρ, ἀ.,

Εἰκόνες βραβευθέντων στοὺς διαγωνισμοὺς — τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» —

Ἀριστερά: **Καραγιαννίδης Δημ. (Ἀμίμητος).** Πῆρε πρῶτο βραβεῖο στὸν διαγωνισμὸ «Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων». Γιὰ δῶρο πῆρε τὸ βιβλίο «Ροβύρος ὁ κατακτητὴς» τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Δεξιά: **Καφοῦρος Ἀνδρέας (Νυχτοκόρακας)** Πῆρε δεύτερο βραβεῖο στὸν ἴδιο διάγωνισμό.

ΔΥΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΝΕΕΣ ΤΙΜΕΣ

Ἐνῶ κυκλοφοροῦσε ἀκόμα τὸ 12ο τεῦχος τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» ἄρχισαν οἱ τελευταῖες νέες αὐξήσεις σ' ὅλα τὰ εἴδη καὶ οἱ διάφορες τιμές, σιγὰ-σιγὰ στὴν ἀρχὴ καὶ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα σὲ λίγο βάλθηκαν ν' ἀνεβαίνουν, ν' ἀνεβαίνουν χωρὶς σταματημό.

Ἀνέβηκαν τὰ τρόφιμα, ἀνέβηκαν τὰ εἴδη ρουχισμοῦ, ἀνέβηκαν τὰ θεάματα καὶ τὰ τόσα ἄλλα.

Παράλληλα ὅμως ἀνέβηκαν καὶ τὰ ἐργατικὰ τῶν τυπογράφων, τῶν τσιγκογράφων, τῶν πιεστῶν ὅπως καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐργατῶν. Ἀνέβηκε ἐπίσης σὲ δυσθεώρητα ὕψη ἡ τιμὴ τοῦ μελανιοῦ ἐννεαπλασιάσθηκε ἡ τιμὴ τοῦ χαρτιοῦ, συγχρόνως δὲ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴν ἀγορά, ὅπως καὶ ὁ τσίγγος καὶ τὰ διάφορα εὐρωπαϊκὰ χημικὰ γιατρικὰ ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν κατεργασία του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὰ περιοδικὰ τὰ μεγάλα, τὸ ἑβδομαδιαῖα, ἀναγκάστηκαν κι' αὐτὰ ν' αὐξηθοῦν ἀπὸ 600 δρχ. σὲ 1000, σὲ λίγο ὅμως πάλι σὲ 2000 καὶ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες σὲ 3000, ἂς ἀφήσωμε δὲ ὅτι οἱ ἐφημεριδοπῶλαι καὶ τὰ περίπτερα τὰ πουλοῦν καὶ ἀκριβώτερα ἀκόμα.

Καὶ πόσα ἄλλα μικρὰ καὶ μεγάλα περιοδικὰ ἑβδομαδιαῖα, δεκαήμερα, δεκαπενθήμερα, μηνιαῖα, κ.τ.λ. ὑπάρχουν ἀκόμα, παιδικά, φιλολογικά, αἰσθηματικὰ κ. ἄ. ποὺ ἀνέβασαν τὴν τιμή τους πολὺ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες.

Ὅλ' αὐτὰ βέβαια εἶναι σ' ὅλους-ες σας γνωστὰ καὶ γι' αὐτὸ νομίζομε ὅτι εἶναι περιττὸ νὰ μιλήσωμε περισσότερο γιὰ τὶς αὐξήσεις αὐτὲς τῶν βιβλίων τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν ἐφημερίδων.

Οἱ περισσότερες λεπτομέρειες θὰ χαλοῦσαν χῶρο στὰ χαμένα.

«Ἡ Ἐφημεριδούλα μας»; Τί θὰ κάνη ὕστερ' ἀπ' αὐτὲς τὶς τρομακτικὲς κι' ἀνυπολόγιστες αὐξήσεις; «νὰ αὐξήση κι' αὐτὴ» θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ὅλων σας ἡ ἀπάντησις.

Ναὶ βέβαια πρέπει δυστυχῶς παρὰ τὴν θέλησή της ν' αὐξήση. Καὶ αὔξησε καθὼς βλέπετε.

Τὸ 13ο τεῦχος ὅμως, τότε ποὺ κυκλοφόρησε ἔπρεπε νὰ πουληθῆ τοὐλάχιστον δυὸ χιλιάδες δρχ. Κι' ὅμως, ἐπειδὴ εἴχαμε ὑποσχεθῆ ἀπὸ τὸ 12ο τεῦχος ὅτι θὰ κόστιζε 500 δρχ., γιὰ νὰ κρατήσωμε τὸν λόγο μας δὲν προσθέσαμε οὔτε δραχμὴ στὴν τιμὴ ποὺ ὑποσχεθήκαμε μὲ φανερὴ καὶ μεγάλη ζημία.

Ἐπίσης ἐλπίζοντας τότε ὅτι τὸ ἀνέβασμα τῶν διαφόρων τιμῶν θὰ ἦταν προσωρινὸ ὑποσχεθήκαμε στὴν σελίδα 156 τοῦ προηγουμένου τεύχους τὸ σημερινὸ φύλλο πανηγυρικὸ μὲ 600 δρχ. μονάχα. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ τιμὲς ὄχι μόνο δὲν κατέβηκαν ἀλλὰ ἀνέβηκαν, ἀνέβηκαν καὶ ἐξακολουθοῦν ν' ἀνεβαίνουν κι' ἔτσι αὐτὴ ἡ κυπιαστικὴ ἀνάβασις δὲν μᾶς ἐπέτρεψε νὸ κρατήσωμε τὸν λόγο μας καθ' ὁλοκληρία Γι' αὐτὸ τὸ παρὸν τεῦχος κοστίζει 3000 δρχ. Πανηγυρικὸ ὅμως τὸ ὑποσχεθήκαμε καὶ ὑπερπανηγυρικὸ βγῆκε.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα λοιπὸν οἱ διάφορες τιμὲς εἶναι ὡς ἑξῆς: Κάθε τεῦχος καινούργιο καὶ παλιό, ἁπλὸ καὶ πανηγυρικὸ κοστίζει δρχ. 3000.

Συνδρομές, ἡ μὲν ἐτησία δρχ. 50.000, ἡ δὲ ἑξάμηνη 30.000 καὶ ἡ τρίμηνη 20.000,

Τὰ ψευδώνυμα 3.000 δρχ. τὸ καθ' ἕνα. Καὶ οἱ καλλιτεχνικὲς συνεργασίες (κλισὲ) 25.000 ἡ μία.

Ὅσο γιὰ τὶς ἀγγελίες; ὡς ἑξῆς:

Ἡ κάθε λέξις μὲ ἁπλὰ γράμματα δρ. 100, μὲ παχέα 200 καὶ μὲ κεφαλοῖα 300. Ὁ χωριστὸς στίχος 500 δρχ. Κοὶ τέλος ἡ μικρότερη ἀγγελία κοστίζει 3000 δρχ.

Αὐτὰ γιὰ τὸ ζήτημα τῶν νέων τιμῶν τῆς «Ἐφημεριδούλας μας». Καὶ ἐλπίζομε ὅτι δὲν θὰ τὰ φέρη πιὰ ἡ κατάστασις ἔτσι, ὥστε νὰ χρειαστοῦν κι' ἄλλες αὐξήσεις.

ΑΡΓΟΠΟΡΙΑ

Τὸ δεύτερο ζήτημά μας εἶναι τῆς ἀργοπορίας τῆς κυκλοφορίας τῶν τελευταίων τευχῶν τῆς «Ἐφημεριδούλας μας».

Αὐτὸ ὀφείλετε σὲ πολλοὺς καὶ διάφορους σημαντικοὺς λόγους, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι οἱ ἑξῆς:

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» ἔπαθε κάποιο ἀτύχημα, ἐλαφρὸ μέν, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἱκανὸ ὥστε νὰ τὸν κλείση στὸ σπίτι του ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα ἄρρωστο ἀνίκανο γιὰ κάθε ἐνέργεια. Αὐτὸς εἶναι ὁ κυριώτερος σχεδὸν λόγος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πηγάζουν ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἀλλὰ κι' ὅταν ἔγινε καλά, στὸ τυπογραφεῖο εἶχαν πάρει σειρὰ ἐργασίες ἄλλα περιοδικὰ καὶ βιβλία ὥστε χάθηκε ἀρκετὸς ἀκόμη καιρός. Ὕστερα βλέπετε εἶχαν γίνει αὐξήσεις ποὺ ἔβγαλαν τὴν «Ἐφημεριδούλα μας» ἀπὸ τὸν προϋπολογισμόν της. Καὶ χρειάστηκαν ἀρκετὲς μέρες ὥς νὰ ξαναμπῆ στὸν ἴσιο δρόμο.

Ἄργησαν ἐπίσης νὰ σταλοῦν τὰ ἕτοιμα τεύχη γιατὶ τὸ ταχυδρομεῖο εἶχε διάφορες ἀνωμαλίες ἐπὶ σειρὰ πολλῶν ἡμερῶν. Κι' ἕνα σωρὸ λόγοι εἶν' ἀκόμα ποὺ δὲν ἐνδιαφέρουν ἴσως ἐσᾶς. Τώρα θὰ μὲ ρωτήσετε τὸ κυριώτερο.

—Πότε θὰ ἐνημερωθῆ «ἡ Ἐφημεριδούλα μας».

—Ὄχι καὶ πολὺ ἀργά! Ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο, τὸν δεύτερο χρόνο τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» οἱ συνδρομηταὶ θὰ λαβαίνουν κανονικὰ στὴν ἡμερομηνία τους, καὶ οἱ ἀγοραστὰ θὰ τὸ πέρνουν τακτικότατα ἀπὸ τὰ περίπτερα,

Καὶ τώρα θὰ σᾶς ἐξηγήσωμε ἀμέσως τὸ πῶς θὰ γίνη αὐτό

Δυστυχῶς ἐπειδὴ ἔχουν μείνει ἀρκετὰ τεύχη πίσω, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ βγοῦν τὸ καθ' ἕνα χωριστὰ γιατὶ δὲν προφταίνουν. Θὰ βγοῦν λοιπὸν δύο τεύχη μὲ περισσότερες σελίδες.

Κι' αὐτὰ τὰ τεύχη θἄναι τὸ ἐρχόμενο καὶ τὸ μεθ' ἑπόμενο. Θὰ ἔχουν 20 σελίδες καὶ θὰ ἀντιπροσωπεύουν τὰ τέσσερα τεύχη δύο μηνῶν. Τὸ μὲν πρῶτο τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ τοῦ Ὀκτωβρίου καὶ θὰ ἔχη τὰ νούμερα ἀπὸ 15 μέχρι 18. Τὸ δὲ δευτερο τοῦ Νοεμβρίου καὶ τοῦ Δεκεμβρίου μὲ τὰ νούμερα 19-22. Ἐσεῖς ὅμως ἀσφαλῶς θὰ παραξενευτῆτε λέγοντας: «καλὰ τέσσερα τεύχη, μόνον 20 σελίδες,»

Ναὶ μόνον 20 σελίδες, γιὰ τοὺς δύο κατωτέρω λόγους:

α') Ἂν εἶχαν αὐτὰ τὰ τέσσερα τεύχη τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» τὶς κανονικές τους σελίδες, ἡ ἐνημέρωσις δὲν θὰ γινότανε, γιατὶ δὲν θὰ πρόφταιναν νὰ τυπωθοῦν τόσες σελίδες σὲ τόσο λίγο χρονικὸ διάστημα.

β') Καθὼς εἴδατε παραπάνω στὸ πρῶτο ζήτημα ἡ συνδρομὴ ἔγινε 50.000 δρχ. Ὅμως μόνο γιὰ τοὺς καινούριους συνδρομητάς. Καὶ οἱ παλιοὶ ὅμως;

Συμφέρει στὴν «Ἐφημεριδούλα μας» τὰ ἴδια τεύχη ποὺ θὰ πουλάη ἔξω 3000 δρχ. νὰ τὰ δίνει σ' αὐτοὺς 300 καὶ 400 δρχ.; Ὄχι βέβαια! Δὲν τὸ θέλει Θεός.

Ναί! ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ γίνει; Ἁπλούστατα ἢ νὰ τοὺς διακοπῆ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου, ἢ νὰ τοὺς ζητηθῆ αὔξησης καινούρια, ἢ ἄλλα τέλος, πάντων.

Ἀλλὰ κι' αὐτὰ δὲν εἶναι σωστὰ καὶ δίκαια. Γι' αὐτὸ μιὰ καὶ συνέπεσε ἡ ἀργοπορία γίνεται αὐτὸ ποὺ εἶναι ἁπλούστατο, δὲν ζημιώνει κανέναν καὶ ὅλοι θὰ μείνουν εὐχαριστημένοι. «Μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τριγόνια» λέειή παροιμία. Τὸ ἴδιο θὰ γίνη κι' ἐδῶ. Ἀντὶ νὰ ζητηθῆ αὔξησης νέα στοὺς συνδρομητὰς ἢ νὰ τοὺς κοπῆ τὸ φύλλο θὸ τοὺς δοθοῦν ὀχτὼ τεύχη σὲ σελίδες τεσσάρων τευχῶν.

Κι' ἔτσι κι' «ἡ Ἐφημεριδούλα μας» ποὺ ἔχει τόσα ἔξοδα θὰ βγῆ ἀπὸ τὴν δύσκολη θέση της. Ἄλλωστε δὲν ὑπολείπονται καὶ πολλὲς σελίδες ἀκόμα. Οἱ ὁποῖες ἀργότερα ἔστω καὶ στὸν ἄλλο τόμο μπορεῖ, ἂν καλητερεύση ἡ κατάστασις νὰ συμπληρωθοῦν.

Ἀλλὰ κι' ἂν αὐτὸ δὲ γίνει σάμπως δὲν εἶναι συμπληρωμένες μὲ τὰ τόσα πανηγυρικὰ τεύχη ποὺ ἔχετε πάρει μέχρι τώρα;

Πιστεύωμε νὰ καταλάβατε ὅσα σᾶς εἴπαμε παραπάνω καὶ γιὰ τὰ δυὸ ζητήματα. Σκεφτήτετα καὶ μόνοι σας ἀπ' τὴν ἀρχὴ καὶ βγάλτε τὴ σωστὴ ἀπόφαση νὰ δοῦμε ἂν συμφωνοῦμε, ὅπως πρέπει.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

φημεριδούλας μας», ὅσα βέβαια ἀξίζουν καὶ ἐγκρίνονται, θὰ δημοσιεύονται σὲ εἰδικὴ σελίδα μὲ τὸν τίτλο «Τὸ Θεατράκι μας (γραμμένο ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες τῆς «Ἐφημεριδούλας μας»).

Γίνονται λοιπὸν τὰ ἐγκαίνια στὸ «Θεατράκι μας» ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος μὲ τὴν μονόπρακτη κι' αὐτοτελῆ κωμωδιοῦλα τοῦ Ἡρόστρατου ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «ἡ Μιμίκα στὸ Παρίσι».

107) Ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς τὴν «Ἐφημεριδούλα μας» θὰ τὴν βρίσκετε μόνο στὰ περίπτερα τῆς Ὁμονίας, Συντάγματος καὶ τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Πανεπιστημίου. Ἐπίσης καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα: Κολλάρου (Νέας Ἑστίας), Γκοβόστη, Δημητράκου, Σιδέρη, Βασιλείου, Ράνου, Χάγιου, Καραβάκου καὶ Παπαδημητρίου.

Ὁ Φοῖβος

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

272.—**Διὰ τῆς Δωδώνης.** Χά, χά, χά. Δὲ βλέπεις κοϋμένε πρῶτα τὴ μούρη σου καὶ λὲς τοὺς ἄλλους ζῶα; Χά, χά, χά!! Χά, χά, χά, χά, χά!'!!

Χαρούμενος

273.—**Τρύπιε Ντενεκέ.** Χά, χά, σὲ καθαρίσανε; Χά, χά, χά!

Χαρούμενος

274.—**Ἄγνωστε Ἱππότη,** πόσο θἄθελα νὰ σὲ γνωρίσω.

Χαρούμενος

275.—**Μυστικὲ Ἀστυνόμε Χ—9** καὶ **Πειραχτήρι,** συμμαχοῦμε;

Χαρούμενος

276.—**Καπταὶν Μαρντόκ,** μὲ πλευρίτωσες.

Χαρούμενος

277.—**Χιονάτη,** τί γίνεσαι;

Χαρούμενος

278.—**Μυστικὰ Πράκτορα Χ -10** ἄσε τὸν **Ντέτεκτιβ Χ** ἥσυχο, δὲν τὄχει σκοπὸ νὰ ξυπνήσει.

—**Κύττα τουλάχιστον** νὰ ξυπνήσης ἐσύ. Ὑπναρά!!! Χά, χά, χά

Χαρούμενος

279.—**Ἐντελβάϊς,** γινόμαστε φίλοι;

Χαρούμενος

280.—Πρέπει φιλαράκο μου **Ἀνεμοστρόβιλε,** νὰ φᾶς πολλὰ καρβελάκια ἀκόμα γιὰ νὰ μπορέσης νὰ σηκώσης ἔστω κι' ἕνα τσιγαρόχαρτο. Χά, χά, χά!!!

Χαρούμενος

281.—**Τρυποκάρυδο,** πᾶμε νὰ «τρυπώσουμε» μαζὶ σὲ κανένα σινεμά. Παραδείγματος χάριν στὸ Σινεάκ; Τί λές;

Χαρούμενος

282.—**Τζὶμ Χόβαρτ** καὶ **Χάρβεϋ Μπέϊτς,** ἄδικα περιμένετε. Ὁ **Ντέτεκτιβ Χ** ἔγινε τῆς ἀναλήψεως. Ἂν θέλετε γινόμαστε φίλοι. Πάρτε τὴν **Μπέττυ Ντὰλ** καὶ πᾶμε τὸ βράδυ στὴν Τιτάνια. Παίζει ἕνα σπουδαῖο ἔργο. Θὰ μοῦ κάνετε ὅμως τὰ ἔξοδα γιατὶ ἔχω χάσει τὸ πορτοφόλι μου. Χὰ, χά, χά, χά, χά!!!

Χαρούμενος

283.—**Σκνίπα,** παλεύομε;

Χαρούμενος

284.—**Κόμη Μοντεχρῆστο,** τί γυρεύεις στὸν αἰῶνα μας;

Χαρούμενος

285.—**Ἀρτανιὰν,** εἶσαι φίλος ἢ ἐχθρὸς μὲ τὸν **Σιρανὸ ντὲ Μπερζεράκ;**

Χαρούμενος

286.—**Ζοζεφίνα Μπαϊκερ,** καλῶς ὥρισες!

Χαρούμενος

287.—**Ροβύρε - Ραφαήλ,** ποιὸς σᾶς φώναξε κι' ἤρθατε;

Χαρούμενος

288.—Χάρε, δὲ σὲ φοβᾶμαι γιατὶ εἶμαι ὁ...

Χαρούμενος

289.—**Καλλήφωνο Γαϊδουράκι,** διοργανώνομε καμμιὰ συναυλία;

Χαρούμενος

290. Μπαίνοντας στὴν κίνησι τῆς «Ἐφημεριδούλας μας», χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες καὶ προσκαλῶ τὸν Ἄγνωστο **Ἱππότη** σὲ συνεργασία.

Ἱππότης μὲ τὸ ρόδο

291.—Ἄγνωστε **Ἱππότη,** πόσο φοβᾶμε γιὰ σέια (147) Θεέ μου...

Χιονάτη

292.—**Ἐντελβάϊς,** ὁ διαγωνισμὸς ποὺ προκήρυξες εἶνα. μόνο γιὰ τ'ἀγόρια, ἢ καὶ γιὰ τὰ κορίτσια;

Χιονάτη

293.—**Ἀρτανιὰν,** γίνεσαι σωματοφύλακάς μου;

Χιονάτη

294.—**Σκνίπα,** πὲς στ' ἀδέλφια σου νὰ μὴ μὲ τσιμποῦν τόσο πολὺ τὸ βράδυ ὅταν κοιμᾶμε. Μὲ ταράξαν. Ἂς τσιμπίσουν λίγο καὶ τὸ **Πριγκηπόπουλο.**

Χιονάτη

Στὸ ἐρχόμενο: — — ἕξη ὁλόκληρες σελίδες στὸν «Τηλέγραφο»

ΙΔΡΥΤΑΙ ΔΕΚΑΗΜ. ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Δελτίο 7ο

Ἀπὸ τὰ προηγούμενα δελτία ἐνεγράφησαν	110
Μαῦρο Διαμάντι	1
Προυσαεὺς	1
Θεοδώρου Μαρία καὶ Λέλα	1
Αἰθέραρχος	5
Πειραχτήρι	2
Σκλάβος	5
Βασίλισσα τῶν Ἀγρίων	1
Ἀετιδεὺς τῶν Θαλασσῶν	1
Μυστικὸς Ἀστυνόμος Χ—9	2
Τρύπιος Ντενεκὲς	1
Σύνολον	130

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

35.—Ρόμβος.

*
* * *
* * * * *
* * * * * * *
* * * * *
* * *
*

Ὁριζοντίως Σύμφωνον
Ἄρθρον.
Ἀρχαῖος βασιλεύς.
Μέγας Ἀσιατ. ποταμός
Τὸν ἔχουν οἱ ἄρρωστοι
Ἀντωνυμία κτητική.
Σύμφωνον.

Καθέτως, 3ον: Νῆσος παρὰ τὴν Συρίαν.—4) Γαλλικὸς ποταμὸς—5) Ὑπάρχουν στὰ παράθυρα.

36. Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν λέξεων σχηματίζουν Γερμανὸν ποιητήν. Τὰ δεύτερα κάτοικον ἡμιαγρίας ἀφρικανικῆς φυλῆς. 1) Ρῶσσος συγγραφεύς. 2) Τὸ σπουγαιότερον μέρος τοῦ σώτος. 3) Ἤπειρος. 4) Ἀρχ. θεά. 5) Ἱσπανικὴ πόλις.—Ζεῖ διαρκῶς εἰς τοὺς πάγους.

37. Μεταγραμματισμοί.

Ἡ «Πάρος» μὲ 8 ἀλλαγὲς νὰ γίνη» «μέρος». Ὁ τόνος δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

38. Ἐλειποσύμφωνο.

αε—ο—αο—αι—ιο—ο—ιαο. (Παροιμία).

39. Φωνηεντόκειπτον.

Μδν—πρ—τ—τλς—μκρζ.

40. Μαγικὴ εἰκών.

—Βοήθεια! Βοήθεια! Ἔπεσε...
—Μὰ ποιός;..
—Ἀφοῦ στὸ εἶπα...

41. Φίρδην - Μίγδην.

Τὰ γράμματα κάθε λέξεως ἀναγραμματισμένα:
Ὀσλοκα—σιολφ—νηστ—γακναη—ταανιφιε. (Παροιμία).

(Οἱ Λύσεις στὸ ἐρχόμενο)

Ὅλες οἱ παραπάνω δημοσιευμένες πνευματικὲς ἀσκήσεις εἶναι ἀπὸ τὴν βραβευμένη συλλογή, στὸν σχετικὸ διαγωνισμό, τοῦ Ρωμύλου.

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ποὺ δημοσιεύτηκαν στὸ προηγούμενο τεῦχος.

31.—Συλλαβόγριβος.
Πάρος—Φάρος.

32.—Μεταγραμματισμός.
Νάνος—Φανός.

33.—Λεξίγριφος.
Σπάρτη—ράκος—Σπάρτακος

34.—Κρυπτογραφικό.
Πραξιτέλης—λέξις—Ξέρξης—Ἑλλὰς Ἀλσατία—Ἱέραξ—Ἰταλία

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ
ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 15—18
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1943

Δεκαπενθήμερο Εἰκονογραφημένο Περιοδικὸ γιὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια.

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ

Προσωρινὰ Γραφεῖα Μεγ. Ἀλεξάνδρου 6β | Συνδρομαὶ: Ἐτησία δρχ. 50000, Ἑξάμηνος » 30000, Τρίμηνος » 20000 | Ἐκδίδεται ἑκάστην 5ην καὶ 20ὴν κάθε μηνός. | Τιμὴ φύλλου δραχ. 5000

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΤΣΕ-ΓΙΑΓΚ

Μιὰ νέα καταπληκτικὴ κι' ἀνέκδοτη περιπέτεια τοῦ περιφήμου ντέτεκτιβ:

ΤΟΜ - ΚΟΞ

Σὲ τρεῖς συνέχειες

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

3ον «Μπορεῖτε νὰ λύσετε τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ λόρδου». Ὁ Τὶτς ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ εἰπώθηκαν μὲ πιὸ ἐξευγενισμένη προφορά.

Ὅταν εἶχαν περάσει τὸν στύλο, τοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια μὴ ἀφήνοντάς τον νὰ καταλάβη ποὺ βρισκόταν.

Μόλις τοῦ τὰ ἔλυσαν, βρέθηκε σ' ἕνα μεγάλο σαλόνι ἐπιπλωμένο μὲ κινέζικα ἔπιπλα.

Οἱ δύο ἀπαγωγεῖς του ἦταν πλάϊ καὶ ἀπέναντι, ἕνας κινέζος, ντυμένος μανταρῖνος, καὶ ποὺ τὰ μάτια ἐγυάλιζαν ἀπὸ κακία, μιλοῦσε. Ἦταν ὁ Οὐάγκ-Φού, ὁ πρόεδρος τῆς Τσὲ-Γιάγκ.

—Ὁ νεαρὸς λόρδος εἶναι στὴ διάθεσή μας, εἶπε σιγά. Αὐτὰ τὰ αὐτιά, δὲν εἶναι ὡραῖα σὰν πέταλα λωτοῦ; Πόσο θὰ εὐχαριστηθῆ ὁ πατέρας σας ὅταν τὰ λάβη! Ἴσως σὺτὸ νὰ τοῦ μάθη νὰ ὑπακούη στὶς διαταγὲς τῆς Τσὲ Γιάγκ.

—Ἂν νομίζετε πὼς θὰ μὲ φοβήσετε, εἶσθε γελασμένος, βρυχήθηκε ὁ Τὶτς. Τί θέλετε;

—Νὰ σὲ σώσωμε. Τὰ αὐτιά σας θὰ κοστίσουν στὸν πατέρα σας 10 χιλιάδες λίρες, ἀπήντησε ὁ κινέζος.

Τὸ νὰ σώση τὴν ζωή σας θὰ τοῦ κοστίση αὐτὸ καὶ ἕνα ὅρκο πὼς θὰ παύση νὰ ἐπιτίθεται ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιφρονημένου περιοδικοῦ του ἐναντίον τῆς σεβαστῆς Τσὲ-Γιάγκ. Ἐσεῖς θὰ γράψετε στὸν πατέρα σας καὶ θὰ του τὰ πῆτε, εἰδ' ἄλλως...

—Ἀρνοῦμαι νὰ γράψω τίποτε παρόμοιο! φώναξε ὁ νέος. Δὲν θὰ μὲ γελάσετε!

—Ὁ νέος θὰ μάθηγρήγορα πὼς ὁ Οὐάγκ-Φοὺ ποτέ του δὲν γελάει, ἀπάντησε ἤσυχα ὁ κινέζος. Ἔχετε δυὸ ὧρες νὰ σκεφθῆτε. Κατόπιν, ἐκτὸς ἂν δεχθῆτε, ἕνα ἀπ' τὰ αὐτιά σας νὰ κοπῆ καὶ θὰ ἀποσταλῆ στὸν πατέρα σας καὶ τὰ λύτρα θὰ δεκαπλασιασθοῦν.

Ἔκανε ἕνα νεῦμα καὶ οἱ δυὸ κινέζοι ἀπομακρύνθηκαν ἀπ' τὸν Τὶτς. Κατόπιν πίεσε ἕνα κουμπὶ κι' ὁ νέος ἔνοιωσε τὸ πάτωμα νὰ ὑποχωρῆ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του καὶ πρὶν καταλάβει τοῦ συνέβαινε, χτύπησε στὸ σκληρὸ πάτωμα ἑνὸς κελλιοῦ.

Πόσον καιρὸ ἔμεινε ὁ Τὶτς μόνος του δὲν θὰ ἤξερε νὰ τὸ πῆ. Τὰ λεπτὰ τοῦ φάνηκαν αἰῶνες. Ἔψαξε εἰς μάτην νὰ βρῆ καμμιὰ ἔξοδο.

Στὸ τέλος, ἡ καταπακτὴ ἄνοιξε καὶ φάνηκε τὸ πρόσωπο τοῦ Οὐάγκ Φού.

—Ἀποφάσισε ὁ νέος λόρδος; μουρμούρισε.

—Ἄθλιοι! φώναξε ὁ νέος. Δὲν θὰ γράψω τίποτε πρὶν μοῦ δώσετε νὰ φάγω.

Ὁ Οὐάγκ-Φοὺ χαμογέλασε.

—Θὰ σοῦ φέρωμε φαγητό, εἶπε

Ἐνῶ τὰ σκυλιὰ κυνήγησαν τοὺς Κινέζους, ὁ Τὸμ-Κὸξ μπῆκε μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι...